

VIITORUL NOSTRU

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

autorul bestsellerului CELE TREISPREZECE MOTIVE

câştigătoare a premiului Printz Honor pentru literatură pentru adolescenţi

JOSH și EMMA sunt pe cale să se descopere – cincisprezece ani mai târziu în viitor.

Este anul 1996. JOSH și EMMA au fost vecini dintotdeauna. Și de aproape tot atâta timp sunt și prieteni – până în noiembrie trecut, când totul s-a schimbat. De atunci, lucrurile au fost puțin cam dificile, dar când familia lui Josh primește prin poștă un CD-ROM de la America Online, mama lui îi spune să i-l dea Emmei, ca să și-l instaleze pe noul ei computer. Când cei doi se loghează ajung automat pe FACEBOOK... dar Facebook-ul nu a fost inventat încă! Josh și Emma își privesc profilurile din viitor, peste cincisprezece ani. Soții, prietenii, carierele, casele, DEST1NELE lor – totul este aici. Dar nu e ceea ce așteptau ei; și de fiecare dată când își deschid pagina, viitorul lor se modifică. În timp ce se luptă cu suișurile și coborâșurile vieții lor viitoare, cei doi sunt obligați să se confrunte cu lucrurile bune – sau rele – pe care le fac în prezent.

JAY ASHER este autorul romanului *Cele treisprezece motive*, care a figurat mai bine de un an pe lista de bestselleruri *New York Times*, fiind vândut în peste un milion de exemplare numai în Statele Unite, și a fost tradus în peste 30 de țări.

www.jayasher.blogspot.com www.twitter.com/jayasherguy

CAROLYN MACKLER este deținătoarea premiului Printz Honor pentru *The Earth, My Butt, and Other Big Round Things*; și autoarea multor cărți de succes pentru adolescenți (*Tangle, Guyaholic; Vegan Virgin Valentine* și *Love and Other Four-Letter Words*). Scrierile ei au fost publicate în peste 15 țări.

www.carolynmackler.com www.twitter.com/carolynmackler

LEDA, *imprint al* GRUPULUI EDITORIAL CORINT

Designul copertei: Emily Osborne
Imaginea copertei: © Mode Images Limited/ Alamy

ISBN: 978-973-102-570-4

JAY ASHER & CAROLYN MACKLER

VIITORUL NOSTRU

Traducere din limba engleză de
MARIANA PIROTEALĂ

LEDA
GRUPUL EDITORIAL CORINT

Redactor: DANIEL PENESCU
Tehnoredactare computerizată: OLIMPIA BOLOZAN, MIHAELA CIUFU

ISBN: 978-973-102-570-4

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României

ASHER, JAY
Viitorul nostru/Jay Asher şi Carolyn Mackler;
trad.: Mariana Piroteală. - Bucureşti: Leda, 2013
ISBN 978-973-102-570-4

I. Mackler, Carolyn
II. Piroteală, Mariana (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Carolyn Mackler

Pentru Jonas, Miles şi Leif Rideout

Jay Asher

Pentru JoanMarie şi Isaiah Asher

Trecutul, prezentul şi viitorul nostru

În anul 1996, nici jumătate din elevii de liceu din Statele Unite nu folosiseră vreodată internetul.

Facebook avea să fie inventat doar câțiva ani mai târziu.

Emma şi Josh sunt pe cale să se conecteze la propriul viitor.

Duminică

1://Emma

NU POT SĂ-I DAU ASTĂZI PAPUCII lui Graham, deşi le-am spus prietenilor mei că aşa am să fac atunci când mă văd cu el. Aşa că, în loc de asta, stau ascunsă în dormitorul meu şi-mi instalez noul computer în timp ce el joacă Ultimate Frisbee în parcul de vizavi.

Tata mi-a făcut cadou computerul pentru că se simte vinovat. Vara trecută, înainte să se mute cu mama mea vitregă din centrul statului Pennsylvania în Florida, mi-a dat cheile vechii lui Honde şi apoi şi-a început noua viaţă. Tocmai le-a venit pe lume primul copil, aşa că m-am ales cu computerul ăsta cu monitor color şi pe care este instalat Windows 95.

Trec în revistă mai multe economizoare de ecran când sună cineva la uşă. O las pe mama să răspundă, pentru că eu încă nu m-am decis dacă să aleg un labirint mişcător cu pereţi din cărămidă sau o reţea de conducte. Sper că nu e Graham cel de la uşă.

— Emma! strigă mama. A venit Josh.

Asta da surpriză. Josh Templeton locuieşte alături şi, când eram mici, ba mergeam eu pe la el, ba venea el pe la mine. Ne instalam tabăra în curtea din spate, ne construiam fortăreţe, iar sâmbăta dimineaţa venea cu bolul cu cereale la mine, stăteam pe canapea şi ne uitam la desene animate. Chiar şi după ce am ajuns la liceu eram tot timpul împreună. Dar apoi, anul trecut în noiembrie, s-a schimbat totul. Încă mai luăm prânzul împreună cu micul nostru grup de prieteni, dar în ultimele şase luni nu a mai fost nici măcar o dată la mine acasă.

Aleg economizorul cu cărămizile şi-apoi o iau în jos pe scări. Josh stă pe verandă şi loveşte în cadrul uşii cu botul tocit al adidasului. E cu un an mai mic decât mine, adică e în clasa a X-a. Are părul moale, blond-roşcat ca întotdeauna, şi eternul zâmbet timid, dar anul ăsta a luat vreo doisprezece centimetri în înălţime.

Mă uit cum iese mama cu maşina de pe alee cu spatele. Claxonează şi-mi face cu mâna înainte să intre pe stradă.

— Mama ta a spus că ai stat toată ziua închisă la tine în cameră, zice Josh.

— Îmi instalez computerul, zic eu, evitând toată povestea aia cu Graham. E de nu se poate chestia asta.

— Dacă mai rămâne maică-ta vitregă însărcinată — zice — ar trebui să-l convingi pe taică-tău să-ţi ia şi celular.

— Mda, vezi să nu.

Până anul trecut în noiembrie eu şi Josh nu am fi stat stânjeniţi la uşă. Mama i-ar fi dat drumul în casă, iar el ar fi venit fuguţa direct la mine în cameră.

— Mi-a zis mama să-ți aduc ăsta, zice şi-mi arată un CD-ROM. Ai o sută de ore gratis de la America Online[1] dacă îți deschizi cont. L-am primit săptămâna trecută prin poştă.

Prietena noastră Kellan şi-a instalat de curând serviciu de internet de la AOL. Trage un chiot de fiecare dată când îi trimite câte cineva un mesaj pe chat. Petrece ore în şir aplecată deasupra tastaturii, conversând cu cineva care poate nici măcar nu este de la liceul Lake Forest.

— Nu vor ai tăi să-l păstreze? întreb.

Josh clatină din cap.

— Ai mei nu vor să ne punem internet. Spun că e o pierdere de vreme, iar mama crede că chatul este plin de perverşi.

— Aşa că vrea să mi-l dea mie? întreb râzând.

Josh înalță din umeri.

— I-am spus mamei tale de chestia asta şi a zis că e de acord să îți creezi cont atâta timp cât îşi fac şi ea şi Martin adresă de e-mail.

Încă nu reuşesc să aud numele lui Martin şi să nu dau ochii peste cap. Mama l-a luat de bărbat vara trecută, spunând că de data asta şi-a găsit iubirea vieții ei. Dar tot aşa a spus şi despre Erik, iar cu el a rezistat numai doi ani.

Iau CD-ROM-ul de la Josh, iar el îşi îndeasă mâinile în buzunarele de la spate.

— Am auzit că durează ceva până îl descarci, zice.

— A spus mama cât timp e plecată? întreb.

Poate că acum e o bună ocazie să ocup linia telefonică.

---

[1] Numele actual al companiei America Online este AOL

— A spus că-l ia pe Martin şi apoi se duc în Pittsburgh să se uite de chiuvete.

Niciodată nu am fost foarte apropiată de ultimul meu tată vitreg, dar Erik cel puţin nu făcuse casa vraişte. În loc de asta, el o convinsese pe mama să crească papagali, aşa că anii de şcoală generală îmi fuseseră populaţi cu păsărele ciripitoare. Martin, în schimb, a convins-o pe mama să se apuce de curăţenie generală, şi casa ni s-a umplut de rumeguş şi vapori de vopsea. De curând au terminat cu bucătăria şi covoarele, şi acum s-au apucat de baia de la parter.

— Dacă vrei — zic, mai degrabă ca să alung tăcerea — poţi să vii din când în când să intri pe internet.

Josh îşi dă părul din ochi.

— Tyson spune că e bestial. Că o să-ţi schimbe viaţa.

— Mda, zic eu, dar în acelaşi timp el crede că fiecare episod din *Prietenii tăi* îţi schimbă viaţa.

Josh zâmbeşte şi dă să plece. Ratează cu puţin clopoţeii de vânt pe care i-a atârnat Martin pe veranda din faţă. Nu pot să cred că acum Josh are aproape un metru optzeci. Uneori, de la distanţă, cu greu îl recunosc.

PUN CD-ROM-UL şi-l ascult cum se învârte în computer. Dau clic în ferestrele de început şi apoi dau Enter ca să înceapă descărcarea. Bara albastră de statut de pe monitor îmi spune că descărcarea durează nouăzeci şi şapte de minute. Privirea mi se furişează melancolică pe fereastră spre după-amiaza perfectă de mai. După o iarnă vijelioasă, urmată de luni întregi de ploaie rece de primăvară, în sfârşit vine vara.

Mâine am concurs de atletism, dar n-am mai alergat de trei zile. Ştiu că e o prostie să-mi fac griji că m-aş putea întâlni cu Graham. Parcul Wagner este uriaş. Se întinde împrejurul centrului până la noile cartiere. Graham ar putea juca Frisbee pe oriunde. Dar dacă mă vede, o să mă ia pe după umeri şi o să mă ducă pe undeva să ne giugiulim. Weekendul trecut, la bal, nici nu mă lăsa să respir. N-am apucat nici măcar să dansez pe *Macarena*[1] cu Kellan, Ruby şi celelalte prietene ale mele.

Mă bate gândul să întrerup descărcarea ca să sun la Graham acasă şi să văd dacă a ajuns deja. Dacă răspunde, închid. Pe de altă parte, mi-a zis Kellan că există un serviciu nou cu ajutorul căruia unele telefoane afişează numărul de la care eşti sunat. Nu, am să mă port ca o adultă. Nu mă pot ascunde veşnic la mine în cameră. Dacă îl zăresc pe Graham în parc, o să-i fac doar cu mâna şi am să strig că trebuie să alerg în continuare.

Iau pe mine un şort şi o bustieră şi îmi strâng părul creţ cu un elastic de păr. Îmi prind discman[2]-ul de braţ cu arici şi ies pe peluza din faţa casei, unde mă opresc să fac câteva exerciţii de încălzire. Se deschide uşa de la garajul lui Josh. O clipă mai târziu, iese şi el pe skateboard.

Când mă vede, se opreşte pe alee.

— Ai început să descarci?

---

[1] Succes muzical din anii '90 al formaţiei Los Del Rio.

[2] Numele dat de Sony primului CD portabil produs în 1984 şi adoptat ulterior de toată gama de CD playere portabile ale firmei. În Japonia, produsele Discman au fost numite CD Walkman, iar denumirea, împreună cu un nou logo Walkman, a fost preluată în întreaga lume începând cu anul 2000.

— Da, dar durează prea mult. Încotro?

— Spre SkateRats, zice. Am nevoie de roţi noi.

— Distracţie plăcută, spun în timp ce porneşte spre stradă.

Era o vreme în care Josh şi cu mine am fi vorbit mai mult, dar a trecut ceva timp de atunci. Încep să alerg spre trotuar şi fac stânga. Când ajung la capătul cvartalului, traversez şi ajung la aleea pavată ce duce în parc. Dau „play" la discman. Kellan mi-a făcut compilaţia asta pentru alergat, începând cu Alanis Morissette, apoi Pearl Jam şi în sfârşit Dave Matthews.

Alerg în forţă şi rapid pe pista de cinci kilometri, uşurată că nu e niciun meci de Frisbee în desfăşurare. În timp ce mă apropii iar de strada mea, aud partea de chitară de la începutul piesei *Crash Into Me.*

Nebun după tine, repet cuvintele pe muteşte. *Sunt aşa de nebun după tine.* Versurile astea mă duc tot timpul cu gândul la Cody Grainger. Suntem amândoi în echipa de atletism. E în clasa a XII-a şi un sprinter incredibil, în primii douăzeci din stat. Primăvara trecută, în drum spre casă după un concurs, s-a aşezat lângă mine şi mi-a povestit despre vânătorii de talente de la facultăți care îl sună. Mai târziu, când nu mi-am putut înăbuşi un căscat, m-a lăsat să mă sprijin de umărul lui. Am închis ochii şi m-am prefăcut că dorm, dar în minte îmi tot răsuna: *Chiar dacă nu cred în marea iubire, în cazul lui Cody m-aş mai gândi.*

Kellan spune că-mi fac iluzii în privinţa lui, dar uite cine vorbeşte. Vara trecută când s-a cuplat cu Tyson, ai fi zis că ea a inventat iubirea. Are o minte brici şi scrie editoriale profunde pentru ziarul şcolii, dar toată ziua, bună ziua o auzeai spunând că Tyson a făcut şi-a dres. Când tipul i-a

dat papucii după vacanța de iarnă, a avut o cădere aşa de serioasă încât a lipsit două săptămâni de la şcoală.

Eu, deşi visez la Cody cu ochii deschişi, îmi văd în continuare de viață. De două luni ies cu Graham Wilde. Suntem colegi de trupă. El e la tobe, iar eu la saxofon. E sexy, are părul blond până la umăr, dar m-a secat la bal că nu mă lăsa nici să respir. Fără niciun dubiu scap de el cât de curând. Sau poate las treburile să se răcească în vara asta.

BARA DE STATUT încă se mişcă precum ochiu' mortului.

Fac un duş şi apoi mă aşez pe fotoliul meu *papasan* ca să-mi citesc notițele pentru teza la bio. Anul ăsta am luat 10 la greu la bio, categoric e materia mea forte. Kellan a tot încercat să mă convingă să mă înscriu în toamna viitoare la un curs de biologie la facultate împreună cu ea, dar nu cred că are să vadă ea aşa ceva. Vreau să stau liniştită în clasa a XII-a.

Când se termină descărcarea, închid manualul şi apoi repornesc computerul. Când mă conectez la AOL, modemul pârâie şi piuie. Odată conectată, verific să văd dacă este disponibilă EmmaNelson@aol.com, dar adresa aia de e-mail este deja luată. La fel şi EmmaMarieNelson. Într-un final mă mulțumesc cu EmmaNelson4Ever. Pentru parolă iau în calcul câteva opțiuni înainte să introduc „Millicent" Vara trecută, când Kellan şi Tyson erau înnebuniți unul după celălalt, Josh şi cu mine ne amuzam pe seama lor, prefăcându-ne că am fi un cuplu de îndrăgostiți de vârsta a doua, Millicent şi Clarence, care se umflă cu produse de la Hamburger Helper şi merg prin oraş într-o camionetă de înghețată prăpădită. Lui Kellan şi lui Tyson nu li s-a

părut nicio clipă amuzantă faza, dar eu şi Josh ne tăvăleam pe jos de râs.

Dau Enter şi îmi apare pe monitor aceeaşi fereastră de la AOL care îi apare şi lui Kellan.

„Bun venit!" spune o voce electronică zglobie.

Mă pregătesc să-i scriu primul e-mail lui Kellan când o lumină puternică îmi traversează monitorul. Îmi apare o ferestruică albă cu albastru pe margine care îmi cere să reintroduc adresa de e-mail şi parola.

..EmmaNelson4Ever@aol.com". scriu. „Millicent"

Timp de vreo douăzeci de secunde, nu apare nimic pe monitor. Apoi ferestruica albă se reduce la un punctuleţ albastru şi se deschide o nouă pagină de internet. Marginea de sus e albastră şi pe ea scrie „Facebook". O coloană din centrul paginii are eticheta „Noutăţi" şi dedesubt sunt fotografii micuţe cu oameni pe care nu-i recunosc. După fiecare fotografie apare o frază scurtă.

Jason Holt
NY e supertare. Am mâncat deja două tarte de la Magnolia!!
Acum 3 ore Îmi place Comentează

Kerry Dean Şi nu ai împărţit una cu mine? Eu vreau cu glazură de ciocolată şi cu bombonele.
Acum 2 ore Îmi place

Mandy Reese
Tocmai am dat peste o pânză de păianjen şi nu am turbat. Iupiii!
Acum 17 ore Îmi place Comentează

Mă plimb cu mouse-ul pe ecran, nedumerită de amestecul de fotografii şi de cuvinte. Habar n-am ce înseamnă toate astea, „Stare", „Cereri prietenie" şi „Poke"

Apoi, chiar sub marginea albastră este ceva care îmi dă fiori. Lângă fotografia micuţă a unei femei care stă pe o plajă, scrie „Emma Nelson Jones". Femeia are în jur de treizeci de ani, părul brunet cârlionţat şi ochi căprui. Simt un viermişor în stomac, pentru că femeia asta îmi pare cunoscută.

Prea cunoscută.

Când pun săgeata albă pe numele ei, aceasta se transformă într-o mânuţă. Dau clic şi se încarcă încet o altă pagină. De data asta, fotografia este mai mare şi sunt aşa de multe informaţii încât nu ştiu de unde să încep să citesc. În coloana centrală, lângă o versiune mai mică a aceleiaşi fotografii, văd următoarele:

Emma Nelson Jones
Mă gândesc să-mi fac şuviţe decolorate.
Acum 4 ore Îmi place Comentează

Scrie că Emma Nelson Jones a făcut liceul la Lake Forest. E căsătorită cu un bărbat pe nume Jordan Jones Jr. şi s-a născut pe 24 iulie. Nu apare anul, dar ziua *mea* de naştere e pe 24 iulie.

Îmi afund fruntea în mâini şi încerc să respir adânc. Prin fereastra deschisă, îl aud pe Josh venind spre casă cu skateboardul, iar roţile îi trec peste crăpăturile din trotuar. Cobor în fugă scara, dau buzna pe uşa de la ieşire şi mijesc ochii din cauza soarelui puternic.

— Josh! strig.

Merge pe aleea lui, loveşte skateboardul cu piciorul şi-l prinde cu mâna.

Mă agăţ de balustrada de pe verandă ca să-mi ţin echilibrul.

— S-a întâmplat ceva după ce am descărcat AOL.

Josh se uită la mine şi clopoţeii de vânt răsună în liniştea aşternută.

— Poţi să vii un pic sus? îl întreb.

Se uită jos la iarbă, dar nu spune un cuvânt.

— Te rog, insist.

Cu skateboardul în mână, Josh mă urmează în casă.

2://Josh

O URMEZ PE EMMA pe scări şi număr pe degete lunile scurse din noiembrie până în mai. N-am mai fost la ea acasă de şase luni. Înainte, era practic a doua mea casă. Dar după ce am mers cu toţii la premiera filmului *Toy Story*, am interpretat greşit şi mi-am închipuit că vrea să fim ceva mai mult decât prieteni.

Însă nu era aşa.

Când ajungem în camera ei, Emma face un semn spre computer.

— Uite.

Pe ecran este un economizor care îţi dă senzaţia că mergi printr-un labirint cu pereţi din cărămidă.

— Drăguţ, spun şi-mi sprijin skate-ul de comoda ei. Abia dacă auzi că e în funcţiune.

Camera ei arată la fel ca pe vremuri, cu excepţia unei vaze cu trandafiri albi ofiliţi de pe comodă. De tavan sunt prinse

câteva felinare roşii din hârtie. Două panouri din plută aflate aproape de patul ei sunt înţesate cu fotografii şi cu cotoare de bilete de cinematograf şi de la balurile şcolare.

Emma clatină din cap.

— Îmi pare rău, spune râzând. E o prostie.

— Ce-i o prostie?

Îmi dau din ochi părul ud de sudoare. După ce mi-am luat roţile cele noi, m-am întâlnit cu Tyson în parcarea de la biserica First Baptist ca să ne dăm cu skate-ul. Între slujba de dimineaţă şi cea de seară, parcarea e goală şi sunt nişte rampe bestiale în asfalt.

Emma stă lângă scaunul de la birou şi-l întoarce spre mine.

— Uite cum stă treaba, vreau să-mi cânţi un pic în strună.

Mă aşez şi Emma mă răsuceşte la loc până ajung cu faţa la monitor.

— Mişcă mouse-ul — zice — şi spune-mi ce vezi.

Nu ştiu dacă de vină e faptul că mă aflu din nou în camera ei, sau comportamentul ei ciudat, dar situaţia asta mă stânjeneşte.

— Te rog, spune, apoi merge la fereastră.

Mişc mouse-ul. Peretele de cărămidă rămâne nemişcat şi apoi dispare. Apare o pagină de internet cu mesaje şi fotografii mici răspândite peste tot, ca un caleidoscop. Habar n-am la ce ar trebui să mă uit.

— Femeia asta seamănă cu tine, spun. Ce tare!

Mă uit spre Emma, dar ea priveşte pe fereastră. Fereastra ei dă spre peluza din faţă şi de asemenea spre fereastra băii mele de la etaj.

— Nu seamănă *perfect* cu tine. Dar dacă ai fi mai mare, asemănarea ar fi perfectă.

— Ce altceva mai vezi? întreabă Emma.

— O cheamă ca pe tine, doar că numele ei de familie e Jones.

În partea de sus a paginii scrie „Facebook". Este dezorganizată, cu desene şi scris peste tot.

— Doar n-oi fi făcut tu chestia asta, spun.

Anul ăsta fac cursul de Procesare de text I, la care ne învață cum să creăm, să modificăm şi să salvăm documente pe computer. Emma e cu un an mai mare, la Procesare de text II.

Se întoarce spre mine cu sprâncenele ridicate.

— Nu că *n-ai putea*, spun.

Se pare că Emma a făcut pagina asta ca temă, creându-şi un viitor fantezist. Spune că Emma Nelson Jones a mers la liceul nostru, că acum locuieşte în Florida şi că s-a măritat cu un tip pe nume Jordan Jones Jr. Numele soțului pare inventat, dar cel puţin nu şi-a spus Emma Nelson Grainger, după numele atletului. Sau Emma Nelson Wilde, după numele păpuşelului ăluia cu care umblă acum. Apropo de Graham, n-a zis ea că-i dă papucii până acum?

Emma stă pe marginea patului, cu mâinile între coapse.

— Ce părere ai?

— Nu mi-e prea clar ce ai vrut să faci cu asta, spun.

— Adică?

— Când trebuie s-o termini? întreb.

— Când trebuie să termin *ce*?

Emma vine lângă mine, se uită la ecran şi-şi loveşte uşor buzele cu două degete. Din cauza părului din care îi cad picături pe tricou, încep să se vadă steluţele în culorile curcubeului de pe sutien. Încerc să nu mă uit.

— Josh, spune drept, zice ea. Cum ai făcut chestia asta?

— Eu??

— Tu mi-ai spus să descarc CD-ROM-ul ăsta, spune Emma. Se apleacă şi dă pe „Eject" ca să scoată CD-ul. Ai spus că e de la AOL.

— Aşa şi e! Arăt spre ecran. Tu crezi că eu ştiu cum să fac chestia asta?

— Ai destule fotografii cu mine. Poate ai scanat vreuna la şcoală şi...

— Şi am modificat-o ca să te fac să pari mai mare? Cum aş putea face aşa ceva?

Încep să-mi asude mâinile. Dacă nu a făcut Emma asta, atunci...

Îmi frec mâinile pe genunchi. O parte din creier îmi şopteşte că ar putea fi o pagină de internet din viitor. Cealaltă urlă la prima că e o idioată.

Pe ecran, Emma Nelson Jones zâmbeşte, ceea ce îi creează mici riduri la coada ochilor.

Emma loveşte uşor monitorul.

— Crezi că e vreun virus?

— Sau o glumă, spun.

Scot CD-ROM-ul din computer şi îl studiez. Poate că vreun coleg ştia că Emma îşi ia un computer nou, aşa că a creat un CD cu aspect credibil şi... mi l-a pus mie în cutia poştală?

Pe ecran sunt o serie de propoziții scurte ce coboară în mijlocul paginii. Sunt scrise de Emma Nelson Jones şi apoi i-au răspuns ceilalţi.

Emma Nelson Jones
Mă gândesc să-mi fac şuviţe decolorate.
Acum 4 ore Îmi place Comentează

Mark Elliot Nu schimba nimic, E!
Acum 57 de minute Îmi place

Sondra McAdams Hai să ne băgăm împreună!! :)
Acum 43 de minute Îmi place

— Dacă asta e o glumă, atunci eu una nu mă prind, spune Emma. Ce-ar trebui să însemne chestia asta?

— Evident e din viitor. Mă pun pe râs. Poate că pagina asta e semn că ajungi celebră.

Emma îşi pierde cumpătul.

— Mda. Cum aş putea eu deveni celebră? Cu saxofonul meu? Cu atletismul? Sau crezi că sunt o patinatoare faimoasă?

Intru şi eu în joc.

— Poate că patinajul pe role o să fie sport olimpic în viitor.

Emma trage un chiot şi-şi izbeşte palmele.

— Poate că devine Cody atlet profesionist şi mergem *împreună* la Olimpiadă!

Ce mă enervează că pomeneşte de Cody Grainger în orice discuţie.

Arată spre ceva din josul paginii.

— Ce e asta?

Emma Nelson Jones
Cine ghiceşte unde a fost soţiorul meu weekendul trecut?
Acum 20 de ore   Îmi place   Comentează

Sub text, în mare măsură ascunsă de partea de jos a ecranului, e o fotografie. În partea de sus e ceva ce pare a fi apa unui ocean. Trec cu mouse-ul peste ea.

— Să dau clic să văd dacă...?

— Nu! spune Emma. Dacă e un virus şi cu cât deschidem mai multe lucruri, cu atât se înrăutăţeşte situaţia? Nu vreau să-mi stric computerul cel nou.

Îmi smulge CD-ROM-ul şi-i dă drumul în sertarul de sus al biroului.

Mă întorc cu scaunul ca să mă uit direct la ea.

— Haide, mă, chiar dacă e o farsă, nu vrei să vezi cu cine zice că ai să te căsătoreşti?

Emma se gândeşte o clipă.

— Bine, încuviinţează.

Dau clic pe fotografie şi apare o fereastră nouă. Urmărim pătratul mare din centru cum se încarcă de sus în jos. Mai întâi se văd valurile uşor agitate ale oceanului. Apoi chipul unui bărbat. Poartă ochelari de soare cu rame negre. Apoi degetele, prinse de botul unui peşte care seamănă cu cel al unui peşte-spadă. Când fotografia s-a încărcat complet, vedem că bărbatul stă la prora unui vas de pescuit.

— Mamă, ce peşte uriaş! spun. Oare unde e? Presupun că în Florida.

— E bestial! spune Emma. Pentru un tip în vârstă. Oare unde e făcută poza?

O bătaie rapidă la uşa Emmei ne face să tresărim, apoi intră mama ei în cameră.

— Îţi place computerul cel nou? întreabă. Aţi intrat pe internet, profitând de toate orele alea gratuite?

Emma se mută un pic ca să acopere monitorul.

— Căutăm informaţii despre peştii-sabie.

— Şi despre viitorii soţi, spun, ceea ce-mi atrage din partea ei o ciupitură dureroasă de braţ.

— Poţi să cauţi mai târziu? întreabă mama ei. Marty trebuie să sune un client înainte de cină şi nu poate cât timp eşti tu conectată la internet.

— Dar n-am terminat, spune Emma. Nu ştiu dacă mai reuşesc să dau de pagina asta.

Are dreptate. Dacă nu mai ajungem la ea? Chiar dacă e o glumă, mai sunt aşa de multe de văzut. Emma trebuie să spună ceva convingător ca să mai rămânem conectaţi.

— Avem o singură linie telefonică, spune mama ei. Scrie numele paginii pe o hârtie şi o cauţi mai târziu. Dacă internetul ăsta o să fie o problemă...

— N-o să fie, spune Emma.

Ia mouse-ul, răsuflă uşor şi se deconectează de la AOL. Vocea electronică îşi ia veselă „La revedere!"

— Mersi, spune mama Emmei. Apoi înclină capul spre mine. Mă bucur că ai mai venit pe la noi, Josh. Vrei să rămâi la cină?

Mă ridic şi-mi iau skate-ul, evitând privirea Emmei.

— Nu pot. Am prea multe teme de făcut, iar părinţii mei...

În timp ce lungesc ultimul cuvânt, simt cum mă aprind la faţă.

Pornim toţi trei jos. Mama Emmei se duce în baie, unde Martin aranjează pungile de plastic de la Home Depot. Emma îmi deschide uşa de la intrare şi se apleacă spre mine.

— Încerc să mă conectez din nou mai târziu, şopteşte.

— Bine, spun şi-mi cobor ochii la skate. Sună-mă dacă ai nevoie de ceva.

3://Emma

LA CINĂ NU-MI IESE DIN MINTE Emma Nelson Jones.

— Nici nu-ţi dai seama că e brânză slabă în grăsimi, îi zice mama entuziasmată lui Martin, în timp ce ciuguleşte din pizza. Şi pere în loc de pepperoni? E delicioasă.

— Sunt de acord cu tine, spune Martin.

Mâncăm pe măsuțe în timp ce ne uităm la *Seinfeld*. Îl înregistrează pe videocasetofon în fiecare joi şi apoi îl urmărim duminică noaptea. Mai iau o felie de pizza şi mi-o pun pe farfurie.

— Ai grijă, îmi aminteşte Martin.

— Vezi la covorul cel nou, adaugă mama.

Episodul se întrerupe şi încep reclamele. În loc să ruleze banda, Martin se duce mai aproape de mama şi o mângâie pe braţ. Nu rezist la aşa ceva. Iau farfuria într-o mână, cu cealaltă îmi iau paharul cu lapte şi urc la mine în cameră.

Mă aşez turceşte pe pat, mănânc pizza şi mă uit la economizorul cu peretele din cărămidă de pe ecranul computerului. Poate că nu e o farsă şi nici un virus. Poate că există cu adevărat o femeie de vreo treizeci de ani pe nume Emma Nelson Jones. A mers la liceul Lake Forest cu ani în urmă şi întâmplător s-a născut în aceeaşi zi cu mine. Dar chiar dacă toate coincidenţele astea sunt adevărate, de ce îmi apare mie în computer?

Iau telefonul şi formez numărul lui Josh. Îi ştiu aşa de bine numărul încât nici nu trebuie să mă uit la lista de pe panoul de plută. Dar apoi pun telefonul din nou în bază. Josh nu vrea să se lase târât în povestea asta. A tulit-o din camera mea imediat ce i s-a oferit ocazia.

Încerc la Kellan, dar sună ocupat şi nu mă hotărăsc dacă să-l sun pe tata. Când el şi Cynthia locuiau în Lake Forest, ne vedeam tot timpul. Alergam împreună şi, când cânta la saxofon cu trupa lui de jazz, adesea urcam şi eu pe scenă şi cântam cu ei. Dar acum, ori de câte ori sun, am sentimentul că le iau din timpul pe care l-ar putea petrece cu bebeluşul. Am fost să-l văd numai de două ori de când s-a mutat, o săptămână de Crăciun şi patru zile în vacanţa de primăvară.

Îmi termin pizza şi o iau spre baie. De când baia de la parter este inutilizabilă, trebuie să trec prin camera mamei şi a lui Martin ori de câte ori trebuie să fac pipi. În timp ce mă uit în oglindă, mă gândesc la Emma Nelson Jones şi la şuviţele ei decolorate.

Întotdeauna mi-a plăcut culoarea părului meu, mai ales vara, când mi-l pulverizez cu Sun-In şi mă întind în curtea

din spate. Dar poate că într-o bună zi o să iau şi eu în calcul posibilitatea de a-mi face şuviţe.

Poate că într-o bună zi chiar îmi fac.

Mă duc iute la computer şi mişc mouse-ul. Când mă conectez la AOL, îmi apare pagina obişnuită. Dar apoi mă uit la Pagini favorite, unde ştiu că pune Kellan linkurile tuturor paginilor care îi plac.

Uite-o. Facebook. Când dau clic pe cuvânt, apare ferestruica aia în care mi se cer adresa de e-mail şi parola, pe care le introduc repede.

Joy Renault
E prima oară când merg la Harmony Alley Carjackers de când am terminat facultatea. Este!!
Acum 17 ore Îmi place Comentează

Gordon Anderson
Mă simt aiurea să comand suc de mere adult fiind, de parcă ar trebui să pronunţ „şuc de mele".
Acum 4 ore Îmi place Comentează

Doug Fleiss Mie îmi aminteşte întotdeauna de răsuflarea unui bebeluş.
Acum 2 ore Îmi place

În colţul de sus, lângă locul în care scrie „Emma Nelson Jones", e o altă fotografie decât ultima oară. Când dau clic pe numele ei, apare o pagină pe care este o versiune mai mare a aceleiaşi fotografii. Arată fantastic cu o pălărie cu boruri mari şi cu ochelari de soare.

Sub fotografie, dau clic pe o etichetă, „Despre"

Liceul Lake Forest promoţia 1997

1997? Atunci o să termin eu liceul. Anul viitor!

Îmi smulg privirea de la anul absolvirii care încă nu a avut loc şi cobor. Emma Nelson Jones şi-a creat liste cu filmele, muzica şi cărţile ei preferate.

Filme American Beauty, Titanic, Toy Story 3

De primele două n-am auzit, dar mă bucur să văd că, pare-se, din *Toy Story* or să mai fie două părţi, dar categoria cărților îmi reţine atenţia.

Cărţi Bărbatul în costum galben, Harry Potter, Ajutorul

Nu ştiu nimic despre *Harry Potter* sau despre *Ajutorul,* dar Josh mi-a dat *Bărbatul în costum galben* când am împlinit unsprezece ani. Încă îmi amintesc când am citit scena în care Tuck merge cu Winnie cu barca pe lac. Barca rămâne înțepenită într-o încâlceală de rădăcini, iar Tuck spune că apa care curge pe alături este precum timpul care se scurge fără ei. Când am citit cuvintele alea m-am simțit profundă şi înclinată spre filozofie.

Dau înapoi la pagina în care Emma Nelson Jones spunea că vrea să-şi facă şuviţe, dar acum n-o mai găsesc. Încă mai scrie că este măritată cu Jordan Jones Jr., dar nu mai este fotografia lui cu peştele.

Ce ciudat. Cum de s-a schimbat tot ce-am văzut mai devreme?

Emma Nelson Jones
Joi, 19 mai, este o zi care va intra în istorie. Întrebarea e dacă pentru un lucru bun sau unul rău. O să mă gândesc la asta în timp ce pregătesc cina.
Acum Îmi ...ntează

Azi e 19 mai! Deci asta înseamnă că se întâmplă acum. Dar azi nu e joi. E *duminică*.

Trei persoane i-au răspuns Emmei, o întreabă ce găteşte. Răspunsul, destul de ciudat, e una din mâncărurile mele preferate.

Emma Nelson Jones Macaroane cu brânză. Am o nevoie disperată de mâncare de consolare.
Acum aproximativ o oră Îmi place

Au mai scris câţiva şi au spus şi ei cât le place mâncarea care îi consolează. Apoi, jos, Emma a mai scris ceva acum numai douăsprezece minute. În timp ce citesc, mi se face pielea de găină.

4://Josh

AI MEI AU AJUNS TÂRZIU ACASĂ, aşa că în casa familiei Templeton e rost de omletă şi hotdogi. În oricare altă seară mi-ar fi plăcut la nebunie, dar acum sunt un pic absent. Am încercat s-o sun pe Emma înainte să ne aşezăm la masă, dar suna ocupat.

— Eşti cam tăcut, zice tata.

Înclină tigaia spre farfuria mea şi mai împinge câteva felii de omletă cu hotdog.

Sună telefonul. În timp ce tata porneşte pe hol să răspundă, eu mă joc cu furculiţa prin omletă. Pagina aia de internet de pe computerul Emmei e complet lipsită de sens. Trebuie să fie o farsă, dar dacă e aşa, eu unul nu înţeleg. Eu dacă i-aş alcătui cuiva un viitor, aş pune chestii tari, ca de exemplu că o să câştige la loto sau că o să aibă un castel în Scoţia. De ce să-ţi baţi capul cu vopsirea părului şi cu mersul la pescuit?

Tata se întoarce din nou la masă.

— Era Emma. I-am spus că o suni tu după cină.

— Ce mai face Emma? mă întreabă mama. A vrut CD-ul ăla de la America Online?

— CD-ROM, spun şi îmi umplu gura cu hotdog ca să evit şi restul întrebării ei.

— O lasă Sheila să folosească AOL? întreabă mama.

Dau din cap şi mai iau nişte hotdog. De ce o fi sunat Emma? Ştie că ai mei nu pot să sufere să fie sunaţi în timpul cinei. Oare a găsit ceva care nu se leagă şi care demonstrează că pagina aia de internet e o farsă? Sau poate şi-a dat seama cine e autorul!

— Lucrurile se schimbă aşa de repede când eşti adolescent, spune tata şi-mi pune sos pe omletă. Tu şi Emma eraţi atât de apropiaţi pe vremuri. Vara trecută, eu şi mama ta ne făceam griji că poate trebuie să mai ieşi şi cu alte persoane.

— Ies cu Tyson, spun.

— Cu alte fete, adaugă tata.

— Cel puţin pe Emma o cunoaştem, spune mama. Se uită la tata şi râde. Mai ţii minte că după ore David se ducea întotdeauna acasă la fata aia, Jessica, dar niciodată nu veneau aici? Într-un final am insistat să studieze aici şi uite ce s-a întâmplat.

— A doua zi — spune tata — s-a despărţit de ea.

David e fratele meu mai mare. Ai mei au presupus că o să meargă la Hemlock State, unde predau amândoi

sociologia. Însă el s-a mutat în Seattle ca să meargă la facultate, la mai mult de trei mii de kilometri distanță. Sincer, eu mă întreb dacă a ales Universitatea Washington ca să nu se mai amestece mama şi tata aşa de mult în viața lui. Ba chiar stă acolo şi vara, face stagii. În vacanța de primăvară a trebuit să merg eu la el cu avionul ca să stăm şi noi împreună.

Sună iar telefonul. Tata se uită la ceas şi clatină din cap, dar a doua oară nu mai sună.

— Cred că am terminat, spun.

Mă şterg pe mâini cu şervețelul şi îl pun pe farfurie mototolit.

— Eşti sigur? întreabă mama. Mai e destul.

— Mă doare un pic stomacul, spun, ceea ce nu e chiar o minciună.

Mi-e cam greață pentru că eu cred că Emma încearcă să dea de mine. Îmi duc farfuria la bucătărie şi o pun în chiuvetă, apoi pornesc pe hol. Telefonul este pe o măsuță de lângă scări. Ridic receptorul, formez numărul Emmei şi apoi întind cablul cât de mult posibil ca să mă îndepărtez şi să nu mă audă ai mei.

Emma răspunde din prima.

— Josh, spune cu respirația tăiată.

— Ce e? Tu ai sunat a...

— Nu ştiu de unde să încep, spune, cu glasul crispat. Am intrat iar pe pagina aia, dar...

— Ai mai găsit-o? Cum ai reuşit?

Nu pot să nu mă las cuprins de entuziasm.

— Poţi să vii la mine? întreabă, şi am o vagă senzaţie că a plâns. Mama şi cu Martin tocmai s-au dus la plimbare, aşa că poţi apela la cheia pentru situaţii de urgență ca să intri.

— Îmi spui mai întâi care e faza?

— Cred că se poate ca pagina aia să fie reală, spune Emma. Şi nu sunt fericită.

— Îmi dau seama. Dar care e motivul?

— Nu, zice. Mă refer la viitor. N-am să fiu *niciodată* fericită.

5://Emma

— SALUT, ZICE JOSH în timp ce deschide uşa.

Îmi ridic privirea din pat. Stă în pragul camerei mele şi în mână ţine cheia de rezervă pe care o ascundem sub o piatră lângă garaj. Are un breloc cu Scooby Doo care se aprinde când îl apeşi pe nas.

— Scuze că a durat atât. M-au pus ai mei să umplu maşina de spălat vase, îmi spune Josh înfundându-şi mâinile în buzunare. Şi ia zi, care e treaba? Ai dat de ceva nasol?

Mi-e teamă că, dacă deschid gura, o să mă pun iar pe plâns. Josh pare deja stânjenit că se află aici. E destul de trist, pentru că noi întotdeauna am fost apropiaţi. A mers de atâtea ori cu mine cu bicicleta când erau ai mei în divorţ. Asta era în clasa a V-a. Când Josh şi-a rupt piciorul la patinaj, am stat cu el în curtea din spate, deşi toţi cunoscuţii noştri înotau la Crown Lake. Iar Josh a stat cu mine la

nunta mamei anul trecut în septembrie şi mă ciupea de braț ori de câte ori scăpam chicote nepotrivite.

Şi iată-l din nou la mine, dar totuşi am sentimentul că n-o să ne mai simțim aşa de în largul nostru ca pe vremuri.

— Am reuşit să intru din nou pe pagina aia, zic şi mă şterg la ochi. Dar era altfel.

Îl surprind pe Josh că se uită la trandafirii ofiliți de pe comodă. Mi i-a dat Graham înainte de bal, când făceam poze în curte. Îmi spun să nu uit să-i arunc imediat ce pleacă Josh.

— Încă mai scrie că Emma Nelson Jones a făcut liceul la Lake Forest — zic — şi încă mai scrie Facebook sus. Indiferent pe ce dau clic, încă apare chestia asta.

— Crezi că Facebook e numele companiei ei? întreabă Josh.

— Se poate. Dar nu asta e chestia. Chestia e ce scrie pe site despre ea. Numai când mă gândesc simt o durere în piept.

— Emma, încă nu ştii ce este chestia asta, sau dacă e pe bune, zice Josh. Probabil că cineva îşi bate joc...

— Ba nu! Mă ridic în capul oaselor şi ating colierul care mi se odihneşte pe clavicule. Emma Nelson *Jones* purta şi ea colierul *ăsta* în poză.

Josh se uită la lănțişorul de aur de care nu mă despart niciodată, cu pandantivul delicat sub forma literei E care atârnă de el.

— Pe femeie o cheamă Emma, zice. Ce altă literă ai vrea să-şi pună pe colier?

— Şi a spus că e joi, 19 mai.

Fruntea lui Josh se încrețeşte de nedumerire.

— Azi e *duminică*, 19 mai, zic. Asta înseamnă că scrie toate astea într-un alt an în care 19 mai pică într-o joi.

Josh clatină din cap.

— Dacă cineva încearcă să-ți facă o farsă, s-ar fi gândit la toate astea.

— Dar *totul* se schimbase! Când m-am uitat adineauri, era o poză nouă cu Emma. Şi îi scriau alţi oameni. Crezi că se pot schimba toate astea de la un CD-ROM virusat? Nu înțelegi? Chestia asta... Facebook, sau cum i-o zice... e din viitor.

Josh lasă brelocul pe biroul meu şi se aşază. Când mişcă mouse-ul, peretele din cărămidă dispare şi totul este aşa cum l-am lăsat înainte, iar Emma Nelson Jones scrie despre macaroane cu brânză.

— De ce scrie că are trei sute douăzeci de prieteni? întreabă Josh. Cine are aşa de mulți prieteni?

— Dă mai jos, zic, în timp ce mă uit peste umărul lui.

Emma Nelson Jones Ştiţi de ce am nevoie de mâncare de consolare? JJJ n-a mai venit acasă de trei nopţi. Se presupunea că durează doar o zi călătoria lui. Sunt disperată.
Acum 12 minute   Îmi place

Josh se uită la mine.

— Cine e JJJ?

— Soţul meu. Jordan Jones Junior. Tipul cu peştele. Nu spun nicio clipă de ce nu a venit acasă, dar evident sunt bănuitoare. Când am văzut chestia asta, m-a luat cu rău.

Josh îşi freacă fruntea cu vârfurile degetelor.

— Poate că s-a dus iar la pescuit.

— Citeşte mai departe, zic şi mă întind pe lângă Josh după mouse.

Emma Nelson Jones

Intru în a şasea lună de şomaj. Zice-se că de vină ar fi economia, dar eu încep să cred că eu sunt de vină. E prea devreme să am o carieră ratată la treizeci şi unu de ani.

Marţi 9:21 a.m. Îmi place Comentează

— Treizeci şi unu de ani, spune Josh. Deci se întâmplă peste cincisprezece ani.

Îi arăt următoarea propoziţie.

Emma Nelson Jones

Nici măcar nu-mi permit un terapeut ca lumea.

Luni 8:37 p.m. Îmi place Comentează

Josh se întoarce spre mine.

— Nu-mi vine să cred că scrie aşa ceva.

— Nu scrie *ea*, ci *eu*, zic.

— De ce ar pune cineva aşa ceva despre sine pe internet? E o prostie!

— Asta zic şi eu. Peste cinşpe ani o să fiu dusă cu capul şi *de-aia* nu mai vrea soţul meu să stea cu mine.

Josh se lasă pe spate pe scaun şi-şi încrucişează braţele pe piept. Când face chestia asta, zici că e frate-său. Nu l-am mai văzut pe David de anul trecut, dar a fost dintotdeauna

un vecin distractiv. Băieţii voiau să le fie frate mai mare, iar fetele erau îndrăgostite de el.

— Auzi, Emma? Cred..., spune Josh, dar apoi se opreşte.

— Zi.

Josh arată spre ecran.

— Nu ştim sigur cine e Emma Nelson Jones sau ce avem în faţa noastră. Dar chiar dacă e adevărat, faci tu prea multe presupuneri.

Uşa de la intrare se închide. Josh şi cu mine sărim de la computer.

— Emma, mă strigă mama. Marty spune că a încuiat uşa când am plecat, dar...

— Nu-i nimic, strig. E Josh pe la mine, atâta tot.

— Ne ajuţi să ne facem adrese de e-mail? întreabă.

— Ne mai laşi un minut? Josh mă ajută să caut ceva... pentru o lucrare.

— Bine, spune mama, şi o aud urcând scările. Dar trebuie să termini curând. Mâine ai şcoală.

Nu trebuie să vadă chestia asta. Mă întind şi dau clic pe X-ul din colţul din dreapta sus al ecranului. Glasul vesel spune: „La revedere!"

Mama trece, face cu mâna şi îşi continuă drumul spre dormitorul ei.

Josh ia brelocul cu Scooby Doo. Se opreşte în cadrul uşii şi se uită înapoi la mine.

— Ce e? întreb.

— Nu cred că ar trebui să te uiţi la chestia asta cât eşti singură, zice. Fie e o farsă răutăcioasă, fie...

Simt că îmi vine iar să plâng.

— Hai să facem o înţelegere, să ne uităm numai împreună, zice.

— Deci mai vii? întreb. Nu te deranjează?

Josh se uită la brelocul din mână şi tot apasă pe nasul lui Scooby.

— Nu, e-n regulă.

— Mâine? După antrenament.

— Bine, zice Josh. Poate trec cu Tyson pe-acolo unde se ţine concursul.

Zâmbesc pentru prima oară în seara aia. Anul trecut, Josh venea ori de câte ori aveam concurs doar ca să-mi facă cu mâna şi să mă încurajeze. Asta mă face să vreau să fiu cinstită cu el şi să-i spun ce altceva am văzut pe site-ul ăla înainte să vină. Dar nu reuşesc să-mi fac curaj. Mă uit în jos la covorul cel nou de culoare albă. Ce-am văzut eu acolo ne-ar face să ne jenăm şi mai tare unul de celălalt. Şi pentru o noapte, vreau să simt că totul poate fi din nou normal.

— Ce e? întreabă Josh.

Până la urmă va trebui să-i spun.

— Mâine — zic — ar trebui să vedem dacă ai şi tu o pagină din asta.

Luni

6://Josh

ÎN TIMP CE PUN O DÂRĂ de pastă de dinți pe periuță, aud cum se trântește portiera Emmei și cum pornește motorul. Azi de dimineață când m-am trezit, mă gândeam să merg cu ea cu mașina ca să avem ocazia să vorbim, dar e mai bine să mă mențin rezervat. Întotdeauna e dureros să fii respins, dar când respingerea vine din partea celei mai bune prietene a ta, e cel mai nasol lucru.

Emma oprește motorul. Mă uit pe fereastră. Intră înapoi în casă. Fereastra de la camera ei este chiar vizavi de baia mea de la etaj, așa că o văd cum își scoate cutia saxofonului din dulap. Când eram mai mic, îi scriam mesaje cu carioca și ieșeam cu ele la geam ca să le citească cu binoclul ei roz. Încă mai am paharul ăla cu carioci pe birou, dar sunt sigur că ea și-a vândut binoclul la talciocul pe care soții Nelson îl organizează tot timpul în curte.

Mă clătesc, scuip şi o ascult pe Emma în timp ce porneşte din nou motorul. Câteva secunde mai târziu, amuţeşte. De data asta trânteşte portiera. Îmi pare rău pentru Emma, dar nu pot să nu râd. E convinsă că ceea ce am văzut pe computer este viaţa ei de peste cincisprezece ani. Oricât de mult aş vrea să cred că este posibil aşa ceva, unul dintre noi trebuie să fie sceptic.

Închid robinetul şi mă uit afară. Acum portbagajul Emmei este deschis şi-şi aruncă adidaşii argintii peste cutia saxofonului. Trânteşte portbagajul, dar acesta se deschide din nou imediat ce se îndepărtează.

BAT ÎN FEREASTRA DIN DREAPTA a maşinii Emmei.

— Mă iei şi pe mine?

Se întinde şi descuie portiera. Las capul în jos ca să pot urca, lucru pe care nu trebuia să-l fac când şi-a luat Emma carnetul. Îmi pun skate-ul între genunchi şi îmi prind centura.

Emma dă în marşarier.

— Mersi că ai venit.

— Ai avut o noapte nasoală?

Emma încuviinţează din cap.

— Nu prea am chef să dau astăzi ochii cu anumite persoane.

Oare se referă la Graham? Vestiarul lui e aproape de al meu, aşa că în fiecare dimineaţă îl văd cum o pipăie pe Emma.

Întotdeauna mă umple de fericire scena asta.

— Vrei să trecem pe la Sunshine Donuts? întreb.

Emma semnalizează.

— Cum să nu?

La aproape doi kilometri după ce trecem de parcul Wagner, Emma se apropie de interfonul portocaliu şi comandă cafea cu frişcă şi o gogoaşă cu zahăr şi scorţişoară. Eu cer o gogoaşă glazurată şi lapte cu ciocolată.

— Nu înţeleg, spune Emma în timp ce porneşte mai departe — mai sunt două maşini în faţa noastră până să ajungem la fereastra de unde ne luăm comanda. Cum de mi s-a întâmplat chestia asta?

— Eu nu cred treaba cu viitorul — spun — dar habar n-am de ce ar face cineva o glumă din care reiese că ai un viitor naşpa. Eşti deşteaptă şi...

— Mersi că ai adus vorba despre asta, spune Emma. Dar nu vorbeam despre faptul că mă aşteaptă un viitor naşpa, ci despre ideea asta cu site-ul în general. Cum e posibil să citeşti despre ceva ce încă nu s-a întâmplat?

Maşina din faţa noastră ajunge la fereastră. Îmi vâr mâna în buzunarul de la spate şi îi dau Emmei câţiva dolari mototoliţi, dar îmi împinge banii.

— La început, am crezut că problema e CD-ROM-ul — spune —, dar poate e mufa telefonului din cauza căreia s-a întâmplat ceva în timpul descărcării. Îl mai ţii minte pe electricianul ăla care ne-a refăcut instalaţia casei?

— Crezi că te-a conectat din greşeală la viitor? spun şi încerc să nu râd. În orice caz, au trecut două luni de atunci.

— Dar încă nu aveam computer. Poate ar trebui să-l ducem la tine acasă ca să vedem dacă mai apare site-ul şi acolo.

Nici gând. Nu vreau să fim din nou de colo până colo, ba la ea, ba la mine.

— Dar asta tot nu ar explica *cum* s-a întâmplat, spune Emma. Sau cum de putem citi despre lucruri care se întâmplă peste cinşpe ani.

Arăt pe fereastră spre maşinile care trec pe lângă noi.

— Dacă vrei să-ţi cânt în strună, uite o teorie. Ştii, nu, că vicepreşedintele Gore numeşte internetul „Superautostrada informaţională"? Hai să spunem că toată lumea merge în aceeaşi direcţie pe superautostrada asta. Călătoria în timp ar avea loc atunci când găseşti o modalitate prin care să sari într-un alt punct.

Maşina din faţa noastră se îndepărtează. Emma rulează până la fereastră şi apoi îi dă banii femeii de la Sunshine.

— Şi deci tu crezi că, cine ştie cum, site-ul ăsta ne ajută să facem un salt înainte?

Femeia îi dă băuturile noastre Emmei, care mi le dă mie. Pun paharul ei din polistiren cu cafea în suportul pentru băuturi ca să poată lua punga cu gogoşi.

— Sincer, îţi cânt şi eu în strună, spun. Încă mai cred că e o farsă.

Nu mai spunem mare lucru în drum spre şcoală. Când oprim în parcarea elevilor, mă uit la ceas. Peste trei minute trebuie să sune clopoţelul.

— Ştiu că eu te-am atras în chestia asta — spune şi se întoarce pe scaun ca să mă privească —, dar mă simt un pic jignită că n-o iei mai în serios. Dacă *tu* ţi-ai vedea viitorul şi ar fi îngrozitor, nu cred că ai trata cu atâta uşurinţă povestea asta.

— Dar nu e adevărată, spun. Mototolesc punga de gogoşi şi o vâr în paharul gol. Ce-ar fi să încercăm să-i dăm de cap după concursul de atletism? Poate că cel care a făcut-o ţi-a scris greşit numele sau a pus greşit data. O să aflăm noi ceva.

— De ce ţii morţiş să demonstrezi că e o farsă? întreabă Emma.

— Ca să nu-ţi mai faci griji. O să ai o viaţă frumoasă.

Emma se uită în oglinda retrovizoare şi apoi se întoarce spre mine.

— Josh, înainte să vii iar noaptea trecută, am mai găsit ceva pe site.

Felul în care mă priveşte îmi dă fiori.

— Dacă cineva îmi face mie o farsă — adaugă —, atunci îţi face şi ţie una.

7://Emma

— MIE?

Josh mijeşte din ochi, nedumerit.

Pagina lui a fost unul din multele lucruri din cauza cărora n-am putut dormi azi-noapte. Ar fi trebuit să-i spun în clipa în care a venit la mine în cameră.

— Emma. Josh îmi flutură mâna înaintea ochilor. Ce spui acolo?

— Azi-noapte — zic — înainte să vii tu, mă uitam la site-ul ăla cu Facebook. Mai ştii unde zice că am trei sute douăzeci de prieteni? Fac o pauză şi răsuflu uşor. Tu eşti unul dintre ei.

În maşină e linişte.

— Scria „Josh Templeton" — adaug — şi e o poză cu tine. O versiune adultă a ta.

Josh îşi loveşte de genunchi paharul de la Sunshine Donuts. Nu voia să creadă nimic din toate astea. Voia să demonstreze că e o farsă.

— Ai părul scurt ca David, zic. Şi porţi ochelari.

— Ba am vederea bună, zice Josh.

— Pare-se că în viitor se schimbă treaba.

Josh îşi înfige unghiile degetelor mari în paharul de polistiren şi lasă pe margini nişte semiluni.

— Ai mai văzut şi altceva? Când ai dat clic pe poza Emmei Nelson Jones, te-a dus la o altă pagină. Ai putut să faci acelaşi lucru şi cu a mea?

Dau din cap.

— Scrie că ziua ta e pe 5 aprilie şi că ai făcut facultatea la Universitatea Washington.

— Ca David, zice Josh.

— Şi acum locuieşti iar aici.

— În Lake Forest?

Mă întreb ce părere are despre chestia asta. Eu una sunt hotărâtă să mă mut de aici într-o bună zi. De fapt, nu e nicio pădure în oraş, iar Crown Lake este la vreo cinşpe kilometri de mers pe autostradă, înconjurat de case de lux. Centrul este de lungimea a doar trei străzi şi nu poţi să mişti un deget fără să afle toată lumea. Dar Josh e mai potolit decât mine. Lui i se pare ca lumea Lake Forest.

— Unde e casa mea? întreabă Josh. Doar nu m-a pus să stau cu părinţii la treizeci de ani, nu?

Clatin din cap.

— Cred că stai lângă lac. E o poză cu tine în curte şi pe fundal se vede un doc cu o barcă cu motor prinsă de el.

— Demențial, spune Josh. Deci m-a făcut bogat.

Dau ochii peste cap şi zic:

— De ce tot spui că cineva anume a făcut chestiile astea? Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care a creat site-ul ăsta în glumă. Azi mă duc la laboratorul de tehnologie ca să văd dacă a scanat cineva fotografii cu...

— Tot spui „cel care a creat chestia asta" Tu chiar nu înțelegi? La un moment dat, în viitor, noi am creat chestia asta. Nu ştiu exact ce e, dar par a fi site-uri legate între ele, unde oamenii îşi pun pozele şi scriu tot ce li se întâmplă, de exemplu dacă au găsit loc de parcare sau ce au mâncat la micul dejun.

— Dar de ce? întreabă Josh.

Se sună de intrare la ora de dirigenție. Graham o să se întrebe unde am fost în dimineața asta. De obicei ne întâlnim la dulăpiorul lui şi mergem împreună să ne vedem cu trupa.

Îmi iau rucsacul şi apoi mă întind spre portieră.

— Stai, spune Josh în timp ce dă de o roată de la skateboard. Pe chestia aia, Facebook, spunea şi dacă sunt însurat?

Scotocesc după chei ca să descui portbagajul.

— Da, eşti însurat.

— Şi ce spune despre... ea? întreabă Josh, palid la față. Înțelegi, *soția*... mea.

— Parcă nu credeai chestia asta, zic.

— Dar totuşi vreau să ştiu. În fond, e vorba de viitorul *meu*, nu?

— Uite cum stă treaba, zic şi trag adânc aer în piept. În viitor o să fii însurat cu Sydney Mills.

Josh rămâne cu gura căscată.

Deschid portiera.

— Hai că întârziem.

8://Josh

MI-O ÎNCHIPUI PE SYDNEY MILLS stând în fața mea. Are părul lung și șaten dat pe spate și prins cu o bentiță albă, iar ochii ei sunt de culoarea caramelului dulce. Deschide brațele și eu o sărut, iar sânii ei plini mă apasă pe piept.

Apoi deschid ochii, îmi iau skate-ul și mă duc după Emma la portbagaj.

— Cu Sydney Mills? spun. Ce prostie!

Emma își îndeasă adidașii argintii în rucsac.

— Dar acum vrei să fie adevărată chestia asta, nu?

— De ce aș vrea să cred o asemenea păcăleală? spun.

Chiar și așa, mă bate gândul s-o pun pe Emma să ia mașina și să mergem acasă, ca să văd cu ochii mei. Dar dacă întârziem la școală, secretara ne lasă mesaj pe robot acasă.

Sydney Mills e cu un an mai mare decât mine. E cumplit de bună, e una din cele mai tari sportive din școală și

provine dintr-o familie înstărită. Habar n-am de ce ne-ar cupla cineva, chiar şi în glumă. Facem împreună cursul de Probleme de socializare din ianuarie şi nu ne-am adresat niciodată nici măcar un cuvânt.

— Ia te uită, mă tachinează Emma şi-mi dă cu cotul. Te-ai îndrăgostit.

Emma dă să mă ciufulească, dar mă feresc. Îmi arunc rucsacul pe umăr şi pornesc spre şcoală.

— Stai aşa, domnule Mills, strigă Emma.

Mă opresc şi mă întorc.

Emma îşi mută cutia saxofonului în mâna cealaltă.

— Stai liniştit. Aş umbla şi eu chiaună dacă aş descoperi că sunt căsătorită cu Cody şi ne facem vacanţa în Waikiki.

Waikiki?

— Nu mergeam repede pentru că sunt entuziasmat, spun. Ideea e că nu pot să sufăr să... ăăă... îmi pui mâna pe păr şi chestii de genu'

— Scuze, spune Emma şi ştiu că înţelege.

Nici ea nu vrea să ne afecteze prietenia. De-aia n-a zis nimic că am evitat-o în ultimele şase luni.

Emma arată o decapotabilă albă cu capacul ridicat.

— Uite maşina lui Sydney. Poate ar trebui să-i laşi un sonet de amor sub ştergător. Sau un haiku! Cred că e mai bine să nu încerci să-l faci rimat.

La concursul de talente de la generală am dat-o rău de tot în bară cu numărul meu de rap. Mă gândeam că aş putea fi eu primul rapper roşcovan. Mi-am luat numele de RedSauce. De câteva ori pe an, Emma aduce vorba despre

chestia asta ca să mă tachineze. Dar e mai bine decât cu frate-meu, care îmi pomeneşte de ea aproape de fiecare dată când vorbim.

— Şi deci mă duc cu Sidney în Waikiki? întreb.

În timp ce intrăm pe uşile duble ale şcolii, Emma se apleacă spre mine.

— Tu cel din viitor nu eşti aşa de deschis ca mine, spune, şi îi simt răsuflarea dulce cu aromă de scorţişoară. Tu nu dai detalii picante de genul dacă ți-o pui cu Sydney pe plajă, aşa că nu te emoţiona tot.

Emma îmi face cu mâna şi apoi este înghiţită de mulțimea de elevi.

— Eşti geloasă! spun, dar nu cred că mă aude.

9://Emma

LA REPETIȚIA CU TRUPA sunt cu gândul aiurea. După ce intru greşit a patra oară, domnul Markowitz arată cu bagheta spre zona instrumentelor de suflat şi spune:

— Ce-ar fi să luăm o pauză de cinci minute? Flautiştii, veniți la mine să discutăm despre solo.

Mă uit în zona percuționiştilor, dar Graham nu a apărut încă. Uneori îl reține antrenorul de înot, dar nu mă deranjează. Încă mă îngrozeşte ideea de a mă întâlni cu el. Îmi pun instrumentul pe scaun şi merg spre cişmea. În timp ce mă aplec deasupra jetului de apă, mă gândesc la chestia cu computerul. Astăzi totul pare mai puțin real, mai ales partea cu Josh care se însoară cu Sydney Mills. E ca şi când eu m-aş cupla cu Leonardo DiCaprio.

— Ghici cine e?

Graham îmi pune o mână la ochi şi cu cealaltă îmi cuprinde talia.

Mă şterg la gură şi apoi mă întorc cu faţa la el. Imediat ce fac treaba asta, mi se taie răsuflarea. S-a ras în cap! Toată coama aia bestială, blondă, s-a făcut nevăzută şi acum are ţeasta ţepoasă şi alburie.

— Ce-ai făcut? întreb.

Rânjeşte şi-şi freacă ţeasta cu mâna.

— După partida de Ultimate Frisbee au venit pe la mine Greg şi Matt şi ne-am tuns periuţă. Îţi place?

Nu pot face altceva decât să casc ochii.

— Recunoaşte, spune Graham şi-şi vâră degetele printre ale mele. Îţi vine să-mi mângâi căpăţâna asta netedă.

N-am chef de aşa ceva. Când se lipeşte de mine, mă feresc.

— Ce-ai păţit? întreabă.

— Nu ştiu, zic.

Niciunul dintre noi nu mai spune nimic. Uneori am sentimentul că dacă la mijloc n-ar fi giugiuleala, n-am avea nicio treabă unul cu celălalt.

— E MOMENTUL SĂ-I DAU PAPUCII lui Graham, zic în timp ce mă uit în punga în care am prânzul.

Suntem la cantină şi aşa Kellan se poate umfla cu specialitatea zilei, preferata ei, cartofi prăjiţi şi Sprite. Kellan e cu vreo doi centimentri şi jumătate mai scundă decât mine, are părul brunet, strălucitor, şi o piele impecabilă. Şi se poate umfla cu cartofi prăjiţi fără să ia un gram în greutate.

— Nu ziceai că îi dai papucii ieri în parc? întreabă.

Le zâmbesc unor fete care trec pe lângă noi.

— N-am apucat să-l văd.

— Şi ce te împiedică să faci chestia asta azi? Kellan îi plăteşte casierului şi porneşte spre zona cu condimente. În cazul în care n-ai remarcat, *eu* una nu te împiedic.

— Ai văzut ce şi-a făcut la păr?

Kellan clatină din cap.

— S-a ras, zic. Ieri a făcut chestia asta, cu Greg şi gaşca de la înot. Jur, când sunt în gaşcă, băieții sunt în stare de cele mai cretine lucruri.

— Ca de exemplu să pornească un război, zice Kellan în timp ce face o grămăjoară cu şervețele şi pachețele cu ketchup pe tavă.

— Şi să sară de pe acoperişuri.

— Şi să-şi dea foc la vânturi, zice.

Râd.

— Ştii pe cineva care a făcut chestia asta?

— Tyson, zice. Lângă tomberonul din spate de la Good-Timez, cât tu erai la taică-tău iarna trecută.

Tatăl lui Tyson e patronul pizzeriei GoodTimez, restaurant specializat în organizarea de petreceri aniversare şi în plăcinte cu brânză. Josh şi Tyson petrec multe ore împreună, pentru că merg împreună la sala de jocuri şi în parcarea aia în care se dau cu skate-ul.

— Era şi Josh cu el? întreb.

Kellan se gândeşte o clipă.

— De fapt, el a filmat evenimentul. Dar nu şi-a dat foc la nimic.

— Bine. Pentru că i-aş fi reamintit încontinuu.

În timp ce ieşim pe uşile laterale ale cantinei, Kellan mă întreabă:

— Şi cum arată Graham fără cosiţele blonde?

— Sincer, părul era singurul lucru care îl făcea să pară drăguţ, spun. Acum arată ca o acadea de piersică.

E soare afară, ba chiar mai cald decât ieri. Traversăm campusul spre locul în care ne luăm de obicei prânzul şi mă întorc spre Kellan.

— Pot să-ţi pun o întrebare de fizică?

De câte ori pomenesc de fizică, se luminează la faţă. În momentul de faţă face un curs de fizică la Hemlock State în după-amiezile de marţi şi joi. Face chestia asta în cadrul programului ăluia de pregătire suplimentară la care a încercat să mă convingă şi pe mine să mă înscriu, pentru ca în toamna viitoare să ne înscriem amândouă la cursul de biologie.

Îmi mut în mâna cealaltă punga de hârtie şi spun cât de nonşalantă posibil:

— Ce părere au oamenii de ştiinţă despre călătoriile în timp?

Îşi ridică tava la bărbie şi apucă un cartof prăjit cu dinţii.

— De ce întrebi?

— Eram şi eu curioasă, zic. Aseară a fost *Înapoi în viitor* la un post transmis prin cablu.

Kellan se opreşte înaintea unui petic plin de noroi din iarbă şi se lansează într-o explicaţie despre dilatarea timpului şi teoria relativităţii restrânse. Încerc s-o urmăresc, dar mă pierde pe undeva pe la găurile de vierme.

— Nu e nimic dovedit, spune Kellan. Dar nici exclus. Eu una sunt de părere că e posibil, dar n-aş face aşa ceva.

— De ce?

Înalţă din umeri.

— Trecutul e trecut. Putem citi despre el în cărţile de istorie. Şi dacă în viitor suntem iar în război, sau încă nu ne-am ales un preşedinte de altă rasă sau care să nu fie bărbat, ori Rolling Stone încă se mai încăpățânează să concerteze în ciuda vârstei? Chestia asta m-ar deprima prea tare.

— Sper că viitorul e mai bun decât prezentul, deşi nu sunt sigură de asta.

— Mai ții minte că ți-am spus de tipul ăla drăguț de la ora de fizică? întreabă Kellan. Ieri m-am întâlnit cu el din întâmplare în centru. Pe bune, Emma, trebuie să te înscrii şi tu cu mine la biologie. N-o să-ți vină să crezi ce tipi sunt la Hemlock. Sunt bărbaţi în toată regulă.

— Cu alte cuvinte, ar trebui să fac cursul de biologie pentru tipii de-acolo?

Kellan clatină din cap.

— Ar trebui să te înscrii la cursul de biologie pentru că eşti deşteaptă şi pentru că în domeniul ştiinţei nu lucrează destule femei. Dar noi două putem schimba situaţia. Tipii sunt doar cireaşa de pe tort.

— Poate, zic, dar mă preocupă mai tare ce a spus Kellan despre călătoriile în timp.

Dacă ar fi fost absolut imposibil, mi-ar fi spus. Dar nu a făcut-o.

— În afară de faptul că mai echilibrăm balanța între femei şi bărbați oameni de ştiinţă — zice Kellan —, vreau să te îndrăgosteşti înainte să absolvim. E un obiectiv de-al meu.

— Ştii ce cred eu despre dragoste, zic. A fost inventată ca să cumpere lumea torturi de nuntă. Şi să se ducă în concediu în Waikiki.

— Ai mei sunt îndrăgostiţi de nouăşpe ani, zice Kellan. Şi uită-te la mine şi la Tyson. Cred că am fost cei mai...

— Ți-a frânt inima! Cum poţi să numeşti asta dragoste din moment ce el te-a rănit aşa de tare?

Kellan îşi mai aruncă un cartof prăjit în gură.

— A fost dragoste pentru că a meritat.

10://Josh

AJUNG PRIMUL LA STEJAR, locul obişnuit în care luăm prânzul în capătul mai îndepărtat al campusului. Îmi pun punga cu prânzul la picioare, îmi scot bluza de trening pe cap şi mi-o îndes în rucsac. Apoi mi-l pun la spate pe post de pernă, rezemat de copac.

Sendvişurile mele cu unt de arahide şi gem sunt turtite după ce au stat câteva ore înghesuite în rucsac. Dar azi nu gust cine ştie ce din ele. Tot ce mi-a spus Emma despre site mă face să aştept cu emoţie ora de Probleme de socializare, ultima pe ziua de azi. O să-mi fie imposibil să mă uit la Sydney Mills fără să mi-o închipui ieşind din apa caldă a oceanului hawaiian într-un bikini minuscul.

Nu te apuci să tachinezi un tip cu aşa ceva!

Sydney Mills şi cu mine suntem planete complet diferite. Ea e Mercur şi Soarele o scaldă în toată căldura lui. Iar

eu sunt Pluto. Desigur, prietenii mă apreciază, dar abia mă menţin la periferia galaxiei.

— Vine!

Un sendviş de la Subway zboară prin aer şi cade la picioarele mele. Tyson îşi lansează în fiecare zi prânzul ca pe o bombă, deşi niciodată n-am înţeles care e motivul. Kellan spune că e din cauză că taică-său l-a crescut fără o femeie care să-l educe.

— Ce dobitoc eşti, spun.

— Ai văzut-o? întreabă Tyson în timp ce-şi rupe punga de plastic.

Inima mi-o ia la galop. I-a spus Emma despre Sydney?

— Ştiu că vorbeşte tâmpenii despre mine pe la spate, continuă. Când e prin preajmă se poartă ca lumea. Dar când nu sunt de faţă...

Vorbeşte despre Kellan.

— Nu, n-am văzut-o.

Tyson şi Kellan sunt aşa de diferiţi încât Emma şi cu mine nu ne-am închipuit că or să fie împreună. Dintotdeauna am umblat toţi patru, dar anul trecut în iulie au început din senin să flirteze. Şi au ţinut-o aşa tot restul verii, însă în prima zi de şcoală Tyson i-a pus capăt. Apoi s-au împăcat, dar până la urmă Tyson i-a dat iar papucii. Erau ca doi magneţi care nu se puteau hotărî dacă să se atragă sau să se respingă. După ultima despărţire, Kellan a fost aşa de terminată încât nu a călcat pe la şcoală timp de două săptămâni. Totuşi, în mod bizar, suntem cu toţii prieteni în continuare.

— Nu mi-a spus niciodată nimic aiurea, zic şi caut al doilea sendviş.

Tyson scoate o felie de curcan din punga de la Subway şi şi-o vâră în gură.

— Asta pentru că ştie că-mi spui.

Le observ pe Emma şi pe Kellan venind spre noi, cu capetele aproape una de cealaltă.

— Vezi? spune Tyson. Vorbesc despre mine.

Fetele zâmbesc pe măsură ce se apropie şi apoi se aşază. Kellan îşi pune ketchup pe cartofii prăjiți în timp ce Emma scoate capacul vasului de plastic.

— Aloha, spune Emma şi-mi zâmbeşte răutăcios. Înţeapă o felie de castravete cu furculiţa de plastic. Ai văzut-o?

— Pe cine? întreabă Kellan.

— Se pare că Josh e amorezat de Sydney Mills, spune Emma.

De ce face chestia asta?

— Arată-mi unul care nu e, spune Tyson, cu gura plină de carne de curcan şi brânză.

— N-am zis nicio clipă că m-am amorezat de ea, spun.

Kellan îl fulgeră pe Tyson cu privirea.

— Chiar sunt toţi amorezaţi de ea? Serios? Tipic. Sydney Mills e o scârbă ieftină şi plină de bani.

— Liniştiți-vă, fraților, spune Emma. Nu încercam să provoc nimic cu treaba asta.

— Nici măcar n-o cunosc, spun. Adică o cunosc, dar n-aş...

Tyson mă ignoră şi se uită la Kellan.

— Da, bârfitoareo, chiar sunt amorezat de Sydney Mills. Dacă n-ai remarcat, tipa e bună rău.

— Numai dacă îți plac ieftinăturile, spune Kellan.

Își aruncă un pai în Sprite și ia o sorbitură prelungă.

Emma îmi surprinde privirea și dă din buze că îi pare foarte rău.

Mușc din sendviș și mă prefac că de-aia nu mai pot eu. În definitiv, site-ul ăla e o farsă.

TREC PE LÂNGĂ UȘA DESCHISĂ unde se ține ora de Probleme de socializare și mă uit neliniștit înăuntru. Sydney Mills nu a venit încă.

Mă duc direct în banca mea. Bat darabana cu vârful degetelor pe bancă în timp ce elevii intră rânduri-rânduri pe ușă. Ori de câte ori intră cineva, degetele și inima îmi bat mai repede.

Intră Rebecca Alvarez și îi zâmbesc iute. În clasa a IX-a am ieșit cu Rebecca timp de cinci luni, cea mai lungă relație a mea de până acum. Încă mai stăm de vorbă la școală din când în când, dar nu și la telefon sau ceva de genu'

De pe locul ei din partea cealaltă a sălii, Rebecca dă din buze: „De ce caști ochii?"

Mă întorc înapoi spre ușă. Și iat-o pe Sydney!

Mă apuc cu mâinile de marginile băncii, incapabil să-mi smulg privirea. Părul castaniu i se revarsă pe umeri și pe spate. Are un pulover verde tricotat mulat și primii doi nasturi de sus sunt descheiați. Poartă un colier de aur presărat cu diamante micuțe. Merge pe culoarul de lângă

mine şi-şi strecoară celularul într-un buzunar din blugii strâmţi. Îmi transpiră palmele numai când mă uit la ea.

Sydney mă priveşte şi am senzaţia că schiţează un zâmbet, dar apoi ridică din sprâncene. Cred că am un aer prostesc pe faţă.

După ce trece, pe la nas îmi pluteşte o aromă de cocos şi mi se frâng băierile inimii.

TYSON ŞI CU MINE ne aşezăm skate-urile pe rândul de jos din tribună, cu faţa spre pistă. Eu beau dintr-un pahar cu Slurpee de cireşe în timp ce Tyson îşi congelează creierul cu zmeură albastră. Cutia de carton de pizza de la picioarele noastre este goală acum. Datorită faptului că tatăl lui Tyson are pizzeria GoodTimez, luăm câtă pizza vrem, gratis. În schimb, uneori ajut la organizarea de petreceri aniversare, care poate presupune orice, de la supravegherea piscinei cu bile, la costumarea într-o felie de pizza zâmbitoare şi înmânarea de pungi cu bunătăţi.

Anul trecut, Tyson şi cu mine am dus pizza la fiecare campionat de atletism ţinut acasă. Nu prea ne interesau evenimentele, dar pentru Emma era foarte important că eram acolo. Când a avut loc primul concurs pe anul ăsta, i-am spus lui Tyson că am prea multă treabă. La următorul concurs, am spus că trebuie să-l ajut pe tata să curețe rigolele. Până la urmă, Tyson nu mi-a mai zis. Dar azi trebuie să mă asigur că Emma mă duce şi pe mine acasă după concurs şi-mi arată ce a văzut pe site.

Echipa iese pe pistă. Tyson şi cu mine strigăm:

— Hai, Emma!

Odată ce ne face cu mâna, ne luăm skate-urile şi pornim spre parcare. Lângă suporturile de biciclete sunt două locuri de parcare şi câteva blocuri de ciment desprinse. Tyson apucă un capăt al blocului, iar eu pe celălalt.

— Ridică! spun.

Tragem amândouă blocurile, unul după celălalt, în centrul unui loc de parcare, apoi Tyson scoate o bucată de Sex Wax[1] din rucsac şi mi-o aruncă. Surferii o folosesc ca să nu le alunece picioarele de pe placă, dar le place şi skaterilor. Mai ales lui Tyson, care se amuză ori de câte ori pomenim de numele ăsta. Dau cu ceara lipicioasă pe partea de sus a ambelor blocuri şi apoi mă dau înapoi. Tyson aterizează într-o parte cu skate-ul şi alunecă pe toată lungimea, apoi merge spre următorul bloc şi îl traversează sprijinit pe suportul roților.

— Apropo de Sex Wax — spune Tyson cu un zâmbet larg —, chiar te gândeşti serios să o inviți în oraş pe Sydney Mills?

Merg cu skate-ul pe o distanță de câțiva metri în afara locului de parcare şi îl las jos.

— Nu ştiu de ce a adus Emma vorba despre asta.

Merg până la primul bloc şi cobor pe lungimea lui numai pe roțile din spate. La următorul, încerc un *nose-grind,* dar nu reuşesc să-mi mențin elanul.

— Faci Probleme de socializare cu ea, nu? întreabă Tyson.

— Cu Sydney Mills? De ce?

---

[1] În traducere literală, ceară pentru sex.

Tyson îşi împinge skate-ul câţiva metri înainte, aleargă în urma lui, apoi sare pe el.

— Păi probabil că atunci când vorbiţi despre problemele de sex, ai auzit-o zicând cuvântul „vagin"

Râd.

— Care e legătura?

Merge cu skate-ul până la bloc şi se opreşte.

— Ce-mi place când fetele folosesc cuvinte ca lumea de genu' ăsta.

— Îmi pare rău să te dezamăgesc, spun şi-mi prind skate-ul cu mâna —, dar n-am auzit-o niciodată zicând „vagin"

Tyson dă sugestiv din sprâncene.

— Poate că ai s-o auzi dacă o inviţi în oraş.

Cineva de pe pistă trebuie să fi trecut linia de finiş, pentru că mulţimea din tribune aplaudă.

11://Emma

CODY A STABILIT RECORDUL ŞCOLII la proba de 100 de metri astăzi, ceea ce ne-a asigurat victoria echipei Lake Forest Cheetahs. Eu, pe de altă parte, am ieşit a patra la proba de 1600 de metri şi am fost a doua dintre cele mai slabe alergătoare la proba de ştafetă. De regulă sunt mai bună, dar aproape că n-am dormit deloc azi-noapte şi nu mă pot concentra. Până aseară nici nu auzisem de Jordan Jones Jr., şi hop că mariajul nostru e pe butuci.

M-am simţit mai bine când i-am văzut pe Josh şi pe Tyson în tribune, bătând din palme şi agitându-şi mâinile când am ieşit pe pistă. Ştiu că de fapt nu stau să vadă concursurile, dar tot mă bucur că au venit. Probabil că se dau cu skate-ul pe blocurile alea de ciment din parcare.

Concursul s-a încheiat, iar echipa oaspete se îndreaptă spre autobuze. Stau pe iarbă, beau Gatorade şi mă uit la Cody cum vorbeşte cu o fată din echipa cealaltă. E înaltă şi

bronzată şi stau aproape unul de altul, râd şi se ating pe braţe. Mă întreb dacă s-au cuplat vreodată, sau dacă o să se întâmple curând. Umblă vorba prin echipă că băiatul e un adevărat armăsar.

Eu una n-am făcut niciodată sex. Nu că aş aştepta marea dragoste, pentru că cine ştie dacă are să vină vreodată, dar am avut întotdeauna sentimentul că asta ar însemna să-i dau prea mult unui tip. De exemplu, Graham. Categoric n-aş vrea să-mi pierd virginitatea cu el. Însă Cody e în cu totul altă categorie. Dacă o să fiu vreodată cu el, îmi imaginez că n-o să vreau să se termine. Tipul e bun rău.

— S-a terminat concursul? întreabă Graham şi se trânteşte lângă mine.

Are pe el şortul albastru de la ora de sport şi tricoul alb pe care îl poartă întotdeauna când se duce la sala de forţă. Şi e transpirat, din care cauză capul ras de curând pare lucios, lunecos.

— Tocmai s-a terminat, zic, întinzându-mi picioarele înainte şi aplecându-mă în faţă până îmi ating genunchii cu capul. Am câştigat.

— Eşti foarte flexibilă, zice. Asta l-ar putea băga la idei pe un tip.

Poate că nu m-a prins el în dispoziţia necesară, dar mă ridic şi mă răstesc la el.

— De ce trebuie să faci *întotdeauna* aluzie la chestia asta?

— La ce?

— Ştii foarte bine.

Graham ridică din umeri.

— Auzi, băieţii s-au dus pe terenul de baseball. Vrei să vii?

Mă uit împrejur după Josh şi Tyson, în speranţa că or să mă salveze ei. Eu şi cu Josh n-am stabilit nimic în sensul ăsta, dar mi-am închipuit că o să ne întâlnim aici şi mergem acasă să intrăm pe internet.

Mă uit iar la Cody. Încă e cu fata aia, dar acum mâzgăleşte ceva într-un carnet de însemnări. Rupe o pagină şi i-o dă. Ea zâmbeşte şi-l îmbrăţişează în semn de rămas-bun, iar mâna îi întârzie o clipă pe ceafa lui. Ăştia categoric or să şi-o pună.

— Sigur, îi spun lui Graham. Îmi iau geanta cu echipamentul şi mă ridic în picioare. Hai să mergem.

PRIETENII LUI GRAHAM AU PLECAT deja când ajungem noi pe terenul de baseball, aşa că ne aşezăm pe o bancă de rezervă din lemn. Stau cu capul în poala lui, iar el îşi plimbă degetele pe sub tricoul meu şi încearcă să-mi ajungă la bustieră. Eu îi tot împing mâna.

— Sunt transpirată, zic.

— Nu mă deranjează. Întotdeauna arăţi trăsnet după concursuri.

Îi împing iar mâna. Port maioul portocaliu din plasă cu un ghepard pe piept şi şortul negru. Sunt decolorate şi cutate din cauza anilor în care au fost purtate şi de alte fete din echipa Cheetah.

Nu mă simt deloc sexy în momentul de faţă. Poate e din cauză că sunt obosită după noaptea trecută. Sau poate din cauză că nu-mi pot lua gândul de la Emma Nelson Jones şi

de la faptul că o să ajung o persoană nefericită, al cărei soţ nu vine noaptea acasă.

Graham îşi vâră iar mâna pe sub maioul meu.

— Ai un abdomen extraordinar. Şi un buric aşa de sexy.

Poate că mai bine de atât nu se poate.

De data asta, când degetele lui Graham îmi ajung la bustieră, nu-l mai resping. Mă ridic în capul oaselor, mă las spre el şi începem să ne sărutăm. Mâna i se strecoară pe sub bustiera mea şi mă întorc să mă asigur că nu ne vede nimeni.

Atunci îl zăresc pe Josh. Stă împietrit lângă a doua bază. Mă desprind de Graham şi-mi trag maioul în jos, dar Josh se îndepărtează deja în fugă.

12://Josh

E NUMAI VINA LUI TYSON! I-a tot dat înainte cu Sydney Mills, şi din cauza asta am vrut să mă grăbesc şi să ajung la computerul Emmei. Aşa că i-am lăsat skate-ul lui Tyson şi m-am dus s-o caut pe Emma. Nu era pe pista de atletism, dar mi-a spus Ruby Jenkins că a văzut-o mergând spre terenurile de baseball.

Dar Ruby n-a spus că Emma e cu Graham. Dacă mi-ar fi zis chestia asta, nu m-aş fi dus niciodată acolo.

În schimb am mers liniştit spre terenurile de baseball şi m-am uitat după ea. Şi atunci am văzut-o pe Emma pe banca de rezervă. Stătea cu capul în poala lui Graham. El avea capul aplecat de parcă ar fi vorbit cu ea, iar eu m-am amăgit că în sfârşit îi dădea papucii.

Dar atunci Emma s-a ridicat în fund şi a început să-l sărute, iar Graham şi-a dus fulgerător mâna pe sub maioul ei.

Ce naiba era asta? Aşa respinge ea un tip? Pentru că pe mine nu m-a respins în felul ăsta.

Înainte să apuc să mă întorc, m-a văzut Emma. Pentru o secundă, ne-am privit în ochi. Nu ştiu ce gândea ea, dar eu unul mă simțeam dezgustat, scârbit.

Străbat în fugă terenul şi-mi vine să iau ceva la şuturi, să urlu sau să-l snopesc pe Graham în bătaie.

— Ai găsit-o? mă întreabă Ruby în timp ce trec pe lângă pista de atletism.

— Nu-i acolo! strig.

Cu răsuflarea întretăiată, pornesc din nou spre parcare. Tyson stă pe un bloc de beton şi-mi admiră ultimul desen de pe skate, cel cu Marvin Marţianul.

— Ne duce Emma acasă cu maşina? întreabă.

— Nu. Hai să mergem, spun.

Tyson întinde o mână şi îl trag de ea.

— Îmi desenezi şi mie ceva de genu' pe skate? întreabă. Poate pe Yosemite Sam?

Apuc un bloc de beton şi încep să trag de el spre barele de metal.

— Mă ajuţi şi pe mine?

Tyson ridică de celălalt capăt al blocului. Îl punem peste bare şi-l clătinăm în jos spre asfalt.

— Am o întrebare pentru tine, spune Tyson. Şi poate într-o bună zi o să fii în măsură să-mi răspunzi.

— Vrei să mă ajuţi să-l pun şi pe ăstălalt la loc?

Luăm celălalt bloc de capete şi mergem împleticindu-ne spre barele de metal, apoi îl lăsăm jos.

— Întrebarea mea este — spune Tyson în timp ce-şi scutură praful de pe mâini — şi vreau să afli tu adevărul: sânii lui Sydney sunt pe bune, sau sunt cadou de la babaci? Eu i-aş aprecia indiferent de situaţie. Atât că aş vrea să ştiu.

Dacă blocul n-ar fi fost deja pe pământ, l-aş fi scăpat pe piciorul lui Tyson.

13://Emma

ÎN TIMP CE MERG SPRE CASĂ, ascult la maximum ultimul album al lui Dave Matthews. Nu am CD player în maşină, aşa că mi-am cumpărat caseta audio când a apărut luna trecută. Dar, deşi Dave cântă *Crash Into Me,* nu pot să uit ce s-a întâmplat adineauri pe terenul de baseball. Josh l-a văzut pe Graham în timp ce mă pipăia. Iar Graham nici măcar nu s-a prins. Şi-a trecut mâna pe ţeastă şi a spus:

— Hai, că doar a mai văzut şi el doi oameni sărutându-se.

L-am împins şi am fugit la vestiar să-mi iau rucsacul şi hainele, apoi m-am dus iute în parcare să-i caut pe Josh şi pe Tyson.

Dar plecaseră.

Când intru pe alee, mă uit spre casa lui Josh. Chiar dacă e acasă, nici prin gând nu-mi trece să-i bat la uşă. Ştiu că a

spus că după concurs intrăm pe internet, dar acum s-a dus dracului totul.

Îmi las cutia saxofonului pe hol la baza scărilor şi merg în bucătărie ca să-mi dau cu nişte apă pe faţă. Mama mi-a lăsat un bileţel lângă chiuvetă, în care îmi spune să dau drumul la cuptor şi să pun macaroanele cu brânză. Când dau de butonul cuptorului, mai observ un bilet pe blat, cu scrisul mamei. MrsMartinNichols@aol.com. Presupun că adresa asta o vrea. Şi-a ales parola „EmmaMarie"

Pun castronul cu macaroane în cuptor şi mă duc sus. După ce mă conectez, o adaug pe mama cu adresa MrsMartinNichols. Apoi mă uit să văd dacă din contul ei pot să intru pe site-ul Facebook, dar nu e nici urmă de aşa ceva printre Favoritele ei.

Uşurată, mă deconectez şi mă prăbuşesc pe scaunul meu. Secretul nostru e în siguranţă. Dar eu încă nu ştiu ce e chestia asta sau cum o să-mi dau seama, dacă nu vine şi Josh.

Lucru pe care nu are să-l facă niciodată.

Mă afund în fotoliul meu *papasan* ca să-mi fac temele. Simt miros de mâncare de jos. Mama şi Martin au sosit acasă. Câteva minute mai târziu mă cheamă la cină.

Întotdeauna am considerat macaroanele cu brânză mâncarea ce te consolează cel mai tare. Se pare că peste cincisprezece ani încă gândesc aşa. Dar astăzi tăiţeii mi se fac ghem în gât. Poate e din cauză că sunt din făină de grâu integrală, după cum îi explică mama cu mândrie lui Martin. Sau poate din cauză că în momentul de faţă nimic nu-mi poate oferi consolare.

DUPĂ CE TERMINĂM cu vasele, mama şi Martin continuă demolarea băii de la parter. Pun Led Zeppelin la maximum şi scot dalele mai vechi cu un ciocan şi o daltă. Îmi torn un pahar cu apă, urc scările şi mă întind în pat.

Îmi pare rău că Josh l-a văzut pe Graham pipăindu-mă, dar am voie să mă sărut cu cine vreau eu. Iar Graham şi cu mine suntem împreună, aşa că Josh nu poate să spună că sunt târfă. Dar chiar şi aşa, mă simt cumplit din cauza asta. Mai ales după faza de anul trecut din noiembrie.

Era premiera la *Toy Story*. Ne-am dus mulți dintre noi să-l vedem şi am ocupat un rând întreg. Eu m-am aşezat lângă Josh, şi în timpul scenei cu jucăriile de coşmar ale lui Sid mi-am afundat fața în umărul lui. Întotdeauna mi-a plăcut mirosul lui Josh. Îmi aminteşte de căsuțele din copaci şi de lac. Cei mai mulţi s-au dus acasă după film, dar Kellan, Tyson, Josh şi cu mine ne-am dus la cimitir la mama lui Tyson. A murit când el era mic şi de când îl ştiu eu, trece pe acolo să lase flori sau pur şi simplu s-o salute. Kellan şi Tyson se plimbau în timp ce eu şi Josh ne-am dus în căutarea lui Clarence şi a lui Millicent. Sunt numele pe care le-am descoperit odată pe două pietre de mormânt care aparţineau unui cuplu căsătorit. Clarence şi Millicent au murit în aceeaşi zi, şi amândoi aveau în jur de nouăzeci de ani. Ne-a plăcut la nebunie ideea că nu au trebuit să trăiască o zi măcar fără celălalt. De acolo am luat numele cuplului care se îndopa cu produse de la Hamburger Helper, şi tot aşa mi-am ales şi parola.

Stăteam chiar lângă Clarence şi Millicent când Josh a spus:

— Să ştii că îmi placi sincer, Emma.

Am zâmbit.

— Şi tu îmi placi sincer.

— Mă bucur, a spus şi apoi s-a apropiat de parcă ar fi vrut să mă sărute.

M-am dat înapoi.

— Nu, am spus, scuturând din cap. Eşti... Josh.

Imediat ce am rostit cuvintele astea, am văzut cât de tare l-am jignit.

Dar vorbeam serios. Toată viaţa mea, Josh fusese singura persoană pe care puteam conta întotdeauna. Dacă se întâmpla ceva între noi şi nu mai mergeau treburile, ştiam că aveam să-l pierd. Dar încercând să protejez prietenia noastră, l-am pierdut oricum.

Închid ochii şi pentru prima oară pe ziua aia mă las copleşită de epuizare.

Puţin mai târziu, mă trezeşte mama şi mă face să tresar.

— Emma? strigă ea de jos. Mă auzi?

— Da, zic.

Mă ridic în capul oaselor şi mă frec la ochi.

— A venit Josh. Îl trimit sus.

14://Josh

ÎNAINTE SĂ INTRU ÎN CAMERA EMMEI, respir adânc ca să mă calmez, dar am degetele încleştate. Ultima oară când am văzut-o pe Emma, o pipăia Graham. Deşi mă bătea gândul să nu vin în seara asta, vreau să văd ce a citit despre mine. Vreau să dovedesc că e o farsă, să-i spun Emmei să-şi revină şi apoi să mă port din nou de parcă n-am fi vecini.

Emma stă pe marginea patului şi încă poartă costumul portocaliu cu negru. Are părul încâlcit şi cute pe obraz, de parcă tocmai s-ar fi trezit. Zâmbeşte slab, dar nu reuşeşte să mă privească direct.

Emma scutură din cap.

— Îmi pare rău dacă...

— Nu-mi pasă, spun în timp ce mă uit la computer. Hai să uităm de chestia aia.

— Sunt convinsă că te-a durut, aşa că vreau să ştii...

— Nu m-a durut, spun. Am fost doar surprins, pentru că eu credeam că te desparţi de el.

— Nu că ar fi treaba ta — spune Emma — , dar am să mă despart în curând de el.

— Îhî, am înţeles. Simţeai doar nevoia să-ţi mai pipăie o dată sânii.

Emma mă fulgeră mânioasă cu privirea şi ştiu că am mers prea departe.

— Ai noroc că sunt fată de treabă — spune — pentru că am să mă prefac că n-am auzit asta. Ştiu de ce ai zis aşa ceva, dar...

— *De ce* am zis aşa ceva? întreb.

Vreau să-mi spună că sunt gelos pe Graham, ca să-i pot râde în faţă.

— Josh, dacă vrei să-ţi arăt site-ul, ai face bine să-ţi ţii pliscu'.

Emma merge spre birou cu paşi mari. Îmi place sentimentul că acum nu sunt singurul ofticat.

Economizorul de ecran cu peretele din cărămidă e pe metereze. Emma mişcă mouse-ul. O văd introducând EmmaNelson4Ever@aol.com, apoi începe să scrie „Millic..."

— Chiar ţi-ai pus *Millicent* ca parolă? întreb.

Emma se uită la mine.

— De unde ai ghicit?

— Am văzut primele litere şi... vrei să auzi o fază ciudată?

Emma ridică din umeri, dar nu spune nimic.

— La adresa de e-mail pe care ne-au dat-o de la şcoală — spun — mi-am pus parola *Clarence.*

— Nu se poate! spune Emma. Amatorii de Hamburger Helper...

— Care merg cu camioneta cu îngheţată...

— Cuplul de vârstă mijlocie.

— Exact, spun şi pentru o clipă facem un schimb de priviri care sugerează că amândoi încă mai ştim cum era pe vremea când eram cei mai buni prieteni.

Emma dă Enter, iar computerul scoate piuituri şi pârâieli în timp ce se conectează la AOL.

— Ai văzut-o pe Sydney astăzi? întreabă şi se răsuceşte pe scaun.

— Facem Probleme de socializare împreună.

Emma zâmbeşte.

— I-ai spus ceva?

— N-a fost cazul. Faţa mea cretină a făcut totul.

Emma îndreaptă un deget spre mine de parcă s-ar uita de-a lungul ţevii unui pistol.

— Dar n-ai crezut că e adevărat.

— Încă nu cred, spun. Deşi ar fi demenţial să reuşesc să-mi văd viitorul, mai ales *acel* viitor, în acelaşi timp ar fi şi de necrezut.

„Bun venit!" spune vocea aia electronică.

Emma se întoarce iar spre computer şi continuă să scrie.

— Mă amuză să te văd aşa sceptic. Mai demult credeai în existenţa lui Yeti şi a OZN-urilor. Şi îl mai ţii minte pe Omul-ţap?

— Ba n-am crezut niciodată în existenţa Omului-ţap, spun. Mi se părea doar interesant.

Emma dă dublu clic unde scrie „Facebook" şi se deschide o fereastră albă în mijlocul ecranului. Scrie din nou adresa de e-mail şi parola, dar în loc să dea Enter, se uită la mine.

— Întotdeauna am crezut că o călătorie în timp este o experiență care îți schimbă viața, spune. Ca în *Călătorie în timp* sau în *Înapoi în viitor*. Dar aici, pe cei mai mulți îi preocupă nişte poze stupide din vacanță şi banalitățile.

Era gata să spun: *Sau faptul că se însoară cu cea mai tare tipă din şcoală.*

— Atunci de ce crezi că scriu oamenii toate chestiile alea despre tarte şi altele? întreb.

— Nu toată lumea, spune Emma. Eu vorbesc despre probleme adevărate, dar numai pentru că nu mi-e frică să recunosc atunci când viața e naşpa. Râde cu amărăciune. Iar viața mea e naşpa.

În partea de sus a ecranului scrie „Emma Nelson Jones" Fotografia ei e mică, dar îmi dau seama că e altfel decât cea de ieri. Emma dă clic pe fotografie şi se măreşte. Acum doamna Jones stă în fața unui perete din stuc alb, cu mâinile strânse în dreptul mijlocului. Poartă un pulover galben şi un colier de aur cu litera E.

Emma Nelson Jones

Lasagna de noaptea trecută a fost grozavă, dar mă stresează munca.

Acum 2 ore · Îmi place · Comente

— Ce ciudat, spune Emma. Ieri scria că am făcut macaroane cu brânză. Oare de ce... Emma se întoarce spre mine

cu ochii căscaţi. Pun pariu că macaroanele cu brânză de la cina de aseară mi-au tăiat pofta de ele... chiar şi în viitor.

Încerc să-mi reţin un zâmbet superior. Exagerează.

Mă uit iar la monitor.

— Dacă te stresează munca înseamnă că ai un loc de muncă. Ieri nu erai şomeră? Uite un motiv să sărbătoreşti!

— Ai dreptate. Emma îşi duce degetul la monitor şi îl coboară. Totul s-a schimbat. Ieri nimic din toate astea nu era aici.

— Te tachinam, spun. E o farsă, Emma.

— Nu, te înşeli, spune ea. Dacă era o farsă, nu s-ar fi schimbat nimic de ieri şi până azi. Dar tot ce am făcut altfel astăzi a trimis mici unde de schimbare în viitor. Faptul că azi de dimineaţa am fost într-o dispoziţie proastă din cauza chestiei ăsteia a schimbat felul în care am interacţionat cu oamenii când am ajuns la şcoală. Iar asta, peste cincisprezece ani...

— Unde de schimbare? spun râzând.

— Kellan mi-a spus.

— I-ai povestit lui *Kellan*?

— Bineînţeles că nu, spune Emma. Am întrebat-o numai despre călătoriile în timp din perspectiva fizicii.

— Deci ceva ce-ai făcut astăzi te-a împiedicat să-ţi pierzi locul de muncă în viitor. De asemenea, te-a făcut să găteşti lasagna în loc de macaroane cu brânză. Am înţeles. Dau din mână spre ecran. Atunci poate că nici nu mai eşti căsătorită cu individul ăla.

Emma se uită la ecran şi citeşte:

Căsătorită cu Jordan Jones Jr.

— Din nefericire — spune — undele alea nu au căpătat accente de taifun.

— Uraganul Emma. Ce mai distrugeri ar face ăsta.

— Ştiu că încerci să dai impresia că nu e nicio diferenţă între chestia asta şi Omul-ţap — spune Emma —, dar n-ai zis tu că azi ai făcut o faţă cretină la Sydney Mills?

— Şi? întreb.

Emma ridică dintr-o sprânceană.

— Asta nu s-ar fi întâmplat dacă nu ţi-aş fi spus de viitor. Mă întreb ce distrugeri a făcut uraganul Josh.

Emma pune săgetuţa pe un grup de poze cu eticheta „Prieteni"

— Acum am patru sute şase prieteni. Beton! Presupun că mi-am făcut mulţi prieteni noi la muncă.

Mă ghemuiesc lângă ea.

— Sunt şi eu acolo?

Emma zâmbeşte arogant.

— Parcă nu credeai.

— Mă distrez şi eu.

Emma duce săgetuţa spre „Prieteni (406)" şi dă clic. Apare o fereastră nouă cu şi mai multe fotografii micuţe şi cu nume. Mă abţin să-i spun Emmei să se grăbească şi să mă caute pe mine. Nu vreau să dau impresia că gândesc că ar fi posibil măcar să mă însor cu Sydney Mills. Pentru că nici nu e aşa.

Lista este ordonată alfabetic după prenume. Când ajunge la „J", încetineşte. Uite.

Josh Templeton

Inima îmi bate mai tare. Nu ştiu ce să spun. Dacă există o şansă cât de mică să fie adevărată chestia asta, nu ştiu ce părere să-mi fac despre ce o să văd.

Emma duce săgetuța pe numele meu.

— Iată-te, Josh — spune ea pe un ton teatral —, pe tine cel de peste cincisprezece ani.

Apare încet o pagină nouă. În fotografia cea mică se vede un mănunchi de baloane colorate. Chiar în partea de jos a pozei este fața unui bărbat cu păr roşcat şi cu ochelari. Nu e nevoie să întreb dacă se presupune că eu sunt ăsta. Lângă poză scrie că data naşterii lui este 5 aprilie. A făcut facultatea la Universitatea Washington şi lucrează la o firmă pe nume Electra Design.

Josh Templeton
Familia tocmai s-a întors din Acapulco. Uluitor! Am pus fotografii pe blog.
15 mai la 4:36 p.m. Îmi place Comentează

— Ce-i aia blog? întreb.

— Habar n-am, spune Emma. Dar mă întreb de ce te-ai dus în vacanță în altă parte. Nu poate să fie doar faptul că ai făcut fața aia la Sydney. Poate e din cauză că ştiai că mergi în Waikiki, dar tu de fapt voiai să mergi în Acapulco,

aşa că atunci când ai început să planifici vacanța cu Sydney, ai avut grijă să schimbi chestia asta.

Josh Templeton

Azi l-am ajutat pe fiu-meu să facă o machetă a sistemului solar.

8 mai 10:?6 p.m. Îmi place Comentează

Terry Fernandez Noi am făcut asta anul trecut. M-a cuprins nostalgia după Pluto. Întotdeauna a fost planeta mea preferată.

9 mai la 8:0? Îmi place

Josh Templeton Biata planetă Pluto! :-(

9 mai la 9:13 a.m. Îmi place

Tresar.

— Ce naiba a păţit Pluto?

Emma ridică din umeri.

— Presupun că asta n-a fost vina noastră.

Mă legăn pe picioare.

— De unde-ţi dai seama cine e... ăăă... soţia mea?

Emma arată în partea de sus a ecranului.

Căsătorit cu Sydney Templeton

— Dar de unde ştii că ar trebui să fie Sydney Mills? întreb.

Emma se uită direct la mine.

— Încetează cu faze de genul „ar trebui să fie". Mă enervezi.

— Bine. De unde-ţi dai seama că femeia aia e Sydney Mills?

Emma dă clic pe „Sydney Templeton"

Încet, pagina este înlocuită de o alta. De data asta, poza prezintă o familie cu trei copii care stau pe o peluză. Fiul cel mai mare e roşcat. Fetele par identice, surori gemene, cu părul brunet ca mama lor incredibil de frumoasă.

Mă dau înapoi până la fotoliul *papasan* al Emmei şi mă afund în el.

— Încă mai eşti sceptic? întreabă Emma.

— Chestia e că... vreau să...

Vreau să fiu sceptic. Trebuie să fiu sceptic. Dar şuvoiul ăsta de informaţii imposibile este aproape prea mult.

— Jordan Jones Junior, spune Emma. Îl urăsc numai şi pentru numele ăsta stupid. Acum am un loc de muncă, dar se pare că Jordan cheltuieşte până la ultimul bănuţ pe care îl câştig. Auzi... aici am scris: „Am luat joi salariul, iar JJJ mi-a cerut cu împrumut până la ultimul dolar ca să-şi cumpere un iPad. Bărbaţii ăştia, sunt înnebuniţi după jucării!" Am pus ghilimele la „împrumut", aşa că bănuiesc că nu-mi mai dă banii înapoi.

— Ce e aia iPad? întreb.

— Nu asta contează! Indiferent ce e, i-am dat soţului meu destui bani încât să-şi ia unul. Emma dă un alt clic pe pagină. Locuim în Florida, dar el e din Chico, California. Unde e Chico?

— Habar n-am, spun. De unde ştii de unde e?

— Am dat clic pe numele lui. Nu am prea multe informații aici, dar pare un mare dobitoc.

— Nici măcar nu-l cunoşti şi îi zici „dobitoc"?

— De unele lucruri pur şi simplu îți dai seama, spune Emma.

Mă simt ridicol pentru simplul motiv că mi-a trecut prin cap că ar putea fi adevărat, dar e imposibil ca aceia din poză să nu fim eu şi Sydney. Nişte versiuni mai vârstnice ale noastre, dar asemănarea era ireală.

— Ia fii atent, spune Emma.

Mă ridic de pe scaun.

— Pozele astea erau pe site-ul meu, spune Emma şi arată spre ecran. Se pare că fiecare duce la poze şi mai multe, ca un fel de albume.

Fotografii de profil 12 fotografii
A 30-a aniversare 37 fotografii
Amintiri din liceu 8 fotografii

Arăt spre ecran.

— „Amintiri din liceu" Hai să vedem ce ți se pare ție aşa de important peste cincisprezece ani. Pariez că sunt toate cu mine.

Emma râde.

— Numai pentru că încă nu am niciuna cu Cody.

Dă clic pe albumul ăla cu poze şi ne uităm la monitor în timp ce apar.

Prima este o fotografie de aproape cu Emma care îşi ține în mână carnetul de conducere. În momentul de față

e pe panoul ei de plută. Ar fi putut-o fura cineva pentru o zi ca s-o scaneze în laboratorul de tehnică de la şcoală. În următoarea fotografie apărem eu şi Tyson, ne războim în skate-uri de parcă ar fi săbii. Pe asta o are în vestiar. Apoi eu, Tyson, Kellan şi Emma, suntem îngropaţi până la gât în piscina cu bile multicolore la GoodTimez Pizza. Şi pe asta o are pe panoul de plută. Cel care ne face farsa asta ar fi putut lua pozele Emmei, după care să le fi pus la loc fără ca ea să observe.

Emma duce degetul la ultima poză, una în care apare fundul ei şi poartă un bikini cafeniu.

— Ce e asta?

Dă clic pe imagine şi în centrul ecranului începe să apară o versiune mai mare.

— Ce se vede pe fundal e Crown Lake?

Reuşesc să-mi păstrez inocenţa în glas, dar ştiu exact unde a fost făcută poza aia. Am făcut-o acum câteva săptămâni când am mers cu toţii la lac înainte să se deschidă oficial în noul sezon. Mi s-a părut amuzant ca atunci când avea să developeze filmul să se întrebe cine o făcuse.

Textul de sub poză era următorul: „Vremurile bune de altădată"

— Abia mi-am cumpărat bikiniul ăsta acum o lună, spune Emma.

— Ştii — mormăi — cred că eu ţi-am făcut poza asta din greşeală. Încercam să-ţi iau aparatul de pe nisip şi se poate să fi dat pe buton.

— Josh. Emma mă priveşte drept în ochi. Chestia asta cu Facebook nu e o glumă. E imposibil ca să ne facă o farsă cineva.

— Cineva ţi-ar fi putut fura fotografiile. Eu n-aş spune că este imposibil.

Se întinde spre sertarul biroului şi scoate un aparat foto galben de unică folosinţă.

— Încă nu am developat pozele de la lac.

15://Emma

AŞA CĂ TOTUL SE REDUCE la un aparat foto galben de unică folosinţă rămas de la nunta mamei. Dacă fotografiile de la lac sunt încă înăuntru, nedevelopate, Josh va trebui să recunoască faptul că treaba asta cu Facebook e adevărată.

Ne uităm la imaginea de pe ecran, la slipul costumului de baie pe care l-am cumpărat de curând de la Lake Forest Mall. Şi apoi, în acelaşi timp, atenţia ni se îndreaptă spre aparatul de pe biroul meu.

— Crezi că ar trebui...? începe Josh.

— La cât închide la Photomat?

— La zece, zice Josh. E în complexul comercial Skate-Rats.

E 20:53. Photomat garantează că are pozele gata într-o oră.

— Hai să luăm maşina ta, zice.

— E prea riscant, zic şi fac semn spre parter. Dacă ne aude mama că plecăm, o să ne spună că e prea târziu, fiindcă mâine ne ducem la şcoală.

— Luăm rolele şi skate-ul? întreabă.

Dau din cap şi mă întind după bluza portocalie de lână cu Cheetahs de pe spătarul scaunului. Încă sunt în echipament sportiv, pentru că nu am avut forța necesară să mă schimb.

— Trebuie să-mi iau skate-ul din garaj, zice Josh.

Pe monitor apare încă „Amintiri din liceu"

— Îl închidem?

— Categoric, zice Josh.

Felul în care spune chestia asta, aşa de clar şi de direct, îmi dă fiori. Josh începe să creadă că e adevărat.

AJUNGEM LA PHOTOMAT la nouă şi zece. Tipul de acolo are părul rar şi ochii obosiți. Îmi trec numele şi un număr de telefon fals, apoi strecor filmul într-un plic.

— Puteți să-l developați înainte de ora închiderii? întreb în timp ce-mi plimb rolele înainte şi înapoi.

Tipul mă priveşte obosit.

— Vom vedea.

Ies pe trotuar cu paşi împiedicați.

— Nu cred că înțelege cât de urgent e.

— A spus că încearcă, zice Josh.

— Nu, a spus „vom vedea". „Vom vedea" înseamnă că lasă chestia asta în seama universului. Şi nu depinde de univers, depinde de el!

Josh se împinge cu skate-ul, iar eu vin pe role după el şi traversăm parcarea. Ne aşezăm pe o moviliţă acoperită cu iarbă de sub ceasul care afişează alternativ ora şi temperatura. E întuneric aici, iar licuricii scânteiază pe pajişte. Îmi desfac rolele, mă întind pe iarbă şi privesc cerul.

— Mai ştii când jucam T-ball[1] aici? întreabă Josh.

Mă ridic în cot şi privesc parcul Wagner de pe partea opusă a complexului comercial. Timp de un an, tata a fost antrenorul echipei noastre din Liga Juniorilor. Sora mea vitregă, Rachel, are numai cinci săptămâni, dar mă întreb dacă o s-o antreneze şi pe ea când o să fie destul de mare să joace.

Fac un gest spre o casă albă, îngrijită, aflată în mijlocul unui şir de case cu un singur etaj.

— Acolo stă Cody, zic.

— Ştiu, zice Josh.

— Da?

— Mai demult David umbla cu fratele lui mai mare. Ne duceam pe la ei la petreceri la piscină. În mod paradoxal, fratele lui nu e chiar aşa de dobitoc.

— Cody nu e dobitoc, zic. Nu-l cunoşti tu.

— Şi tu îl cunoşti?

Decid să nu-i spun lui Josh că timp de câteva luni înainte de bal visam că venea Cody la mine pe hol şi mă invita să fiu partenera lui. S-a dus cu Meredith Adams, care purta o rochiţă minusculă, argintie. Au venit târziu şi au plecat devreme. Eu m-am dus cu Graham, deşi mi se

[1] Variantă pentru copii a baseballului.

cam luase de relație în momentul ăla. Am stat cu grupul lui de prieteni, în mare parte oameni pe care nu-i cunoşteam.

Kellan, Tamika, Ruby şi alte fete au mers împreună, au împărţit o limuzină şi au dansat în gaşcă cu picioarele goale tot timpul. M-am dus şi eu la ele preţ de câteva melodii, până când Graham a venit tacticos şi m-a invitat să dansăm pe o melodie lentă. Josh şi Tyson nici măcar n-au venit. S-au dus acasă la Tyson şi s-au uitat şi au salivat toată noaptea la casete video cu Tony Hawk, care făcea scheme de skateboard.

După ce stăm câteva minute şi privim licuricii, Josh ia un fir de iarbă între degetele mari şi se înclină ca să sufle.

— Nu! strig. Ştii că mă terorizează chestia asta.

Josh dă drumul firului de iarbă şi se întoarce spre mine.

— Îmi pare rău pentru faza de mai devreme, zice încet. Când am spus că te-a apucat Graham de... ştii tu. Am fost un dobitoc.

— Nu-i nimic, zic în timp ce dau de roata rolelor.

Mă las din nou pe spate în iarbă şi mă uit la cer. Au apărut Venus şi o fâşie de lună. Privesc stelele şi mă întreb ce s-ar alege de Pluto dacă ar lovi-o un meteorit.

— Ar trebui s-o luăm din loc, spune Josh, arătând spre ceas. La Photomat închide în cinci minute.

— NELSON? întreb când intru pe uşă.

Tipul caută la litera N şi scoate plicul meu. Când ne dă pachetul, lui Josh i se înroşesc lobii urechii. Îi dau tipului o bancnotă de zece dolari şi el îmi dă restul.

Ieşim şi mergem preţ de câteva magazine, până ajungem chiar sub un felinar. Desfac pachetul. Cum sunt cocoţată pe role, sunt aproape la fel de înaltă ca Josh. Pentru o clipă, piciorul i se atinge de al meu, dar se retrage repede.

Primele câteva poze sunt cu mine şi cu mama în bucătărie. Josh pune mâna pe teanc, spunând parcă „hai, mai repede, mai repede". Dar acum nu sunt sigură că vreau să aflu. Dacă într-adevăr ăsta e viitorul meu şi nu sunt fericită, poate că ar fi mai bine să nu aflu până nu ajung în punctul ăla.

Josh îmi smulge fotografiile. Dă la următoarea poză şi iată-ne pe toţi la lac. Tyson o aruncă pe Kellan în apa rece ca gheaţa. Josh în prim-plan, se uită cruciş. Kellan şi cu mine ne ţinem pe după talie. Şi slipul noului meu bikini cafeniu pe fundalul lacului ce se întinde în depărtare.

Vremurile bune de altădată.

16://Josh

O SĂ MĂ ÎNSOR CU SYDNEY MILLS.

O să mă *însor* cu Sydney Mills.

Sydney Mills o să fie soția mea.

Stau sub duşul fierbinte timp de zece minute. Când mi-e evident că n-o să aflu nimic dacă stau cu ochii căscați la scurgere, opresc apa şi îmi iau prosopul verde.

Simt în palme răceala chiuvetei de porțelan. În oglinda aburită din baie, îmi văd părul roşcat, răvăşit, brațele subțiri şi prosopul din jurul taliei. Cine ştie cum, peste cincisprezece ani, mă transform din chestia *asta* în tipul care se însoară cu Sydney Mills.

Fac un pas înapoi, îmi încordez bicepşii şi trag aer în piept. Reflexia cețoasă mă ajută să-mi imaginez că am muşchii mai mari. Şi ce bine arăt!

Îmi fac cu ochiul.

— Aşa, iubitule!

Dacă mai fac câteva flotări şi abdomene în fiecare seară, poate mă transform şi mai repede în tipul ăla. Mă întorc într-o parte şi-mi încordez muşchii în oglindă, dar din unghiul ăsta nu pot să mă amăgesc, sunt tot puştiul slăbănog care mai are doi ani până să termine liceul.

Deschid fereastra de la baie ca să mai iasă aburul. În partea cealaltă a pajiştii, în camera Emmei, lumina e stinsă. Probabil că s-a dus devreme la culcare.

SE APROPIE DE MIEZUL NOPŢII. Mă uit prin dormitor, dar nu văd telefonul. Cobor la parter, aprind lumina discretă de pe hol şi formez numărul lui frate-meu. În Seattle e mai devreme cu trei ore, aşa că nu-mi fac griji că l-aş trezi.

După ce sună a doua oară, răspunde David. Pe fundal se aud râsete.

— Salut, sunt Josh, spun. Ai treabă?

— Sunt la facultate, răspunde. Mănânc un bol de Lucky Charms şi mă uit la ultimul episod din *Prinţul din Bel Air*.

Jur că dacă David sună mâine acasă, o să le spună alor noştri că a stat toată noaptea la bibliotecă şi a învăţat.

— S-au uitat şi mama şi tata în seara asta, spun. Nu te ia cu fiori când te gândeşti că vă amuză aceleaşi lucruri?

— Un pic, spune. Dar e Will Smith! Ţi-am mai spus că, de fiecare dată când cântă melodia de pe generic, mă duc cu gândul la tine când ai încercat să cânţi în stil rap la generală...

— Îmi aduc aminte, spun, întrerupându-l. Dar nu de-aia te-am sunat.

— Bineînţeles că nu, spune. Şi ia zi, RedSauce, care e treaba?

— O fată, spun.

Îl aud cum închide televizorul.

— E drăguţă?

— E superbă. Toți tipii din şcoală ar da orice să iasă cu ea.

— Şi e interesată de tine? întreabă David. Ce frate am!

— Nu, nu e interesată... încă. Inspir. E greu de explicat, dar cred că ar putea fi interesată de mine... până la urmă.

— De unde o cunoşti?

— Nu o cunosc. Facem împreună ora de Probleme de socializare, dar e cu un an mai mare decât mine.

— Ai vorbit vreodată cu ea?

— Nu.

— Niciodată? întreabă.

— Nu.

— Deci mai degrabă e fata la care visezi, spune. Nu-i nimic. Trebuie doar să spargi gheața.

— Exact la asta nu prea mă pricep eu.

— Indiferent de situație — spune —, nu te duce la ea s-o inviți în oraş. Dacă nu e niciun soi de legătură între voi, chestia asta poate părea ciudată.

— Şi atunci ce fac?

— Stai deoparte şi fă pe dezinteresatul, spune. Toată treaba e să nu ratezi ocazia când vine momentul.

Asta a fost dintotdeauna problema mea. Ratez ocazia şi apoi îmi blestem zilele.

Răsucesc cablul telefonului pe după deget.

— Dar dacă simt că momentul ăla este acum, dar eu deja ratez ocazia?

— Adică aşa cum a fost cu Emma? întreabă David. Nu, ai mare grijă să nu se repete situația!

Marţi

17://Emma

AJUNG LA ŞCOALĂ DEVREME şi pornesc spre biroul redacţiei ziarului. Kellan trebuie să predea editorialele marţea şi întotdeauna face modificări de ultimă oră cu Tamika West, care e editorul-şef. Când intru, Kellan şi Tamika marchează paginile întinse pe o masă lungă.

— Salut, Emma, zice Tamika.

Kellan îşi ridică privirea.

— Ce-ai păţit?

— Adică?

Azi de dimineaţă mi-am îndreptat părul, ba chiar m-am şi machiat, lucru pe care rareori îl fac când mă duc la şcoală. Dar azi aveam nevoie de un pic de încredere în mine.

— Pari ruptă, zice Kellan.

— N-am nimic... sunt doar un pic obosită.

— Poți să stai un pic? întreabă Kellan. Aproape am terminat.

Mă așez pe un scaun pătat dintr-un colț al biroului. E o sală aglomerată, și peste tot sunt tăieturi din ziare, ambalaje de gumă și cutii turtite de suc. Timp de câteva săptămâni, după ce i-a dat Tyson papucii, am mâncat de prânz la masa aia lungă.

Le ascult pe Kellan și pe Tamika discutând despre editorialul lui Kellan. Am citit și eu o ciornă. Are legătură cu o regulă a școlii care le interzice fetelor să poarte bluze care le expun abdomenul și se întreabă dacă asta nu cumva le încalcă drepturile consfințite de Primul Amendament. Asta mă duce cu gândul la felul în care poftea Graham la buricul meu ieri pe banca de rezerve. Venind încoace, i-am strecurat un bilet prin fantele de aerisire din vestiar, în care îi spuneam că nu ne vom vedea până după repetiția cu trupa. Așa nu mă mai pândește pentru o porție de giugiuleală înainte de ore. Până la urmă trebuie să o rup cu el, dar nu în dimineața asta.

Kellan își ia rucsacul.

— Gata?

Ieșim pe hol și deja încep să sosească elevii la vestiare. Habar n-am ce-o să-i spun lui Josh dacă dau de el. Era întuneric când ne-am întors de la Photomat și ne-am urat noapte bună. Dar acum, în lumina puternică, fluorescentă de la școală, sentimentele mele sunt prea evidente.

— Ai auzit de petrecerea în aer liber a lui Rick de vineri? mă întreabă Kellan în timp ce urcăm scările. Tamika mi-a spus. E în seara Zilei Chiulului, dar nu sunt invitați

numai cei dintr-a XII-a. Se ţine pe plaja din spatele casei lui şi sunt bine-veniţi toţi cei care vor să vină.

Rick Rolland este elev într-a XII-a, joacă fotbal, dă chefuri şi are tot timpul o prietenă frumoasă. De fapt, el chiar a fost cu Sydney Mills anul trecut, dar se zvoneşte că a înşelat-o cu o elevă dintr-a IX-a.

— Rick locuieşte aproape de lac? întreb, cu gândul la viitoarea casă a lui Josh şi a lui Sydney.

— Mda. Vrei să vii?

— Cred că da, zic, deşi mi-e greu să-mi fac planuri pentru weekend când mie nu-mi stă mintea decât la ce are să se întâmple peste cincisprezce ani. În timp ce mergem prin aripa claselor de limbi străine, mă întorc spre Kellan. Crezi că e prea târziu să mă mai înscriu la cursul ăla de bio?

Kellan bate din palme.

— Te-ai răzgândit?

— Aşa cred, zic.

Azi de dimineaţă m-am trezit cu un sentiment de tristeţe. Însă, dacă le spun celorlalţi că fac un curs la facultate cât încă sunt la liceu, o să par demnă de respect. De asemenea, mi-a plăcut biologia de anul ăsta, mai ales lecţiile despre genetică şi ADN.

— O să fie mai grea decât biologia din liceu, dar o să te descurci de minune, zice Kellan. Şi ai deja notele necesare, aşa că sigur te acceptă.

— Sper, zic.

Kellan mă ia de braţ şi strigă:

— E primul nostru pas spre Facultatea de Medicină!

— Mai nou, facem Medicina?

— Putem chiar să stăm împreună. Şi să ne facem rezidenţiatul la acelaşi spital!

Când spune asta, îmi dau seama că pot s-o caut pe Kellan pe Facebook. Poate chiar am să văd dacă face pe bune Facultatea de Medicină. Îmi place aşa de tare gândul că Facebook nu se limitează numai la mine şi la Josh. Aş putea căuta pe oricine, ca să văd ce-l aşteaptă în viitor.

18://Josh

TYSON ŞI CU MINE AVEM SPORT ora a treia. Dacă am practica vreun sport, n-ar mai trebui să facem şi ora de educaţie fizică, dar merită sacrificiul ăsta. După ce te schimbi şi te duci la terenurile de volei, ora propriu-zisă mai durează o jumătate de oră.

Mă şterg cu prosopul la fiecare subraţ şi apoi mi-l arunc înapoi în vestiar. Pe rândul celălalt, se aude pagerul cuiva.

Tyson are prosopul prins strâns în jurul taliei. Bagă mâna pe dedesubt ca să-şi tragă pantalonii scurţi.

— Am încercat şi eu să-l conving pe tata să-mi ia un pager de ziua mea — spune —, dar el crede că numai doctorii şi traficanţii de droguri au nevoie de aşa ceva.

Îmi adulmec subraţele şi iau deodorantul din vestiar.

— De ce vrei unul?

— Ca să poată lua lumea legătura cu mine când e nevoie, spune.

— Chiar aşa la mare căutare eşti? întreb. Ştiu sigur că nu eşti traficant de droguri, atunci te pomeneşti că oi fi doctor şi nu ştie nimeni.

De după colţ apare Kyle Simpson, gol puşcă, normal. Are în mână pagerul mic şi negru, şi apasă pe un buton ca să lumineze cele şapte cifre.

— Mi-a dat bip prietena mea, ne spune. Are cineva douăzeci şi cinci de cenţi să dau un telefon?

Prietena lui Kyle e la facultate şi ştim cu toţii ce se întâmplă când îi dă bip în timpul orei de sport. Chiuleşte de la ora a patra şi nu se mai întoarce până la finalul mesei de prânz.

Kyle e unul din foştii Emmei. Au fost ceva timp împreună anul trecut şi Emma tot vorbea ce ca lumea era el la bustul gol. Se pare că tipilor le place să facă treaba asta dacă sunt musculoşi. Inutil să mai spun că eu sunt genul care nu-şi scoate bluza de pe el. Mă bucur numai că nu făceam ora de sport cu Kyle cât erau ei împreună. Asta-mi mai lipsea, să-l aud pe el vorbind despre Emma în timp ce defila pe acolo în fundul gol.

Mă prefac că mă caut de mărunţiş pe prosop.

— Îmi pare rău, frate.

Tyson îşi scoate pantalonii făcuţi grămadă din vestiar, duce mâna într-unul din buzunare şi îi aruncă o monedă de 25 de cenţi. Kyle îl bate pe spate, apoi porneşte iar plin de aere pe culoar. Când pleacă, Tyson şi cu mine ne uităm unul la altul şi ne cutremurăm.

— De ce face chestia asta? întreb în şoaptă. Să se îmbrace naibii, sau să se înfăşoare cu un prosop.

— Exact, spune Tyson. De ce trebuie să-i văd eu cucul cinci zile pe săptămână?

Îmi trag tricoul pe cap.

— Poate de-aia te-ai despărţit de Kellan. Pentru că îi zici cuc.

— Dacă aş fi avut pager — spune Tyson —, pun pariu că încă am mai fi împreună.

— Dacă ai avea pager, ţi-ar da tot timpul bipuri. Ţi-ai petrece mare parte din viaţă dând fuga la cel mai apropiat telefon public ca s-o suni.

Se aude clopoţelul şi îmi termin de legat şireturile. Apoi îmi smulg rucsacul din vestiar şi îl pun pe bancă. Scot din buzunarul din faţă un pix şi o foaie de hârtie, pe care mi-o netezesc pe coapsă. La prima oră, am început o listă cu titlul: „Oare ce se alege de...?" Până acum am scris numele a optsprezece persoane despre care vreau să caut informaţii pe computerul Emmei. Pe listă apar câţiva dintre cei mai deştepţi elevi din anul meu. Poate că unul dintre ei descoperă remediul pentru SIDA sau concepe o maşină care nu merge cu benzină. Poate că preşedintele clubului de teatru ajunge pe Broadway. Dar fosta mea prietenă, Rebecca Alvarez, oare ce-o să facă peste cincisprezece ani?

De asemenea, mai sunt şi cei prea-ciudaţi ca să fie ignoraţi, ca de exemplu Kyle Simpson. Viitor stripper.

19://Emma

KELLAN ŞI CU MINE ÎNVĂŢĂM în bibliotecă. Kellan, care o să se descurce de minune la teze, face un test dintr-o revistă intitulat „Ce fel de prietenă eşti?". Eu încerc să-mi aduc aminte de evenimentele esenţiale din războiul hispano-american pentru teza la istorie, dar de fapt mă gândesc la viitorul meu.

Închid ochii şi îmi masez fruntea. E greu să-ţi dai seama de prea multe când viitorul îţi este zugrăvit în câteva propoziţii întâmplătoare, aruncate dintr-odată. De asemenea, viaţa mi s-a schimbat de fiecare dată când ne-am uitat, aşa că nici măcar nu pot anticipa ce-o să mă facă nefericită astăzi pe mine cea din viitor.

— Dai un chef cu fetele — citeşte Kellan — când te sună iubitul şi te invită la cinematograf. (A) Îi spui că nu poţi merge, dar că eşti liberă mâine; (B) Îl inviţi la cheful tău cu fetele; sau (C)...

— Niciuna din cele de mai sus, zic. Îi atrag atenția că de fapt nu vrea să vadă niciun film. Mă sună doar că poate îi pică o partidă de sex.

— Ai dreptate, zice Kellan, clătinând din cap. Băieții ăştia sunt tot timpul în călduri.

Îmi studiez unghiile.

— Tu te gândeşti vreodată cu cine o să te măriți într-o bună zi? zic eu.

— Interesant că întrebi de chestia asta. Kellan rânjeşte şi îndoaie un colț al paginii revistei. Azi de dimineață îi spuneam Tamikăi despre Teoria Soțului pe care am conceput-o eu.

— Ai o Teorie a Soțului?

— M-am gândit la chestia asta în timp ce aşteptam la un stop ieri, zice. Bun, închipuie-ți că eşti pe cale să mori într-o coliziune frontală. Tu mergi cu maşina pe o stradă, când un Ford Bronco vine în mare viteză spre tine. Ştii că ți-a sunat ceasul. Aşa că te uiți pe locul din dreapta şi... pe cine vezi?

— E cumplit, Kel!

— Iute, zi pe cine vezi. Ăla e viitorul tău soț.

Îmi decojesc un pic din oja de culoarea mărgeanului de pe unghia degetului mare.

— Eu sunt la volan?

— Da, şi sunteți amândoi gata să muriți. Cine e?

— Nu ştiu, zic. Poate tu.

— Imposibil, zice. Tocmai am învățat la sociologie că nicăieri în lume nu sunt permise căsătoriile între persoane

de acelaşi sex. Despre asta vorbesc în următorul meu editorial. Dar haide! Cine e pe locul din dreapta?

— Nimeni, zic şi clatin din cap. Văd o pisicuţă tărcată sau poate un cacadu din ăla cum poartă femeia aia din centru pe umăr.

Kellan lasă botul.

— Intră şi tu în joc.

— Scuze. Bun, îl văd pe Cody. Dar tu? Pe cine vezi?

— Pe Tyson, zice, apoi deschide din nou revista.

— Pe Tyson? Mă uit peste umăr să mă asigur că nu ne-a văzut bibliotecara vorbind, dar stă la birou şi citeşte *School Library Journal*. Ţi-a frânt inima. De două ori! De ce uiţi întotdeauna chestia asta?

— Pe el îl văd, zice Kellan. Nu mă pot abţine. Dar vrei să auzi o chestie drăguţă? Tyson îi ajută pe nişte skateri de-a XII-a să facă rost de lemne pentru focul de tabără de la petrecerea în aer liber de vineri noaptea. Zici că e Paul Bunyan[1], nu?

Când Kellan se întoarce la testul ei din revistă, mă gândesc la adevăratul meu soţ din viitor, Jordan Jones Jr. El nu avea mare lucru pe pagina lui, deşi e evident că-i place să pescuiască. Dar nu ştiu destule despre el încât să mi-l închipui pe locul din dreapta.

Apoi îmi vine gândul cel bun. Sar de pe scaun şi străbat în grabă biblioteca. Din cauza lui e naşpa viitorul meu. Dacă reuşesc să scap de el, poate că am şi eu o şansă la fericire.

---

[1] Tăietor de lemne american legendar, reprezentat ca un uriaş.

— Domnişoară Nesbit? zic.

Bibliotecara are o şuviţă de păr roz şi două ineluşe de argint prinse de partea de sus a urechii.

— Sunt şi cărţi de telefon la bibliotecă?

Lasă revista deschisă la un articol despre cenzurarea cărţilor. E fără îndoială unul dintre cei mai bestiali profesori de la liceul Lake Forest.

— E urgent? întreabă şi scoate catalogul local Pagini Albe. Dacă trebuie să suni, te pot lăsa să foloseşti telefonul din spate.

— De fapt, caut cărţi de telefon din alte state.

Domnişoara Nesbit se joacă cu unul din ineluşe.

— Vreun stat anume?

Mi se accelerează pulsul.

— California?

— Ar trebui să cauţi la biblioteca publică, zice domnişoara Nesbit. Au cărţi de telefon din toată ţara. Sunt sigură că au şi din California.

20://Josh

DUPĂ CE FACE PREZENȚA, doamna Tuttle ne conduce pe cei din clasa mea pe hol spre aulă, unde o să ne întâlnim cu o altă clasă care face Probleme de socializare, pe scenă. Indiferent de eveniment, este singurul spaţiu destul de mare încât să încăpem cu toţii.

La capătul îndepărtat al holului sunt uşile duble ale aulei. Elevii domnului Fritz intră deja. Îmi amintesc de sfatul lui David, să nu ratez ocazia, aşa că mă grăbesc să o prind din urmă pe Sydney Mills. În timp ce mă apropii, mă învăluie mirosul ei de cocos şi îmi vin în minte imagini cu loțiuni de protecţie solară şi bikini. Şi Waikiki! Adică Acapulco.

Nu vreau să forţez nota, dar trebuie să vorbesc cu ea măcar o dată, să scap de o grijă. Altfel, o să mă tot frământ şi-o să mă întreb când o să mă bage în seamă. Nu mai târziu de ieri, nici nu mi-ar fi trecut prin cap că noi doi ne-am

putea îndrăgosti unul de celălalt. Dar după ce am văzut fotografia aia cu Emma la lac şi pe cea cu mine, cu Sydney şi cu copiii noştri, e imposibil să fie o farsă.

Mă apropii discret de Sydney şi merg pe lângă ea pe hol. Trebuie să spun ceva deştept. Ceva de care să-şi amintească, pentru că au fost primele cuvinte pe care i le-am adresat. O să ne scriem cuvintele alea pe felicitările de Ziua Îndrăgostiţilor şi într-o bună zi o să le spunem povestea nepoţilor noştri.

Sydney se uită la mine şi-mi zâmbeşte. Asta e ocazia!

— Îmi... îmi place aula în care mergem.

Serios? *Aşa* sparg eu gheaţa şi sper să ne pecetluiesc soarta?

— Bravo, spune şi zâmbetul îi păleşte. Pentru că exact acolo mergem.

Ca să intrăm pe uşi, cei din clasa noastră ne strângem într-o masă compactă de trupuri. O las pe Sydney s-o ia înainte, iar eu mă aprind tot la faţă de ruşine. „Îmi place aula în care mergem" n-o să apară pe nicio felicitare de Ziua Îndrăgostiţilor.

Clasa cealaltă stă aproape de marginea scenei cu proful. Domnul Fritz este supraponderal, dar cu toate astea poartă întotdeauna cămăşi de poliester mulate. Se pare că ori de câte ori vorbeşte despre sex, sub sânii lui masculini apar semiluni de transpiraţie.

— Haideţi să ne strângem împrejur, spune doamna Tuttle.

Se apropie de domnul Fritz şi formăm cu toţii un semicerc în jurul lor.

Sydney se aşază la un capăt al semicercului în timp ce eu stau prin centru.

— Am venit aici ca să facem un exerciţiu de grup, explică domnul Fritz. Sper că acesta vă va permite să vedeţi dincolo de propria viaţă.

Lângă mine, un tip din clasa cealaltă şopteşte:

— Punem pariu pe un dolar că Fritz şi Tuttle se călăresc în cancelarie?

Doamna Tuttle face un pas înainte.

— Ne-am gândit că ar fi util să aflaţi câte perspective există asupra relaţiilor, chiar şi numai la elevii din două clase.

Pune o mână pe umărul domnului Fritz.

— Ce ţi-am spus eu? întreabă tipul şi rânjeşte la mine.

— Unul din lucrurile pe care am încercat tot semestrul să vă facem să-l înţelegeţi — spune domnul Fritz — este că starea de bine vă este influenţată de relaţiile pe care le aveţi.

Mă uit la Sydney. E foarte atentă în timp ce-şi răsuceşte o şuviţă de păr. Îi privesc părul lung şi pielea netedă. Este foarte frumoasă.

Domnul Fritz arată spre cele patru colţuri ale scenei.

— Fiecare colţ va reprezenta o anume filozofie a relaţiilor. Vă prezentăm un scenariu şi patru opţiuni, apoi vă veţi duce în colţul reprezentat de filozofia cu care sunteţi cel mai mult de acord.

Îi dă clipboardul doamnei Tuttle.

— O să începem cu ceva uşor, spune ea. Imaginaţi-vă că vreţi să ieşiţi la întâlnire cu cineva de la şcoala noastră.

Ați invita în oraș persoana respectivă..., ați aștepta atât cât e nevoie să vă invite *ea* în oraș..., îi spuneți prietenului vostru să afle ce crede persoana respectivă despre voi..., sau pur și simplu sunteți prea ocupați să ieșiți la întâlnire?

— Nu prea i se mai spune „întâlnire", zice Abby Law.

Câțiva chicotesc, iar domnișoara Tuttle intervine:

— Mă rog, cum i se spune.

Tipul de lângă mine strigă:

— Cuplare! și acum toată clasa se pune pe râs.

Domnul Fritz arată spre fața scenei.

— Veniți în stânga avanscenei dacă ați invita în oraș persoana respectivă. Iar dacă mai degrabă...

Abby Law intervine din nou:

— De fapt arătați spre fundul scenei, în dreapta.

După ce sunt stabilite cele patru opțiuni, merg în colțul în care îi cer ajutorul unui prieten. Toamna trecută ar fi trebuit să-l pun pe Tyson să afle ce crede Emma despre relația noastră. M-ar fi scutit de o mare umilință.

— Nimeni nu este prea ocupat ca să iasă la întâlniri? întreabă doamna Tuttle și arată spre colțul gol.

Shana Roy ridică mâna. Orice tip din sala asta ar fi dat orice să îl invite ea în oraș.

— Era gata să mă duc acolo, spune ea. Dar dacă m-ar invita cine trebuie, sunt sigură că aș găsi timpul necesar.

— Nu asta era întrebarea, spune o altă fată. Ce-ai face dacă ai vrea *tu* să ieși cu un tip?

— Ai dreptate, spune Shana. L-aș invita în oraș.

Traversează scena, iar eu sunt fascinat de bucata de piele bronzată şi goală care i se unduieşte pe deasupra blugilor.

La masa de prânz, Kellan a vorbit despre noua regulă a şcolii legată de expunerea taliei, şi a spus că ea crede că încalcă drepturile elevilor. Tyson şi cu mine am râs şi el i-a spus că fiecare tip e împotriva regulii ăsteia, dar nu din cauza vreunui drept. Imaginea în sine merită! Chestia asta a ofticat-o pe Kellan şi a aruncat cu o mână de cartofi în el.

— Se poate ca întrebarea asta să fie mai grea, spune doamna Tuttle. Se uită la clipboard şi citeşte. Dacă lucrurile evoluează prea rapid din punct de vedere sexual, iar o fată este evident stânjenită, băiatul ar trebui să se oprească, chiar dacă fata nu a refuzat clar?

Cele patru colţuri reprezintă „da", „nu", „băiatul ar trebui să întrebe dacă e totul în regulă" şi „nu ştiu suficiente lucruri" Elevii încep să se ducă care încotro până când suntem aproape egal împărţiţi între „da" şi „să întrebe dacă e totul în regulă". În mod surprinzător, trei fete consideră că e în regulă să continui.

Ruby Jenkins îşi apără punctul de vedere:

— Cunosc fete care s-au aflat în situaţia asta. Şi îmi pare rău, dar trebuie să spui ceva.

— Am înţeles, spune doamna Tuttle. Şi acum, Ruby, dacă un singur băiat măcar s-ar afla în colţul tău?

— I-aş trage un şut ştiţi dumneavoastră unde, rânjeşte Ruby.

Celelalte fete din colţul ei râd şi bat palma.

— E o prostie, spune un băiat — e cel care crede că Fritz şi Tuttle se călăresc. E un exemplu de discriminare sexuală din partea femeilor. Fata trebuie să spună ceva.

Călăreţul este elev de-a XII-a şi joacă fotbal la universitate. Ori de câte ori trec pe lângă el pe hol, îmi vine să mă arunc pe burtă şi să fac cincizeci de flotări.

— Nu asta era întrebarea, Rick, spune Sydney. Dacă un băiat insistă prea tare pe lângă o fată, iar ea este evident stânjenită, atunci trebuie să renunţe.

Câteva fete din spatele meu râd şi una dintre ele şopteşte:

— Nu ştiam că cineva a insistat prea mult pe lângă Sydney Mills.

Stau cu privirea aţintită asupra lui Sydney. Nu cred că ar fi putut auzi comentariul din partea cealaltă a scenei, dar pentru o clipă o văd muşcându-şi buzele.

— Ce vreau să spun — zice ea cu un glas mai domol — e că nu trebuie să-i spună totul de la obraz.

— Deci el trebuie să-i citească gândurile? întreabă Rick.

— Spun doar că...

Sydney se opreşte în jumătatea propoziţiei şi scutură din cap.

Domnul Fritz deschide gura, dar înainte să-mi dau seama ce fac, izbucnesc:

— Are dreptate. Aşa e decent să procedezi.

Chiar am spus eu asta? E adevărat, dar de ce am vorbit tare? Şi „aşa e decent să procedezi?" Puteam să spun ceva mai de soi!

— Bine spus, zice domnul Fritz şi loveşte cu un creion pe clipboard. Bun, următoarea întrebare are legătură cu sexul premarital şi sunt convins că vor exista multe opinii ferme şi aici.

— „Aşa e decent să procedezi"? şopteşte Abby Law. Ai vorbit ca tata.

Mă uit drept înainte şi mă prefac că n-am auzit. Dar apoi, din partea cealaltă a scenei, remarc ceva neobişnuit.

Sydney Mills se uită direct la mine.

21://Emma

DUPĂ CE SE SUNĂ DE IEŞIRE de la ultima oră, îmi pun saxofonul în vestiarul rezervat celor din trupă şi mă duc iute în parcarea elevilor. Deşi faptul că mă duc până la biblioteca publică pare un lucru inocent, ştiu că n-ar trebui să fac ceea ce sunt pe cale să fac. Şi dat fiind că în acelaşi timp chiulesc de la atletism, cel mai bine e s-o şterg rapid de la şcoală.

— Emma! Stai aşa!

Josh aleargă sprinten prin parcare şi-mi face cu mâna. Nu l-am mai văzut de la masa de prânz, când l-am lăsat să-şi pună skate-ul pe bancheta mea din spate.

— Trebuie să-mi iau skate-ul, zice. Mă duc cu Tyson la pista de skateboard a lui Chris McKellar.

— Meseriaş, zic şi încerc să-mi menţin calmul.

— Ai păţit ceva? întreabă.

— Sunt bine.

Deschid portiera de pe partea şoferului şi intru, evitând să-l privesc în ochi. Nu-mi place să fiu nesinceră cu Josh, dar nu pot să-i spun lui ce am de gând să fac. Viitorul meu soţ n-a mai venit acasă de trei nopţi. *Trei nopţi!* Iar acum îmi cheltuieşte mie banii pe o jucărioară electronică. Între timp, eu nici măcar nu-mi pot permite să merg la terapeut, lucru de care cel mai probabil am nevoie în viitor ca să pot vorbi despre *el*!

Trebuie să scap de tipul ăsta.

— Încotro? întreabă Josh.

Lasă scaunul din dreapta în faţă şi se apleacă spre bancheta din spate.

— Nicăieri, zic. Apoi, pentru că am părut vinovată, adaug: Mă duc până la biblioteca publică să caut ceva.

Josh se uită precaut împrejur şi şopteşte:

— După cină, ar trebui să mai intrăm pe site-ul ăla.

— Bine, zic.

— Şi m-am mai gândit la o chestie; cred că ar trebui să îi dăm un nume de cod ca să nu ştie lumea despre ce vorbim.

— Ce zici de Facebook? zic şi pornesc motorul. Nu a auzit nimeni de el.

ÎN TIMP CE MĂ ÎNDREPT spre intrarea bibliotecii, dau nas în nas cu Dylan Portman. Am ieşit împreună la începutul clasei a X-a. În vara aia, am fost la programul de formare de consilieri de la tabăra de zi YMCA. Când a început şcoala, eram deja împreună. Dar n-am avut o legătură prea puternică în afara taberei, aşa că atunci când a rupt-o cu

mine, nu m-a afectat prea tare. De-asta nu e prea neplăcut când ne întâlnim.

— Ce mai faci? mă întreabă Dylan.

Cară un teanc uriaş de cărţi cartonate, aşa că apuc de uşă şi i-o ţin deschisă. Îmi zâmbeşte, etalând gropiţa aia sexy din obrazul stâng. Dylan ştie că e arătos, şi ştie cum să se folosească de chestia asta.

— Ieşi de la şcoală şi te duci glonţ la bibliotecă? întreabă şi merge pe lângă mine.

— Tu vorbeşti, care cari teancul ăla de cărţi?

— Le returnez pe ale soră-mii mai mici. Dylan rânjeşte şi adaugă. Ca să vezi ce băiat bun sunt.

În general nu m-ar deranja să flirtez cu Dylan, dar am o misiune şi nu pot permite nimănui să-mi stea în cale, chiar dacă respectivul are o gropiţă sexy şi părul brunet şi ondulat.

— Am mult de căutat, zic. Apoi, ca să mă asigur că nu vine şi Dylan cu mine în timp ce caut cărţile de telefon, adaug: Se poate să mă întâlnesc cu Graham mai târziu.

— Graham Wilde? Ce tare că s-a ras în cap. Dylan dă din bărbie spre biroul de returnări şi spune: Nu te munci prea tare.

Aerul condiţionat e dat la maximum în bibliotecă şi mă ia cu fiori. Sau poate de vină e faptul că ştiu că sunt pe cale să descopăr numărul de telefon al viitorului meu soţ. Mă duc direct la biroul de informaţii. Tipul care lucrează acolo ronţăie un creion în timp ce se uită la monitorul unui computer.

— Mă scuzaţi, zic. Bibliotecara de la şcoala mea mi-a spus că se poate să aveţi cărţile de telefon ale altor state.

Dă pe taste şi apoi se ridică de pe scaun, strecurându-şi creionul după ureche. Îl urmez pe după un colţ şi coborâm nişte scări, ajungând în sfârşit la un raft lung înțesat cu cărţi de telefon.

Bibliotecarul îşi încrucişează brațele.

— Cauţi un stat anume?

— California, zic. Chico, California.

— Cred că asta e în districtul Butte. Îşi scoate creionul de după ureche, studiază urmele de muşcături şi apoi scoate o carte de telefon de dimensiuni potrivite. Să-mi spui dacă mai ai nevoie de ceva.

Când se face nevăzut pe scări, mă aşez cu picioarele încrucişate pe podea şi trec iute la J. Sunt sute de Jones în Chico, California. Mă concentrez asupra literelor minuscule. Jones, Adam. Jones, Anthony. Jones, Anthony C. Jones, Arthur. Şi aşa o ţine la infinit! Dar dacă pe soţul meu îl cheamă Jordan Jones Junior, atunci trebuie să-l cheme şi pe taică-său tot Jordan. Dau pagina şi, dezamăgită, constat că nu e nimeni cu numele de Jordan Jones.

Dacă nu e niciun Jordan, atunci poate că tatăl lui apare după inițială. Mă uit la începutul listei celor numiţi Jones unde apar cei cu o singură literă, dar sunt o gramadă de oameni cu J. Strâng cartea de telefon la piept, mă duc fuga la etaj în căutarea unui xerox.

Îi dau bibliotecarului un dolar şi îmi dă zece monede de zece cenți. Aşez cartea de telefon pe suprafaţa netedă de sticlă a xeroxului, pun capacul şi strecor o monedă în fantă. Cade cu un *pâc* delicat şi dau pe butonul verde de pornire.

22://Josh

STAU ÎN CAPĂTUL DE SUS AL PISTEI de skateboard din curtea din spate a lui Chris McKellar. Picioarele mi se bălăbănesc peste margine, în timp ce Tyson urcă pe o parte şi coboară pe cealaltă. Chris a absolvit anul trecut, dar părinţii lui încă ne mai lasă să-i folosim pista. Ca de obicei, aproape toţi cei de pe pistă sunt dintr-a XII-a. Dar nu-i deranjează că venim, pentru că întotdeauna aducem pizza.

Lângă mine stă un tip care n-are treabă cu skateboardul, dar are în schimb un milion de întrebări.

— De ce se numeşte jumătate de tub[1]?

A venit cu prietena lui, care tocmai a păşit pe marginea capătului celuilalt.

— Serios? Nu ştii? întreb.

---

[1] În limba engleză, pistele pentru skateboard se numesc *half-pipe*, în traducere literală „jumătate de tub".

— Mie mi se pare că e o rampă în formă de U, spune.

Are pleoapele lăsate şi dă uşor din cap. Oare câtă iarbă a fumat pe ziua de azi? Indiferent de motiv, mă simt dator să-i răspund.

— Dacă ai mai lua încă o jumătate de tub, l-ai întoarce în jos şi l-ai pune peste ăsta, ai obţine un cerc complet, ca un tub, spun. De fapt, cred că mai degrabă ar fi oval.

— Ştiţi cum ar trebui să-i spuneţi? Devine întruchiparea seriozităţii: jumătate de oval.

Mă bate gândul să-mi dau drumul pe rampă, să-mi iau rucsacul şi să-l adaug şi pe tipul ăsta la lista cu „Oare ce se alege de...?", care acum a strâns treizeci şi şapte de nume. Începe cu Tyson, apoi cu frate-meu, părinţii mei şi continuă până la un tip care e în clasă cu mine, Frank Wheeler, şi care ne-a spus odată că, dacă până la vârsta de treizeci de ani nu ajunge milionar, se aruncă în faţa unui autobuz.

Tyson trece vijelios pe lângă mine, loveşte mijlocul skate-ului de buză, apoi coboară iar. În partea cealaltă a rampei, prietena drogatului îşi aranjează casca. Luna trecută, când a venit, nimeni nu a vrut să-i acorde o şansă. Dar la prima coborâre ne-a făcut pe toţi de râs.

— Ar trebui să-i spui prietenei tale să te înveţe să foloseşti skate-ul, spun.

— Nici prin gând nu-mi trece, spune. E nevoie de prea mult echilibru.

Tyson se dă aproape de mine şi se prinde cu suportul din spate de buză. Întinde mâinile şi eu îl trag pe margine.

— Gata? întreabă. Trebuie să mă duc la muncă şi să mă pregătesc de chef.

Mă întreb dacă peste cincisprezece ani Tyson o să se ocupe de GoodTimez Pizza. N-ar fi un loc prea nasol de muncă. Mie mi se pare bestial să ai toată viața pizza gratis la dispoziție. De fapt, probabil că Sydney şi cu mine o să ne ducem copiii acolo de ziua lor.

Îmi dau drumul pe rampă, mă răsucesc la jumătate şi închei cu o alunecare în genunchi.

— La ce oră e cheful de ziua de naştere? întreb în timp ce Tyson şi cu mine intrăm pe poarta laterală.

— La cinci şi jumătate, spune. Dar i-am zis lui Kellan că mă întâlnesc cu ea cu câteva minute înainte să încep. Are pauză la facultate şi vrea să vorbim.

Lovesc spatele skate-ului de trotuar.

— Despre ce?

— Cine ştie? spune. Probabil că e supărată pe mine din vreun motiv. Pe fata aia e imposibil s-o mulţumeşti.

— Nu trebuie să te întâlneşti cu ea dacă o să te mănânce de viu, spun.

Ne oprim la o intersecţie şi Tyson se întoarce spre mine cu un rânjet pe față.

— Dar e aşa de bună când e supărată.

Trecem strada, iar Tyson dă din cap spre drumul care duce la cimitir.

— Te deranjează dacă ne abatem un pic din drum?

Ne sprijinim skate-urile de porţile cimitirului şi mergem pe poteca şerpuită acoperită cu pietricele. Mi se pare ciudat când mă gândesc că, la numai câteva rânduri distanţă, aproape de locul de veci al lui Clarence şi al lui Millicent, relația mea cu Emma a început să se destrame. Era

frig în noaptea aia, aşa că s-a lipit de mine. Mai făcuse chestia asta, dar de data aia a părut altfel. A întrebat de balul din iarnă şi dacă aveam de gând să mă duc. Eu unul nu voiam să merg, dar am spus că, dacă n-o invită nimeni, poate că ar fi bine să mergem împreună. Am spus chestia asta cu o tentativă de zâmbet în colţul gurii, ca s-o ia ca pe o glumă dacă voia. Mergeam prin umbra pietrelor de mormânt în tăcere şi apoi, într-un târziu, a spus: „Poate."

Mi-a plăcut cuvântul ăsta. Mi-am închipuit-o în rochia albastră scânteietoare pe care a probat-o ca s-o văd eu după ce a fost la Pittsburgh cu mama ei. Mi-am imaginat cum dansez pe o melodie lentă cu ea. Având chestia asta în gând, într-un final i-am spus că o plac. Inima îmi bătea cu putere şi am făcut ceea ce de mult voiam să fac. M-am aplecat s-o sărut.

Dar Emma s-a retras.

— Ce faci?

— M-am gândit că poate...

A clătinat din cap.

— Nu se poate.

— M-am gândit că...

— Nu, a spus. N-aş putea. Eşti... Josh.

Şi atunci s-a schimbat totul.

Au trecut şase luni din noaptea aia şi lucrurile se schimbă din nou, fără niciun dubiu. De fapt, se schimbă într-un fel pe care niciodată nu l-aş fi putut...

Nu.

După ore, când mi-am luat skate-ul din maşina Emmei, s-a întâmplat ceva. Poate faptul că nu m-a privit în ochi.

Sau felul în care a spus că se duce la bibliotecă să caute ceva. Emma e mai exactă de atât. Şi dacă ascunde ceva, ar putea fi un singur lucru. Viitorul ei.

Dar dacă face ceva pe furiş ca să-şi schimbe viitorul, fără să vrea mi l-ar putea strica pe al meu. Iar mie îmi place viitorul meu! O undă pornită astăzi ar putea provoca un taifun peste cincisprezece ani.

Mă uit la Tyson. Are privirea aţintită asupra pietrei de mormânt:

LINDA ELIZABETH OVERMYER
Iubita soţie a lui William
Iubita mamă a lui Tyson James
25 noiembrie 1955 — 15 august 1982

— Trebuie s-o iau din loc, îi spun. Am uitat, dar am o treabă. Pot să trec mai târziu pe la GoodTimez.

— Bine, a spus Tyson şi a dat din cap la mine. Eu mai stau câteva minute.

Străbat în fugă poteca pietruită. Odată ce ajung la parcare, îmi arunc skate-ul în faţă şi sar pe el. Când ajung la trotuar, flexez genunchii ca să străbat cotitura abruptă, apoi cobor strada în viteză şi în minte caut calea cea mai rapidă spre bibliotecă.

23://Emma

VÂR PAGINILE XEROXATE în rucsac şi pornesc în grabă spre maşină. Acum că am o listă cu nume la care să sun, trebuie să cumpăr o cartelă telefonică şi să ajung acasă cât mai repede posibil.

Dylan mă prinde din urmă în parcare.

— Cred că meditezi foarte profund la ceva, spune. Te-am strigat de când ai ieşit pe uşă.

Îmi dau părul după urechi. Deşi mi l-am îndreptat azi de dimineaţă, căldura de afară îl face iar să mi se răzvrătească.

În mod normal nu m-ar deranja să stau cu Dylan câteva minute, dar mă grăbesc. Ştiu că mă pregătesc să fac un lucru rău. Undele pe care o să le trimită în întreaga mea viaţă or să fie uriaşe. Aşa că trebuie să dau de Jordan Jones Jr. înainte să-mi intre în acţiune conştiinţa, sau înainte să mă întâlnesc cu Josh şi să încerce să mă oprească.

— Încotro? întreabă Dylan în timp ce ne apropiem de maşina mea.

— Trebuie să iau ceva de la 7-Eleven.

— Poţi cumva să mă iei şi pe mine?

— Bine, zic. Dar mă grăbesc.

— Pot să cobor la 7-Eleven şi s-o iau pe jos de acolo.

Descui maşina şi urcăm amândoi. În timp ce Dylan îşi pune centura, observ cele trei cărţi de la el din poală. *Weetzie Bat* şi încă două din seria *Îngeri periculoşi.*

— Mai nou îţi place Francesca Lia Block? întreb. Pentru că sunt destul de sigură că nu sunt pentru sora ta mai mică.

— Sunt pentru Callie. E obsedată de autoarea asta. Tu le-ai citit?

Străbat parcarea.

— Cine e Callie?

— Prietena mea. Locuieşte în Pittsburgh, dar a fost la bal cu mine.

— Aha, fac.

— Suntem împreună de la Crăciun. S-o vezi cum se dă cu snowboard-ul. Aşa ne-am cunoscut.

După felul în care vorbeşte despre fata asta, pare serioasă treaba. Dar nu pot să nu mă simt un pic iritată. În vara în care eu şi Dylan am fost consilieri în tabără, eu citeam toate cărţile scrise de Francesca Lia Block ori de câte ori aveam o pauză. Faptul că nu pare să-şi aducă aminte de chestia asta mă doare cine ştie din ce motiv.

DYLAN ÎMI ŢINE DESCHISĂ UŞA de la 7-Eleven. Pe când ne luăm la revedere, mă uit de două ori în parcare ca să mă asigur că Josh nu e printre skateri.

La tejghea, ezit între o cartelă de cinci dolari şi una de zece. O aleg pe cea mai ieftină, îi dau banii tipului şi apoi pornesc înapoi spre maşină.

Merg încet spre casă şi îl privesc pe un tată pe aleea spre casa lui cum îşi ridică fiul ca să poată înscrie un coş de sus. Pe peluzele din faţa caselor, aspersoarele trasează bolte tăcute. Cartierele astea au un aer aşa de senin, de parcă ar fi îngheţate în timp.

Între timp, Josh şi cu mine înaintăm în viteză spre viitor.

Pornesc radioul şi dau tare volumul. E *Wonderwall*, piesa lui Oasis. E preferata lui Kellan din momentul ăsta. O fredona mai devreme când am plecat din sala de studiu.

Şi toate drumurile noastre sunt şerpuitoare
Şi toate luminile ce ne călăuzesc sunt orbitoare

Opresc radioul. Nu trebuie să mă simt şi mai vinovată de atât că am plecat acasă, că mi-am încuiat uşa de la dormitor şi că am blocat definitiv unul din drumurile astea şerpuitoare. .

24://Josh

SUNT ASUDAT CÂND AJUNG la bibliotecă şi simt aerul rece ca pe un şoc. Nu ştiu ce face Emma aici, aşa că habar n-am unde s-o caut. Merg iute pe podeaua acoperită cu covoare şi mă uit pe culoarele secţiei de ficţiune. Nu e nici urmă de Emma. Nu e la reviste, nici în sala copiilor. Într-un final, ajung la biroul de informații. Bărbatul care lucrează acolo priveşte monitorul unui computer.

— Mă scuzați, spun. A fost cumva o fată aici, probabil nu cu foarte mult timp în urmă? Trebuie să fi căutat... ceva.

— Va trebui să fii mai exact. Bărbatul scoate un creion de după ureche. Cum arată?

— E mai scundă decât mine, spun. E drăguţă. Are părul creţ, până aici, spun şi arăt mai jos de umăr.

Bărbatul scrie ceva pe un carnet galben şi apoi dă din cap.

— Da, a fost. Am vrut s-o întreb dacă se duce la facultate în Chico, pentru că e o...

Rahat!

— De ce voiaţi s-o întrebaţi despre Chico? mă interesez.

Privirea îi este atrasă de ceva din spatele meu şi apoi dă exasperat din mâini.

— Le-am spus elevilor în practică să nu lase cărucioare goale aproape de xerox. Lumea îşi lasă acolo cărţile, nu le pune la loc pe rafturi.

— De ce Chico? întreb din nou.

Bărbatul iese din spatele biroului şi merg alături de el către xerox.

— Ultima oară când am văzut-o — spune şi ia o carte de telefon din cărucior —, prietena ta era aici, făcea fotocopii.

Are în mână o carte de telefon din California. *Ce faci, Emma?*

Îmi arunc privirea în coşul albastru cu hârtie de reciclat de lângă xerox şi observ o singură foaie de hârtie. O scot. Copia e înnegrită, dar se vede suficient. Cineva a fotocopiat două pagini cu numerele de telefon ale unor persoane numite Jones.

— Prietena ta are de gând să meargă în California la facultate? întreabă bărbatul. Pentru că fiica mea...

— Mă îndoiesc, spun, împăturesc hârtia şi mi-o îndes în buzunarul de la spate. Dar vă mulţumesc.

Pornesc iute spre uşa de la intrare a bibliotecii. Când ies, sar pe skate şi o iau spre casă cât mă ţin picioarele.

25://Emma

NU E NIMENI ACASĂ. Chiar şi aşa, încui uşa la dormitor înainte să-mi scot din rucsac cele două foi. Le despăturesc pe birou şi netezesc cutele cu degetele.

După ce marchez numărul gratuit de activare de pe spatele cartelei, încep prin a-l suna pe J.B. Jones. Intră robotul şi mi se spune că este locuința lui Janice şi a lui Bobby. Închid repede şi îl tai pe J.B. Jones cu un creion.

Următorul număr pe care îl încerc este al unei doamne în vârstă, care e convinsă că sunt nepoata ei. Îmi iroseşte aproape cinci minute până să mă lase să închid. Ar fi trebuit să iau cartela de zece dolari.

Următorul este J.D. Jones. Urmez paşii de pe cartelă şi formez numărul.

Îmi răspunde o femeie cu un glas melodios.

— Alo?

— Bună ziua — zic —, Jordan e acasă?

— Jordan junior sau senior? întreabă.

Îmi apăs telefonul pe umăr, îmi şterg mâinile transpirate pe pantalonii scurţi şi-mi dreg glasul.

— Junior, vă rog.

— Nepotul meu locuieşte cu mama lui acum.

Pune-ţi mintea la contribuţie, Emma.

— Da, ştiu, zic. Nu i-am găsit numărul, dar m-am gândit că poate e ăsta.

La celălalt capăt se aşterne liniştea.

— Cum spuneai că te cheamă? întreabă femeia.

Mă gândesc să-mi iau un nume fals, dar sunt şi aşa destul de emoţionată.

— Mă numesc Emma. Suntem prieteni, ne ştim de la şcoală.

— Jordan avea o mulţime de prieteni. Ai un pix la îndemână?

În timp ce dictează numărul, îl scriu pe marginea paginii xeroxate. Ne luăm rămas-bun, închid şi mă uit la numărul de telefon al viitorul meu soţ.

Unii oameni ar aştepta. Josh, de exemplu, s-ar gândi pe îndelete la chestia asta. Ar analiza opţiunile, apoi l-ar suna pe fratele său David ca să-i ceară părerea. Eu, pe de altă parte, tocmai întorc cartela de telefon şi încep să formez.

— Alo?

E vocea unui tip.

— Jordan?

— Nu, sunt Mike. Stai puţin.

Lasă telefonul din mână. Pe fundal se aude un televizor şi ceva ce pare a fi un mixer. Mike, care bănuiesc că este viitorul meu cumnat, îl strigă pe Jordan şi apoi spune:

— De unde să ştiu eu?

Se opreşte mixerul. Nişte paşi se apropie de telefon şi apoi un tip spune:

— Da.

— Jordan? întreb.

— Cu cine vorbesc?

— Emma, zic şi zâmbesc larg. Ne-am întâlnit... de curând la petrecere...

Îmi ţin răsuflarea şi sper că Jordan a mers la vreo petrecere la un moment dat, în luna care a trecut.

— La Jenny Fulton? întreabă.

Răsuflu.

— Da. La Jenny.

Nu erau prea multe informaţii când l-am căutat pe Jordan pe Facebook. Era numele lui, fotografia şi oraşul natal. Chiar şi aşa, scopul meu e să-l ţin la telefon destul de mult încât să-mi dau seama cum ni se intersectează vieţile la un moment dat, în viitor.

— Ce mai faci? întreabă.

— Nu mare lucru, zic. Tu ce-ai mai făcut?

— Pe-aici.

Linişte.

— Ai... mai fost la pescuit în ultima vreme? întreb.

— Ăăă, nu, spune. Nu am fost niciodată la pescuit.

Linişte mormântală.

— Atunci ce-ai mai făcut? întreb.

— Mi-am căutat o slujbă de vară.

— Ca lumea, zic.

Porneşte iar mixerul.

— Auzi? Voiai să-mi spui ceva? întreabă. Pentru că ar trebui să-mi văd de...

— Da, bine, zic şi grăbesc pasul. În orice caz, mă gândeam la discuția de la petrecere.

— Eşti sigură că nu te referi la Jordan Nicholson? întreabă. Cred că a fost şi el acolo. Întotdeauna ne confundă lumea.

Ciudat, dar Jordan nu pare a fi un nemernic. Mai că pare de treabă. Atunci cum e posibil ca într-o bună zi să devină genul de om care să nu vină acasă timp de trei nopţi şi cel mai probabil să mă înşele în timpul ăsta? Ar crede că e posibil aşa ceva dacă i-aş spune acum chestia asta?

— Sunt sigură că erai tu, zic. Vorbeam unde vrem să dăm la facultate şi tu...

— Stai un pic, spune Jordan.

Aud o uşă cu plasă trântindu-se şi un glas de fată care spune:

— Eşti gata?

Jordan îi spune că termină imediat.

— Scuze, îmi zice. Nu, chiar cred că vorbeşti despre Nicholson, pentru că eu sunt deja la facultate. Abia am ajuns acasă în vacanţa de vară.

— Serios? spun cu un glas gâtuit. Unde faci facultatea?

Strâng din ochi. Poate că acolo ne-am cunoscut. În mare mi-am făcut lista cu facultăţile la care vreau să mă înscriu anul viitor, toate în afara statului, toate aproape de ocean.

— La Tampa State, zice. Abia am terminat anul I.

Deschid ochii şi mă forţez să râd.

— Ai dreptate. Chiar era Jordan Nicholson. Îmi pare aşa de rău...

— Vrei numărul lui? întreabă. Cred că-l are Mike.

— Nu, stai liniştit. Îl am.

— Bine, păi atunci...

Cineva opreşte televizorul şi o aud pe fată râzând pe fundal.

În timp ce ţin telefonul la ureche, chiar mă simt tristă. În viitor, Jordan şi cu mine trebuia să ne întâlnim la facultate şi să ne căsătorim. Acum probabil că nici măcar n-o să ne cunoaştem.

Ne luăm rămas-bun. Când se întrerupe legătura, continui să ascult liniştea ce se revarsă din receptor. Până la urmă intră robotul şi-mi spune că mai am nouăzeci şi trei de cenţi pe cartelă. Închid şi mă duc la comodă.

În sertarul de sus, sub şosete şi lenjerie, îmi ţin jurnalul. Nu scriu prea mult în el, poate de câteva ori pe an. Dau la ce-am scris în martie. E o listă pe care am făcut-o după ce am stat de vorbă despre înscriere cu consilierul de la facultate.

Topul facultăţilor Emmei

1. Universitatea Tampa

2. Universitatea North Carolina din Wilmington

3. Universitatea California din San Diego

Iau o cariocă neagră din birou şi tai cu o linie „Universitatea Tampa". Dacă nu merg acolo la facultate, n-am să-l întâlnesc pe Jordan. Iar dacă nu-l întâlnesc pe Jordan...

Se aude o bătaie în uşă. Îmi ascund jurnalul înapoi în sertar.

— Cine e?

Mânerul se răsuceşte, dar uşa e încuiată.

— Emma, zice Josh. Trebuie să stau de vorbă cu tine.

Când deschid uşa, Josh are părul ud de transpirație şi câteva şuvițe încâlcite pe frunte. Într-o mână ține brelocul cu Scooby-Doo şi în cealaltă o foaie de hârtie îndoită.

— Ai pățit ceva? întreb.

Se şterge pe frunte.

— Am venit pe skate până aici de la biblioteca publică.

Mă uit neliniştită la hârtia din mâna lui.

— Cred că am plecat cu puțin înaintea ta.

Josh despătureşte hârtia, încruntat. E prima copie pe care am făcut-o din cartea de telefon. A ieşit prea întunecată şi am aruncat-o la coşul de gunoi pentru hârtie de reciclat.

— Ştiu ce vrei să faci — zice Josh —, dar nu poți să nu te măriți cu viitorul tău soț.

Din cauza felului în care spune „să nu te măriți", mi se strânge stomacul.

— Nu poți să schimbi ce trebuie să se întâmple, zice. Ştiu că eşti supărată din cauză că eşti măritată cu cretinul ăsta, dar din câte scrie pe Facebook, încă suntem prieteni. Promit că am să fiu alături de tine. Dacă o să ajungi la divorț, poate îți împrumut eu bani pentru avocat, sau te las să te muți pentru o vreme în camera de oaspeți.

Să-mi împrumute bani? Mă apucă furia. *Mda, pentru că el şi Sydney sunt atât de bogați!*

Josh observă cartela telefonică de pe birou, cu partea argintie de pe spate sub care este codul de activare răzuită.

— Ai făcut-o deja? întreabă cu un glas înăbuşit.

Dau uşor din cap.

— Ai vorbit cu Jordan?

— S-a terminat, zic. N-o să ne mai întâlnim niciodată.

Josh se albeşte la faţă.

26://Josh

ŞI UITE AŞA, viitorul s-a schimbat definitiv.

Cincisprezece ani de istorie, de istorie *viitoare*, s-au schimbat pentru că Emmei nu i-a plăcut tipul cu care s-a măritat. Dar n-a avut la dispoziţie decât câteva propoziţii de peste cincisprezece ani. Nu sunt suficiente informaţii încât să ia aşa o decizie drastică în viaţa ei. Şi a lui! Dacă mă gândesc mai bine, orice persoană care ar fi fost influenţată de relaţia lor, chiar şi la modul cel mai superficial, va suferi modificări nenumărate şi nebănuite.

Îmi vine să urlu *şi* să râd isteric în acelaşi timp. În loc de asta, mototolesc copia din mână şi o arunc în partea cealaltă a camerei. Hârtia abia dacă scoate un sunet când se loveşte de perete.

— Nu poţi să faci aşa ceva! strig.

— De fapt — spune Emma şi-şi încrucişează braţele — e simplu. El face facultatea la Tampa, aşa că nu mă mai

înscriu acolo. Acum North Carolina a devenit prima mea opțiune.

Mă prăbuşesc pe patul ei şi-mi apăs ochii cu mâinile. Nu înțelege! Ştie că cea mai mică schimbare din prezent ne va afecta viitorul. În prima zi, Emma era şomeră. A doua zi avea de muncă, dar habar n-avem ce s-a schimbat încât să se întâmple chestia asta. Odată când ne-am uitat, Jordan se dusese la pescuit. Dar mai târziu, în mod misterios, nu venise acasă de trei zile. Apoi macaroanele cu brânză au devenit lasagna. Poate că Emmei nu i se pare important faptul că a pregătit altceva la cină, dar dacă data viitoare când mai găteşte, ceva o determină să prepare drob de vită şi ia boala vacii nebune şi moare, pentru că o mică undă îi schimbă planurile în legătură cu cina de peste cincisprezece ani?

Darămite să-şi schimbe viitorul soț? În mod special? Consecințele unui asemenea gest sunt incomensurabile!

— Recunoaşte, spune Emma. Ai fi făcut şi tu la fel dacă ai fi avut o viață la fel de nasoală ca a mea.

— Nu. Mă ridic în capul oaselor. N-aş fi făcut-o. Nici nu ştii ce altceva ai schimbat. Astea sunt lucruri periculoase, Emma.

— Uite cine vorbeşte, spune Emma. Ieri ai făcut o față de fraier la Sydney. Ai fi făcut-o dacă n-ai fi ştiut că ai să te însori cu ea?

— Eu vorbesc despre schimbarea *viitorului*, spun.

Emma râde.

— Şi tu ce crezi că se întâmplă când faci altceva în prezent? Se schimbă viitorul. Ai făcut şi tu la fel ca mine.

— Nu e acelaşi lucru, şi ştii foarte bine, spun. Al meu era o reacţie, dar tu ai făcut intenţionat o schimbare uriaşă. Tu chiar voiai să mergi la Tampa. Te-am văzut căutând cu Kellan despre ea în catalogul cu topul universităţilor şi spuneai cât de aproape e de locul în care trăieşte tatăl tău. Iar acum nu te mai duci acolo? Trebuie să facem exact ce-am fi făcut înainte să descoperim Facebook.

— De ce? întreabă Emma, şi văd că e gata-gata să plângă. Ca să ajung şomeră la treizeci şi unu de ani ca prima oară când am verificat? Sau să fiu supărată că soţul meu îmi cheltuieşte toţi banii când am un loc de muncă?

— E mai complicat de atât, spun. Dacă atunci când erai şomeră urma ca a doua zi să-ţi găseşti slujba perfectă? Sau poate, atunci când soţul tău îşi dădea seama că te-ai supărat că şi-a cumpărat iPad-ul ăla, a doua zi îl dădea înapoi. Emma, tu vezi doar mici fragmente de viitor.

— Nu-mi pasă, spune. Ştiu că nu eram fericită şi chestia asta trebuia schimbată.

Treaba asta mă nelinişteşte. Viitorul pare aşa de fragil. De exemplu, deja am văzut că fac facultatea la Universitateă Washington, ca frate-meu. Şi categoric vreau să se întâmple aşa, dar dacă faptul că ştiu mă face să mă las pe tânjală şi apoi sunt respins?

— Iar faci faţa aia, spune Emma în timp ce introduce adresa de e-mail.

— Ce faţă?

— Ca atunci când mă judeci.

Emma introduce parola ca să intre pe Facebook şi apoi se întoarce spre mine în mod voit încet.

— O să-ți vorbesc cât de calm pot, spune. Felul în care mă judeci îmi spune că nici măcar nu încerci să înțelegi cum era pentru mine viața aia.

— Nu că n-aş încerca. Doar că...

— Eşti extrem de egoist şi de nemilos.

— În ce fel sunt nemilos?

— Ştii de ce nu-ţi pasă? Emma se enervează din ce în ce mai tare. Pentru că tu ai soţia perfectă, ai copii frumoşi. Iar eu locuiesc în camera ta de oaspeţi! Am măcar fereastră la camera aia?

Când Emma spune chestia asta, mă chinui să nu-mi arăt sentimentele pe faţă.

— Înţeleg, spun.

— Ba *nu* înțelegi! Eşti cu nasul pe sus, dar dacă ar fi inversate rolurile? Emma ridică dintr-o sprânceană. Aşa e. Dacă eu mă măritam cu Cody şi primeam tot ce-mi doream, iar *tu* nu te alegeai cu nimic? De fapt, dacă cu *asta* te alegeai, cu nimic? Pentru că exact asta e Junior!

— Am înţeles, spun mai uşor de data asta. Serios.

— Bine.

Emma se întoarce din nou spre computer şi dă clic pe poza mică din colţ.

— Stai un pic! Sar de pe pat şi o răsucesc pe Emma. Înainte să te uiți, trebuie să stabilim nişte reguli. Chestia asta devine prea serioasă să ne dăm seama din mers cum funcţionează.

Peste umărul Emmei, văd că pagina ei s-a încărcat în mare parte. Poza din colț e alta decât cea de ieri. Ochii

Emmei adulte sunt închişi. Stă cu capul lipit de un bebeluş care poartă o pălărioară roz, moale.

— Ce fel de reguli? întreabă.

— Nu putem fi excesiv de pretențioşi, spun.

Fetița are un balonaş de salivă între buze.

— Dacă noua ta viață pare cât de cât fericită, o lăsăm aşa.

Emma întoarce uşor capul.

— Vezi ceva pe ecran, e clar.

— Înainte să te uiți — spun şi țin bine de scaun — trebuie să promiți că n-o să modifici viitorul dacă nu este absolut îngrozitor. Şi chiar şi aşa, mai întâi trebuie să discutăm.

— Bine. Şi acum mă laşi să văd dacă am scăpat de el? E tot ce mă interesează.

Îi întorc scaunul.

Emma chițăie.

— Un copilaş! Am un copilaş!

Atinge fețişoara fetiței şi apoi îşi mută degetul pe ecran.

Căsătorită cu Kevin Storm.

Emma îşi lasă uşor mâna în poală.

— Ai reuşit, spun. Ai scăpat de Junior.

Mă uit din nou la numele noului ei soț. *Kevin Storm.* Pare pseudonimul unui supererou.

— Voiam şi eu să fiu fericită, spune uşor. Dar în acelaşi timp vreau să fie fericit şi Jordan Jones. E ciudat?

— Priveşte lucrurile în felul ăsta, spun. Acum că te-ai scos din peisaj, îi permiţi şi lui să găsească persoana cu care îi era scris să fie.

— De exemplu, cu târfa aia cu care se culcă de trei nopţi? Emma se apropie de monitor şi apoi loveşte ecranul cu degetul. Uite! Acum sunt biolog marin!

Lucrează la Laboratorul de Biologie Marină

— Chestia asta e la plesneală, spun.

— Ba nu, spune. Îmi place foarte mult oceanul. Mai ţii minte când am fost pe la tata în Florida Crăciunul trecut? Am făcut împreună un curs de scufundări.

— Nu e de ajuns să-ți placă oceanul ca să te faci biolog marin, spun.

În acelaşi timp, nu vreau s-o dezumflu, dar pun pariu că într-un laborator muncesc mulţi oameni care nu sunt biologi.

Emma mă priveşte cu dispreț.

— Te anunț că anul viitor o să fac biologie nivel avansat la facultate cu Kellan.

— De când te bagi tu la aşa ceva?

Emma se duce la fotoliul *papasan* şi-şi îndoaie picioarele în faţă.

— Oh, mă scuzi. N-am ştiut că trebuie să-ți spun ţie totul.

Îi iau Emmei locul la computer.

— Bun, acum că eşti fericită, am să mă asigur că fericirea ta nu mi-a stricat mie ploile cu Sydney.

Mă pregătesc să mă caut pe lista de prieteni a Emmei, când îmi observ numele şi ceva ce am scris chiar acolo, pe pagina ei.

— Ia ascultă, spun şi apoi citesc tare.

Emma Nelson Storm
E aici o piaţă a fermierilor unde au o grămadă de alimente locale. Tocmai am cumpărat o plăcintă de piersici organică. Soţul meu o să fie în culmea fericirii!
Acum Îmi place Comentează

Josh Templeton Mi se face foame.
Acum minute place

— Vezi? spune Emma. Îl aduc în culmea fericirii pe soțul meu cel nou!

Poza de ieri mă înfăţişa cu o grămadă de baloane. Acum e doar un ochi fotografiat de aproape. Dau clic pe ochi şi în timp ce pagina se încarcă încet, bat darabana pe birou.

Căsătorit cu Sydney Templeton

— Este! exclam, sar de pe scaun şi lovesc entuziasmat unul din lampioanele din hârtie.

— Ai grijă la ornamente, spune Emma, dar zâmbeşte.

E şi normal! Ne aşteaptă un viitor bestial. Chiar dacă Emma şi-a schimbat soțul, Sydney tot nu s-a putut lipsi de mine. Relația asta e menită să reziste şi nimic nu-i poate sta în cale.

Mă aşez confortabil pe scaun şi îmi citesc tare comentariile. Primul e plicticos.

Josh Templeton
Lucrurile bune li se întâmplă celor care știu să aștepte.
Acum 16 ore Îmi place Comentează

Dennis Holloway Parcă ai fi o prăjitură cu răvaş.
Acum 14 ore Îmi place

Următoarea nu e cu mult mai bună de atât.

Josh Templeton
A început numărătoarea inversă.
Ieri la 11:01 p.m. Îmi place Comentează

Mă întorc spre Emma.

— Habar n-am despre ce vorbesc.

Emma ridică din umeri în timp ce-şi roade unghia de la degetul mic.

Mă întorc înapoi spre computer şi dau mai jos, studiind şi celelalte comentarii.

— Promite-mi că dacă devin vreodată aşa de plicticos, o să…

Şi atunci înțepenesc.

Emma țâşneşte de pe scaun.

— Ce e?

Ne uităm amândoi la o fotografie din josul paginii.

E o poză cu Sydney din profil. Se ține de abdomenul uriaş!

Josh Templeton
Iubita mea o să-mi dăruiască din clipă în clipă primul meu copil.
16 mai 9:17 a.m. Îmi place Comentează

— Ce siropos, spune Emma, dar apoi îşi dă seama. Stai un pic, *primul* copil?

Mă ridic aşa de repede încât sunt gata-gata să leşin. I-am zis eu. I-am zis eu! Chestia asta cu viitorul e periculoasă. Nu putem să umblăm în el şi să scoatem detaliile care nu ne plac. Stau pe marginea patului Emmei şi privesc în gol spre oglinda care atârnă pe uşa ei. Dacă faptul că-şi schimbă soţul îmi afectează mie copiii, atunci viitorul este şi mai fragil decât credeam. Urmările sunt imposibil de anticipat.

— Dacă eu am schimbat chestia asta prin ceea ce am făcut, atunci îmi pare rău, spune Emma.

Trei dintre viitorii mei copii au încetat să mai existe înainte de a avea şansa să se nască măcar. N-o să mai construiesc niciodată o machetă a sistemului solar cu băiatul ăla, şi nici n-o să le mai duc pe fetiţele gemene să-şi serbeze ziua de naştere la GoodTimez.

Emma se aşază lângă mine pe pat. Îşi freacă palmele ca să şi le încălzească. Mintea îmi spune să plec de-acolo, însă nu pot.

— Dar nu înţeleg, spun.

Mă apasă cu degetele de-a lungul muşchilor de pe ceafă.

— Cred că trebuie să ne dăm seama că e imposibil să controlăm acest fel de schimbări.

— Cum adică acest fel de schimbări?

— Copiii tăi. Copiii mei, spune. Câte îţi mai aduci aminte despre spermă de la ora de Educaţie pentru sănătate de semestrul trecut?

Mă întorc şi o săgetez cu privirea pe Emma.

— Ce legătură are?

Emma mă strânge de amândoi umerii.

— Indiferent cât de mică e unda, partea cea mai vulnerabilă a viitorului nostru or să fie copiii. Dacă ne tot uităm pe Facebook, n-ar trebui să ne ataşăm prea tare de...

— Chestia asta mi-a alterat calitatea spermei? întreb. Ce vorbeşti?

Emma îmi trasează cu degetele mari mici cercuri în jos, de o parte şi de alta a coloanei.

— Toate lucrurile astea se petrec peste câţiva ani. Gândeşte-te câte miliarde de mici detalii trebuie să se suprapună între prezent şi viitor pentru ca totul să fie exact la fel. E imposibil. Chiar şi masajul, lucru care ieri nu s-ar fi întâmplat, face ca tot ce se întâmplă apoi să se modifice un pic.

— Şi ce are asta a face cu sperma mea?

Emma îşi duce degetele în spatele urechilor mele.

— Mai ştii când v-a vorbit profa despre numărul de spermatozoizi pe care îi eliberaţi ori de câte ori...

— Dacă mă gândesc mai bine, am putea să nu mai vorbim despre chestia asta? întreb, şi atingerea ei mă face să dau ochii peste cap.

Mă freacă cu vârful degetelor pe braţe. *Doamne, ce-mi place.*

— Ori de câte ori ejaculezi — continuă —, eliberezi în jur de patru sute de milioane de spermatozoizi. Şi fiecare este pe deplin unic.

— Serios, nu vreau să vorbesc despre lucrul ăsta.

Întrucât degetele ei îmi urcă din nou pe brațe și discutăm despre spermă, lucrurile încep să se încingă acolo jos. Mă aplec ușor în față și-mi pun antebrațele în poală.

— Vrei să-mi masezi numai umerii? întreb.

În timp ce Emma își așază iar mâinile pe umerii mei, se aude un zgomot din computer, ca praful de zâne, dar digital.

— Am un mesaj pe chat! Emma se dă iute jos din pat. Până acum n-am mai primit așa ceva.

Îmi pun picior peste picior și mă întorc spre computer.

— Numele de pe ecran zice că e de la DontCallMeCindy, spune Emma. Habar n-am cine e, dar mă întreabă dacă sunt Emma Nelson de la Lake Forest. În timp ce tastează, Emma îmi spune ce scrie. „Mai întâi spune-mi tu cine ești."

Vreau să mă uit la monitor, dar deocamdată mi-e imposibil să mă ridic.

Mai apare un mesaj. Emma citește pentru sine, apoi mijește ochii la mine.

— Ai dat de dracu'.

— Poftim? De ce?

Mai scrie câteva cuvinte și apoi dă Enter.

— Acum cinci minute — spune — îmi țineai lecții despre schimbarea viitorului. Dar se pare că și tu l-ai cosmetizat.

— Ce tot spui acolo? întreb râzând.

— Ipocritule! Altfel de ce mi-ar cere Sydney Mills numărul tău de telefon?

27://Emma

JOSH SE APLEACĂ ÎN FAȚĂ pe patul meu, cu un picior peste celălalt.

— I l-ai dat, da?

Zâmbesc larg și-mi lovesc bărbia.

— Hm, a trebuit să mă gândesc dacă...

— Emma! I-ai dat numărul meu lui Sydney Mills?

— Bineînțeles că da.

— Ce-a zis?

Mă uit la monitor. Am închis fereastra de mesaje instantanee odată ce a ieșit Sydney. N-a mai rămas deschisă decât pagina de Facebook a lui Josh, cu abdomenul uriaș al lui Sydney.

Josh Templeton
Iubita mea o să-mi dăruiască din clipă în clipă primul meu copil.
16 mai 9:17 a.m.   Îmi place   Comentează

Ce mă irită comentariul ăla. E mai siropos decât orice comentariu ar fi în stare să facă acum Josh. Presupun că aşa devine, sentimental, supusul lui Sydney, de parcă n-ar avea viaţă proprie.

Josh se uită la mine animat de speranţă şi îndurerat în acelaşi timp.

— Trebuie să ştiu *exact* ce a spus.

— Ce-ai fi vrut să spună? Că fuge cu tine în lume la volanul decapotabilei?

Nu era cinstit. Nu ştiu de ce sunt aşa scârbă.

— Spune că mi-a aflat nickname-ul de la Graham. Aşa că i-am dat numărul tău şi mi-a mulţumit.

Josh se uită la mine.

— Credeam că eşti fericită acum că eşti măritată cu Kevin Storm.

— Nu schimba subiectul, zic. Erai aşa de supărat pe mine că l-am sunat pe Jordan, dar hop, vine Sydney Mills şi-mi cere numărul tău de telefon. Trebuie să fi făcut tu ceva mai mult ieri la oră, nu doar faţa aia de fraier.

Josh înalţă din umeri.

— Nu asta mi-a fost intenţia.

— Dar ai făcut ceva?

— Azi eram la ora de Probleme de socializare şi vorbeam despre relaţii, iar un tip de-a XII-a a luat-o tare. Aşa că i-am luat apărarea. Ce-ar fi trebuit să fac?

— I-ai luat apărarea lui Sydney pe tema problemelor cu relaţiile? Cine a luat-o tare?

— Rick şi nu mai ştiu cum. E în clasa domnului Fritz.

— E fotbalist?

— Îl cunoşti?

Nu-mi pot reține un hohot de râs.

— Îi iei apărarea lui Sydney în fața lui *Rick Rolland*?

Pe Josh nu-l interesează vedetele liceului, sau cine cu cine a umblat, şi e extraordinar. Dar Rick Rolland e tipul care dă petrecerea în aer liber care o entuziasmează aşa de tare pe Kellan. El şi cu Sydney au fost împreună mai demult, iar Josh n-ar trebui să se bage în aşa ceva.

— Se purta ca un dobitoc, zice Josh. Şi în plus, n-a fost cine ştie ce.

Ba ştim amândoi că a fost. Unda asta o să afecteze viitorul lui Josh la modul serios.

Josh inspiră adânc.

— Azi mă gândeam la faza asta cu Facebook. Mai ții minte chestia aia de vara trecută de la lac, când Frank Wheeler a spus că o să ajungă milionar şi toată lumea a râs?

Nu ştiu exact unde bate Josh, dar sunt uşurată că renunțăm la subiectul cu Sydney şi soții mei.

— A zis că se aruncă în fața unui autobuz dacă nu face un milion până la treizeci de ani.

— Exact. Josh bagă mâna în rucsac şi scoate o bucată de hârtie îndoită. Am făcut o listă cu persoane pe care ar trebui să le căutăm pe Facebook. De exemplu, mama şi tata, David, Tyson...

— Şi Kellan! adaug. Mă gândeam şi eu la acelaşi lucru astăzi. Vreau să văd dacă ajunge la Facultatea de Medicină.

Mă răsucesc spre computer şi mişc mouse-ul. Dispare economizorul de ecran cu cărămizi şi am ocazia să văd din nou burta de gravidă a lui Sydney.

— Mai întâi ar trebui să reîncărcăm pagina ta, zic. Dat fiind că azi ai fost supereroul lui Sydney şi acum o să te sune, pun pariu că s-a schimbat totul. Probabil ideea era să nu vă cuplaţi decât mult mai târziu şi...

— Aşteaptă.

Josh se ridică.

Săgetuţa se mişcă pe deasupra butonului de reîncărcare, dar vorbeşte pe un ton aşa de serios încât nu dau clic.

Josh îşi bagă adidaşii în picioare şi îşi ia skate-ul şi rucsacul.

— Încerc să mă întorc mai târziu. Să nu cauţi pe nimeni fără mine, da?

În timp ce coboară iute scările, strig:

— Ştiu eu unde te duci! Nu ţi se pare că dacă stai cu ochii pe telefon e...

Înainte să apuc să termin, uşa de la intrare se închide.

28://Josh

SYDNEY MILLS A CERUT numărul meu de telefon!

Intru în viteză pe uşa de la intrare şi apoi urc scările până la mine în dormitor.

Sydney Mills a cerut numărul meu de telefon!

Încă nu înţeleg, dar trebuie să accept realitatea asta. O să înceapă cu un telefon, care va duce la căsătorie, copii şi o casă în Crown Lake. O să am un post ca lumea în design grafic şi probabil că o să am şi o maşină rupere. Un BMW sau, dat fiind că stăm la ţară, un Chevrolet Tahoe. Sau şi una, şi alta! Poate că peste cincisprezece ani o să am o maşină aşa de incredibilă încât acum nici prin cap nu-mi trece.

Am patul nefăcut şi tricouri împrăştiate peste tot pe podea. Nu pare camera unui tip pe care l-ar suna Sydney Mills. Dar aşa e. Şi m-ar putea suna din clipă în clipă.

Unde e telefonul?

Mă răsucesc prin cameră. Dacă sună telefonul, poate trebuie să sap adânc până dau de el, şi dacă răspund prea târziu? Dacă, din cauză că nu a dat de mine, Sydney discută cu un alt tip şi încep să iasă împreună? Poate că până la urmă se căsătoresc şi se duce el în locul meu în vacanţă la tropice.

Ridic cu degetul arătător firul gri al telefonului şi îl urmez de-a lungul saltelei, culegând şosete şi tricouri rătăcite. Într-un final dau deoparte un număr din revista *Thrasher* şi scot la iveală minunatul telefon.

Acum sună, fir-ai să fii!

Îmi mişc braţele ca să mi le relaxez. În noaptea asta, înainte să mă duc la culcare, o să mai fac încă zece flotări, pe lângă cele douăzeci pe care le fac de obicei. Vreau să arăt ca genul de tip pe care este obişnuită Sydney să-l sune.

Stau pe marginea saltelei şi mă uit la telefon. Dacă vin ai mei devreme, nu vreau să tragă cu urechea la ce vorbesc eu. Sunt deja destul de emoţionat. Aşa că mă duc iute în camera lor, înşfac telefonul fără fir de pe noptieră şi apoi o iau pe scări.

Traversez peluza mea şi o iau spre stradă. Ori de câte ori vine Sydney la ora de Probleme de socializare, îşi închide telefonul şi şi-l strecoară în buzunar. Arată mereu aşa de şic şi de meseriaş. Încerc să-mi îndes telefonul fără fir în buzunarul de la spate, dar e prea mare să încapă.

Când ajung pe trotuar, un camion de la FedEx trece în viteză pe stradă. Mă uit atent în ambele sensuri înainte să traversez. Azi nu e în niciun caz ziua cea mai nimerită pentru a fi lovit de un camion. Azi e o zi în care să te bucuri

că trăieşti! Parcul Wagner e plin de arţari cu frunze verde aprins, de tufe de liliac şi de ţipetele copiilor care se joacă.

Ştiu exact pe unde pot merge fără ca telefonul să piardă legătura cu baza din dormitorul alor mei. În vacanța de primăvară, cât am fost la frate-meu în vizită, am cunoscut o tipă la un festival de muzică din Seattle. Am ținut legătura câteva săptămâni, dar niciodată nu le-am spus alor mei despre ea. Ori de câte ori vorbeam cu ea la telefon, o sunam din parc, şi dacă nu treceam de leagăne, era bine.

Speram să merg din nou la ea vara asta. David s-a oferit chiar să plătească şi el o parte din biletul de avion. Cred că se bucura să audă că vorbesc şi despre altcineva în afară de Emma. Dar tipa din Seattle nu a vrut o relație la distanţă. După ce i-am lăsat câteva mesaje la care nu mi-a răspuns, mi-a trimis o scrisoare în care îmi spunea că s-a distrat la concert, dar că ce rost avea dacă nu putea să dureze?

Aud cum se trânteşte o uşă, mă întorc şi o văd pe Emma stând pe vine pe mica verandă şi legându-şi şireturile adidaşilor argintii. Când îşi prinde discman-ul pe braţ, mă ascund pe după un copac. Dacă trece pe aici şi mă sună Sydney, fie o să dea ochii peste cap când o să mă audă ce spun, fie o să-mi dea sfaturi din fundal.

Emma trece strada, aleargă uşor spre pista de alergare şi apoi dispare. Continui să merg spre bariera de ciment înaltă până la genunchi care împrejmuieşte leagănele şi pun telefonul pe zid.

Chiar dacă încerc să fac totul ca la carte, efectul de undă este imposibil de evitat. Totul s-a schimbat în clipa în care

Emma a descoperit Facebook. Dacă n-aş fi ştiut că până la urmă Sydney şi cu mine o să ne căsătorim, poate că n-aş fi apărat-o la ora de Probleme de socializare. Iar ea n-ar fi cerut numărul meu.

Pe zidul de lângă mine, telefonul continuă să rămână tăcut.

29://Emma

MAMA ŞI MARTIN SUNT JOS, în sala de relaxare, se uită la televizor, aşa că trec prin camera lor ca să fac un duş. De regulă, baia de la parter este a mea, dar până nu termină cu renovările, trebuie să o folosesc pe a lor.

Mai demult, tata m-a întrebat ce părere am despre Martin. Mergeam pe plajă în vacanța de Crăciun, la câteva luni după ce s-a mutat el în Florida. Culegea scoici într-o sacoşă din plasă, iar eu îmi udam picioarele în valurile de la mal. Nu voiam să mă plâng lui tata în legătură cu Martin, pentru că aşa n-ar fi fost bine pentru mama, mai ales că tata şi Cynthia au o căsnicie fericită de când aveam eu unsprezece ani. Dar pe de altă parte, nici nu aveam de gând să-i închin ode lui Martin.

— Nu e rău, am spus. Nu se ceartă aşa cum se certa mama cu Erik.

Mama şi Erik aveau meciuri cu urlete şi uşi trântite, şi unul dintre ei sfârşea prin a dormi pe canapea. Dacă mă gândesc mai bine, mama şi tata aveau şi ei asemenea certuri. Dar până acum, mama şi Martin abia dacă se ceartă.

— E bine, a spus tata. Pare fericită.

Am simţit un nod în gât.

— Am putea să nu vorbim despre chestia asta? am întrebat şi am privit spre golf.

Fac un duş prelungit, mă rad pe picioare şi apoi îmi leg halatul în talie. În timp ce străbat iar dormitorul lor, mă opresc în faţa fotografiei înrămate cu mine bebeluş pe care o ţine mama pe comodă. A fost făcută în piscina pentru bebeluşi când aveam eu un an. Am o pălăriuţă brodată şi obraji bucălaţi, ochii rotunzi şi o guriţă în formă de inimioară.

Exact ca bebeluşul meu de pe Facebook.

Când ajung iar la mine în cameră, mă culcuşesc în aşternuturi şi mă gândesc la Kevin Storm. Are un nume perfect. Mă întreb dacă ne-am botezat fetiţa Olivia. Întotdeauna mi-a plăcut numele ăsta, iar numele Olivia Storm pare al unei femei încrezătoare în sine. Ştiu că i-am spus lui Josh că nu ne putem ataşa de viitorii noştri copii, pentru că este imposibil ca fiecare detaliu să se aranjeze în aşa fel încât acelaşi spermatozoid să fecundeze acelaşi embrion în aceeaşi zi. Dar nu mă pot abţine.

Mă întorc pe o parte.

Mâine îi dau papucii lui Graham. De data asta pe bune. A fost distractiv atâta timp cât a durat, dar mi se pare imposibil să-l mai las să mă sărute. Asta de când ne-a

văzut Josh împreună. Mai ales că în viitor mă aşteaptă Kevin Storm.

Întotdeauna am spus că nu cred în iubirea adevărată, dar că i-aş lăsa o portiță lui Cody Grainger pentru ca într-o bună zi să-mi dovedească faptul că m-am înşelat. Dat fiind că n-am să mă căsătoresc cu Cody până la urmă, poate că ar trebui să deschid ceva mai larg portița, ca să aibă şi Kevin Storm o şansă.

Miercuri

30://Emma

MARTIN AŞAZĂ UN BOL cu fulgi de ovăz şi stafide pe blat.

— E müsli, spune şi se întinde după laptele de soia. Elveţienii mănâncă aşa ceva la micul dejun, iar mie şi mamei tale începe să ne placă mult de tot.

— Mă bucur să aflu, zic.

Pun o gofră congelată Eggo în prăjitor şi mă uit pe fereastră spre aleea lui Josh. Maşina alor lui e încă acolo. Ce n-aş da să plece ca să-l chem iar aici şi să ne uităm pe Facebook.

Martin merge în colţul cu masa.

— Ai văzut vreodată statisticile despre speranţa de viaţă din Elveţia?

Stau lângă prăjitor şi-mi doresc să sară odată gofra aia, să-şi ţină Martin gura, şi să o taie părinţii lui Josh.

Intră mama.

— Eşti gata de plecare? Mă gândeam că am putea trece pe la magazinul de vopseluri în drum spre muncă.

— Trebuie numai să-mi termin bolul cu müsli, spune Martin.

Mama îşi lasă cana de cafea în chiuvetă.

— Emma, l-ai sunat pe tatăl tău să-i mulţumeşti pentru computer?

Ce nu-mi place când îi spune „tatăl tău". Până anul trecut era „tata"

— Încă nu, zic şi-mi înec gofra în sirop. Am început să-i scriu un e-mail, dar încă nu i l-am trimis.

— A lăsat un mesaj luni ca să vadă dacă a ajuns, zice mama. Când suni, să-l întrebi şi de fetiţă. Probabil că Rachel are deja cinci săptămâni.

N-am chef să-l sun pe tata şi să vorbim despre computer. În momentul ăsta situaţia e prea ciudată. Din fericire, aud uşa de la intrare a lui Josh trântindu-se. Mă duc iute la fereastră şi îi văd pe părinţii lui cum dau cu spatele cu maşina pe alee. Apoi îmi înşfac farfuria şi furculiţa şi ies pe uşă.

SUN A TREIA OARĂ la soneria lui Josh şi mă uit pe fereastră. Are rucsacul pe măsuţa de la perete, ceea ce înseamnă că încă n-a plecat la şcoală. Mă uit în spatele unei plante în ghiveci şi constat cu uşurare că încă n-a luat nimeni cheia pentru situaţii de urgenţă. Ţin farfuria cu gofra într-o mână şi intru.

Din camera lui Josh se revarsă muzica dată la maximum.

— Josh! strig de la baza scărilor.

Nu primesc niciun răspuns.

N-am mai pus piciorul în casa asta din decembrie. S-a întâmplat la câteva săptămâni după ce a încercat Josh să mă sărute, şi abia dacă vorbeam. Când mama a spus că ea şi cu Martin se duc la vecini să ia cina şi să se uite la televizor, m-am invitat şi eu, cu speranța că aveam să pot sta câteva minute de vorbă cu Josh. Dar el şi-a înfulecat mâncarea în trei minute şi apoi a dispărut în camera lui.

Pe tot peretele de lângă scară sunt fotografii cu Josh şi cu David în fiecare etapă din viața lor, e fiecare fotografie de la şcoală, fiecare tunsoare nereuşită. Ba chiar au şi mâinile imprimate pe o bucată de lut înrămată, lângă şuvițe de păr cârlionțat din copilărie.

Iau o muşcătură din gofră şi apoi bat la uşa lui Josh. Înăuntru bubuie melodia *Walking on Sunshine*.

Prin uşă îl aud pe Josh cântând: *„And don't it feel good!"*

Răsucesc de mâner, deschid uşa şi...

Face flotări în chiloți mulați! Pare să aibă pieptul lucrat, dar... *chiloți mulați*?

— Emma!

Eu râd, iar Josh smulge cearşaful de pe pat şi şi-l înfăşoară în jurul taliei.

Se înroşeşte instantaneu la față.

— Tu nu ştii să bați la uşă?

— Am bătut, spun şi dau din cap pe melodie. Însă întrebarea cea mare e următoarea: *tu* nu ştii că pe lumea asta există şi boxeri?

Josh se întinde după o pereche de pantaloni şi îi trage pe el pe sub cearşaf.

Mai muşc o dată din gofră şi îmi plimb privirea prin cameră. Pare neschimbată, cu haine pe podea, un poster cu Tony Hawk deasupra comodei şi unul cu Cindy Crawford deasupra patului. Are o cutie cu carioci pentru desenele pe care le face el şi nişte roţi vechi de skateboard pe podea. Singura chestie schimbată sunt greutăţile. Le avea de la frate-său, dar de când a plecat David, au stat în dulapul lui Josh. Acum sunt în mijlocul camerei.

— Ce cauţi aici? întreabă şi ia un tricou pe el.

— Hai la mine ca să intrăm pe Facebook, zic. Nu-mi iese din minte Kevin Storm. Şi noaptea trecută am văzut o fotografie cu mine când eram mică şi semăn aşa de tare cu...

— Sigur, zice Josh. Dă-i înainte.

— Fără tine? Nu-ţi faci griji că-ţi influenţez viitorul?

— Nu-l mai suna pe Jordan Jones şi nu încerca să dai de numărul lui Kevin Storm. Vin şi eu când termin aici.

Observ telefonul pe podea, pe singurul petic de covor nepopulat cu haine sau reviste. Oare l-a sunat deja Sydney?

Căsătorită cu Kevin Storm

Când dau clic pe numele lui, nu se întâmplă nimic. Mai încerc o dată. *Nimic!* Numele lui Kevin nu apare cu albastru, aşa că bănuiesc că nu are pagină de Facebook.

Mă uit în josul ecranului să văd ce am scris în viitorul ăsta.

Emma Nelson Storm
Nu mă mai satur de Glee.
Acum 9 ore Îmi place Comentează

Kathleen Podell Trăiască Netflix, scumpo.
Acum 9 ore Îmi place

Emma Nelson Storm Netflix + Glee = viaţa mea
Acum 8 ore Îmi place

Habar n-am despre ce vorbesc, dar dacă Netflix plus Glee formează viața mea, sper că sunt lucruri bune. Mai cobor.

Emma Nelson Storm
Pregătesc pacheţelul băieţilor. Se adaptează puţin câte puţin la şcoala cea nouă, dar tot mă simt vinovată că i-am mutat la jumătatea anului.
Ieri la 7:01 a.m. Îmi place Comentează

Băieți? I-am spus lui Josh că n-ar trebui să ne ataşăm prea tare de viitorii noştri copii, dar mi-e greu când mă gândesc că n-o să mai văd niciodată obrajii bucălați ai Oliviei.

Emma Nelson Storm
Luke tocmai şi-a pierdut primul dinţişor! Cât mai lasă în zilele noastre Zâna Măseluţă?
20 mai la 4:25 p.m. Îmi place · Comentează

Au comentat şase persoane, de la „Felicitări, Luke!" la „Habar n-am... un dolar, poate?" Dar cel care iese în evidenţă este ultimul comentariu.

Kellan Steiner Acum Lindsay are paisprezece ani, aşa că mă depăşeşte Zâna Măseluţă. Scuze!
20 mai la 7:12 p.m. Îmi place

Sunt tentată să dau clic pe numele lui Kellan, dar i-am promis lui Josh că o să mă uit numai de Kevin Storm, aşa că mă străduiesc să rămân pe pagina mea. Cel mai mult vorbesc despre băieţii mei şi despre Netflix, care pare a fi o nouă modalitate de a urmări filme.

Emma Nelson Storm
Astăzi Kevin a salvat o viaţă. N-am să mai stau niciodată pe internet când conduc. Staţi liniştiţi... Scriu rândurile astea cât timp stau la stop.
17 mai la 7:18 p.m. Îmi place Comentează

Am computer în maşină? Când o auzi Josh, o să înnebunească. Iar dacă a salvat o viaţă Kevin, poate e doctor. Sau paramedic. Sau pompier! Ar fi tare, pentru că pompierii arată de nu se poate.

Citesc comentariile mai multor oameni care îl felicită pe Kevin. Bărbatul din a opta fotografie are părul alb şi... *e tata*!

Dale Nelson Ia-ţi telefonul în geantă, iubito. Transmite-i toată dragostea mea familiei.
17 mai la 8:03 p.m. Îmi place

Mi se umplu ochii de lacrimi. Când îi văd numele lui tata, mi se face şi mai dor de el.

Josh Templeton Mersi pentru SMS-ul de ieri, Em. Sper că nu l-ai scris cât conduceai. Bună seara, domnule Nelson!
17 mai la 8:18 p.m. Îmi place
Dale Nelson Mă bucur să vă văd, domnule Templeton! Emma îmi spune că sunteţi bine şi dumneavoastră şi familia.
17 mai la 8:31 p.m. Îmi place
Emma Nelson Storm Ce facem noi aici, şedinţă? Josh, salută-i pe Sydney şi pe gemeni din partea mea.
17 mai la 8:52 p.m. Îmi place

Habar n-am ce e aia *SMS*, dar nu-mi pot reţine un zâmbet. În dăţile anterioare în care am intrat pe Facebook, numele lui Josh apărea întotdeauna în categoria Prieteni, dar nu făceam schimburi din astea de replici.

Apoi mintea îmi surprinde ceva ce am ratat mai devreme. Dau până la comentariul pe care l-a lăsat Kellan despre Zâna Măseluță şi mă aplec ca să mă uit mai bine la fotografie. Are părul tot brunet şi acelaşi zâmbet drăcesc. Poartă o bluză neagră şi cercei lungi de argint. Josh nu a apărut, dar e prea importantă chestia asta s-o ignor. Trebuie să mă uit pe pagina lui Kellan.

Dau clic pe fotografie.

Cel mai recent comentariu este din februarie.

Kellan Steiner
În weekendul ăsta Lindsay merge la tatăl ei. E prima oară când călătoreşte singură cu avionul!
23 februarie la 2:09 p.m. Îmi place Comentează

Catrina McBride Ştiu că o să-ţi fie dor de ea, dar bucură-te de răgazul pe care îl ai la dispoziţie. Mamele singure au şi ele nevoie de aşa ceva!
27 februarie la 6:53 p.m. Îmi place

Peste cincisprezece ani Kellan este mamă singură şi are o fiică de paisprezece ani! Asta înseamnă...

Se aude o bătaie puternică în uşă. Dau înapoi până ajung la pagina mea.

Josh intră în cameră zâmbind.

— Asta înseamnă să baţi la uşă. Şi, deşi nu e treaba ta, te informez că acum port boxeri.

Zâmbesc fără vlagă. Mă gândesc numai dacă să-i spun lui Josh despre Kellan. Aşa ar trebui, dar nu vreau să se creeze şi mai multe unde care să ne afecteze vreunuia dintre noi viitorul.

Josh se apleacă peste umărul meu şi priveşte monitorul.

— Cum stă treaba în dimineața asta?

— Acum sau peste cincisprezece ani?

— Peste cincisprezece ani, zice. Ce mai fac soţii Storm?

— Bine, zic.

Josh arată spre monitor.

— Ia uite! Vorbesc cu tatăl tău! Şi acum am iar gemeni?

Mă ridic de pe scaun.

— Poţi să intri pe pagina ta dacă vrei. Trebuie să termin pregătirile pentru şcoală.

Josh se aşază în faţa computerului, iar eu intru în camera mamei. Închid uşa şi mă las pe marginea patului. Dacă Lindsay are paisprezece ani, iar Facebook-ul este de peste cincisprezece ani, atunci Kellan probabil rămâne însărcinată peste câteva luni.

Dacă nu cumva e deja.

31://Josh

SAR DE PE SCAUNUL EMMEI şi deschid fereastra. Pe stradă rulează o camionetă, iar bâzâitul ascuţit al motorului capătă din ce în ce mai mult în intensitate până când, într-un final, schimbă viteza. În parcul Wagner, cineva aruncă o sticlă într-un coş de gunoi. Zăngăne, dar nu se sparge.

Perfect! Dacă-mi sună telefonul de acasă, n-ar trebui să-mi fie prea greu să-l aud.

Mă duc înapoi la computerul Emmei şi privesc din nou informaţia cea mai importantă.

Căsătorit cu Sydney Templeton

Dau clic pe categoria Fotografii. În curând trebuie să plec cu Emma la şcoală, aşa că, în loc să citesc duzina de

comentarii scurte care abia dacă au vreun sens, vreau să văd cum arată viitorul meu.

Primul pătrăţel are eticheta:

Noua noastră casă 12 fotografii

Când deschid albumul, se mai încarcă încă douăsprezece pătrăţele. Prima este numai pe jumătate plină, dar deja îmi place la nebunie ce văd. Casa este chiar pe malul lacului Crown. Din câte spun mama şi tata, asta e partea cea mai costisitoare din oraş. Apare şi restul fotografiei, lăsând la vedere o verandă care înconjoară casa şi care duce la un doc lung de lemn. Fie Sydney a moştenit o avere, fie am eu o afacere înfloritoare în domeniul designului grafic!

În a doua fotografie, stau întins într-un hamac alături de doi băieţi roşcovani identici. Nu cred că mai are cineva gemeni în familia mea, dar mi se pare o coincidenţă ciudată ca eu şi Sydney să avem gemeni în ambele versiuni ale viitorului.

În următoarea fotografie, stau în faţa unei case şi fac cu mâna la aparat. Cu braţul celălalt îl ţin pe... ăla e David? Dau clic ca să măresc poza.

David mă cuprinde cu un braţ pe mine şi cu celălalt pe un tip cu părul tuns scurt, brunet şi cu ochelari de soare. Zâmbim cu toţii. Sub fotografie scrie:

În această fotografie: Josh Templeton, Dave Templeton, Phillip Connor.

Deci în viitor îşi spune Dave. Scuze, frăţioare, dar eu tot David îţi zic. Când mă aşez cu săgetuţa deasupra numelui lui, se transformă într-o mânuţă. Arunc o privire la uşă. Emma încă nu s-a întors. În orice caz, nu i-ar păsa dacă m-aş interesa de David. Mi-e rudă.

Pe pagina lui David spune că acum locuieşte în Bellingham, Washington şi lucrează ca inginer IT.

Apoi mai remarc ceva.

Are o relaţie cu Phillip Connor

Mamă, asta... ăăă... nu...

Intră Emma şi se trânteşte pe pat.

— Ai găsit ceva interesant?

— Nţ!

Dau clic pe X-ul roşu din colţ. Dispare Facebook şi AOL-ul îmi spune: „La revedere!"

— Scuze, spun iute; sunt puţin şocat de ceea ce tocmai am văzut. Vrei să intru iar?

Emma îşi lasă capul într-o parte şi rânjeşte la mine.

— Acu' zi pe bune, ţi-ai schimbat lenjeria pentru că am făcut mişto de tine?

— Nu, spun.

Dar de fapt aşa e. M-am simţit destul de jenat că m-a prins Emma. Dar nu se ştie când mi-ar putea vedea lenjeria o tipă la care chiar am o şansă. Nu vreau ca prima chestie care îi trece prin minte să fie: „Tu n-ai auzit niciodată de boxeri?"

După ce a plecat Emma de la mine, am făcut un duş şi am şterpelit nişte boxeri din comoda tatei. Erau într-un set

neînceput şi sunt un pic largi, dar merge. Am de gând să-mi iau şi eu câteva perechi după ore.

— Nu uita că eu îmi dau seama când minţi, spune Emma. Şi e cam trist dacă ai făcut chestia asta de dragul lui Sydney. Pentru că, dacă te gândeşti un pic, nici măcar n-o cunoşti.

— N-o cunosc *încă*, spun. Dar o s-o cunosc până la urmă.

— Pe bune? Te-a sunat azi-noapte?

Speram să evit întrebarea asta.

— Pentru că, dacă nu te-a sunat — continuă Emma — poate că s-a răzgândit.

Eu nu spun nimic. Dacă are dreptate? De fapt, eu şi Sydney *nu* ne cunoaştem. Poate că m-a remarcat la ora de Probleme de socializare mai curând decât ar fi trebuit şi acum totul este afectat într-un fel care are să ne despartă unul de celălalt.

Emma se apleacă peste umărul meu şi se conectează iar la AOL.

— N-are a face, spun. Nu mă aşteptam să mă sune imediat.

Înainte să vin aici, am dus telefonul în baie şi l-am băgat în priza de telefon de lângă dulăpiorul cu medicamente. Am deschis fereastra de la baie şi am pus telefonul pe pervaz. Dacă sună, ar trebui să-l aud din dormitorul Emmei. Apoi am luat telefonul fără fir din camera alor mei şi l-am pus lângă uşa de la intrare. Aşa pot să ies din casa Emmei, traversez curţile noastre şi răspund la cel fără fir înainte să închidă Sydney.

— Ai dreptate, spune Emma. Nu te-ar suna imediat. O s-o facă pe inabordabila.

— Crezi? întreb.

— Astea sunt regulile, spune Emma.

Emma şi Kellan îşi petrec ore în şir discutând despre relaţii şi făcând testele din reviste. Ori de câte ori contribui şi eu la discuție cu bruma pe care o cunosc pe tema asta, râd şi-mi spun că habar n-am pe ce lume trăiesc.

Emma coboară prin comentariile de pe pagina ei de Facebook şi îl citeşte pe fiecare cu atenţie.

— E greu de spus — zice —, dar cred că soţul meu se poate să fie pompier. Sau doctor.

Chiar dacă Sydney o face pe inabordabila, până la urmă o să mă sune. Altfel de ce mi-ar mai fi cerut numărul? Ce nu pot să sufăr că Emma încearcă să-mi strecoare îndoieli în suflet.

— Bravo, spun. Deci e mai bun decât Jordan Jones. Ai mai descoperit ceva acolo?

Emma se uită la monitor. N-ar fi trebuit să pun întrebarea asta, pentru că nici eu n-aş fi răspuns sincer la ea. I-am spus că n-am găsit nimic interesant, dar fratele meu se cuplează cu un tip pe nume *Phillip*!

— Nimic nou, spune Emma. Dar m-am gândit la lista ta, aia cu oameni despre care să căutăm informaţii. Nu ştiu dacă...

Scot bucata împăturită de hârtie din rucsac. Emma o ia şi o întoarce, apoi începe să citească numele. Îmi vine să spun să mototolim lista şi să nu mai căutăm nimic despre nimeni. Dacă ceea ce-am văzut despre David este adevărat,

atunci ce alte lucruri am putea afla despre care ei nu vor să aflăm?

— *Îh!* face Emma şi aruncă hârtia înapoi spre mine. De ce l-ai trecut şi pe Kyle Simpson?

— Ce spui? zic râzând. Tu ai ieşit cu tipul ăsta.

— Da' de unde? Şi n-am nici cel mai mic chef să aflu ce o să se aleagă de el în viitor.

— Probabil că ajunge dansator la Chippendales, spun. Sau proprietarul unei colonii de nudişti, sau...

— Termină! Emma aruncă un pix spre mine şi spune: Dacă insişti să cauţi informaţii despre mai mulţi oameni, pe el taie-l de pe listă.

Îl tai, conştient că până la urmă ar trebui să tăiem fiecare nume. Dar dacă îi spun chestia asta Emmei, o să-şi dea seama că îi ascund ceva.

— Niciodată n-am înţeles cum poate ajunge un tip de la stadiul de frecventabil la ăla de *îh*, spun. Sper că niciuna din tipele cu care am ieşit nu gândeşte aşa despre mine.

— Sunt sigură că nu gândesc aşa, spune Emma. Dar mie nu prea mi-a *plăcut* Kyle înainte să mă invite să ieşim împreună. S-a nimerit şi el pe-acolo. Exact cum a fost pentru tine tipa aia din Seattle.

După ce m-am întors din vacanţa de primăvară, am vorbit o grămadă despre fata aia din Seattle la masa de prânz. M-am dat mare cu o poză de la şcoală pe care mi-a dat-o, pe spatele căreia şi-a scris cu cerneală mov numărul de telefon. Am dat poza de la unul la altul pentru că era drăguţă, dar în acelaşi timp voiam s-o fac geloasă pe Emma.

— Aia a fost altceva, spun. O relație la distanță e o chestie. Dar nu e greu să ieşi cu cineva zi de zi când de fapt nu-ți place persoana respectivă? Aş prefera să-mi placă cineva la început şi apoi să mă îndrăgostesc nebuneşte cu timpul.

— Deci îți place Sydney? întreabă Emma.

Mă uit spre casa mea. Telefonul stă tăcut pe pervazul ferestrei de la baie. Aş vrea să spun: *Da, sigur că-mi place Sydney.* E frumoasă, şi ori de câte ori am văzut-o stând de vorbă cu cineva, întotdeauna pare de treabă. Dar dacă mă întrebi dacă mi se pare posibil să mă îndrăgostesc nebuneşte de ea? Probabil că aşa o să se întâmple, nu?

— Tu eşti altfel decât mine în privința asta, spune Emma. Tu mereu cauți o relaţie pe termen lung şi stai cu persoana respectivă până când ştii sigur că nu e cea potrivită. Aşa mi-am dat seama că nu spui adevărul când ai zis că tu i-ai dat papucii fetei ăleia din Seattle. Spuneai numai lucruri bune despre ea, aşa că niciodată nu i-ai fi dat papucii.

Emma mă priveşte cu un zâmbet delicat, nu pare să mă judece.

— Tu nu asta cauţi? întreb.

— Asta face din tine un iubit bestial, dar în acelaşi timp înseamnă că o să suferi o grămadă. Emma dă din cap spre lista din mâna mea. Nu cred că ar trebui să căutăm informaţii despre niciunul dintre oamenii ăştia.

Rup hârtia la jumătate.

— Aşa mă gândeam şi eu.

— Bun, spune Emma. Nu căutăm nici despre Kellan... Tyson... sau mai ştiu eu cine.

— Despre frate-meu, părinţii mei, despre niciunul dintre ei, adaug. Pentru că, dacă se întâmplă ceva rău de acum şi până în viitorul ăsta? Dacă nu aflăm exact ce se întâmplă, o să încercăm înnebuniţi să ne dăm seama.

— Iar unii nu par să aibă pagină, spune Emma. De exemplu, Kevin Storm. Aşa că am putea încerca să căutăm pe cineva şi am putea crede că a murit dacă nu dăm de respectivul.

— Hai să introducem o regulă nouă, spun. Dacă apare cineva pe pagina noastră, foarte bine. Dar nu facem săpături.

Emma zâmbeşte.

— Nu facem săpături.

În clipa aia, pe fereastră răzbate un sunet slab. Oare e...?

Îmi sună telefonul!

Emma arată spre uşă.

— Valea, Romeo. Dar curând trebuie s-o luăm din loc, că întârziem la şcoală.

Ţâşnesc.

32://Emma

ÎN DRUM SPRE ŞCOALĂ, Josh şi cu mine abia dacă vorbim. Se uită pe fereastră şi îşi agită genunchiul în sus şi-n jos. Pun pariu că se gândeşte la Sydney. N-a spus nimic, dar presupun că ea a sunat.

— Avem timp să trecem pe la Sunshine Donuts? întreabă Josh.

Mă uit la ceasul de la bord.

— Nu cred. Deja am întârziat.

Josh îşi rezeamă capul de fereastră şi închide ochii. Poate că totuşi nu Sydney l-a sunat. Sau poate că Josh nu a ajuns la timp la telefon. Indiferent de situaţie, e cu nervii întinşi.

Amândoi avem atâtea necunoscute. Aş vrea să aflu cu ce se ocupă Kevin Storm. Faptul că a salvat o viaţă ar putea însemna aşa de multe lucruri. Sper că înseamnă că e genul

de om care îşi asumă responsabilităţi, ceea ce m-a atras întotdeauna la Cody. Când şi-a luxat Ruby glezna la un concurs luna trecută, Cody a apărut imediat cu o pungă cu gheaţă. Şi eu i-am spus lui Ruby în glumă că eram tentată să-mi luxez şi eu ceva la sport.

Dar apoi mă gândesc la Kellan şi *eu* sunt cea cu nervii întinşi. Kellan, care mi-a cumpărat prima cutie cu tampoane pentru că eu nu mă puteam opri din râs pe culoarul cu produse farmaceutice, ar putea fi însărcinată *chiar în momentul ăsta*. Nici măcar nu mi-a spus că face sex, iar chestia asta mă scoate din sărite. Noi ne spunem totul.

Sau poate că încă nu a făcut sex. Dacă e aşa, o să se întâmple în curând. Dar eu cum să stau deoparte şi s-o privesc pe Kellan cum devine mamă la vârsta adolescenţei? Vrea să meargă la Penn State şi visează să devină medic sau om de ştiinţă. Poate să facă toate astea dacă pe fundal urlă un bebeluş? Poate n-o să reuşească nici măcar să termine liceul.

Parcarea şcolii este full, şi singurele locuri rămase sunt departe, lângă arena sportivă. Parchez şi mă uit la Josh. N-a mai suflat o vorbă de când a întrebat de gogoşi.

CÂND ÎMI IAU LOCUL ÎN TRUPĂ, domnul Markowitz nu observă că am întârziat. E ocupat, îi trece în revistă pe membrii care or să participe la parada dedicată Zilei Eroilor împreună cu portdrapelele.

Am sentimentul că Josh n-o să aibă aşa mare noroc cu diriginta şi asta mă bucură un pic. M-a enervat azi de

dimineață când s-a repezit la telefon. Şi nu înțeleg de ce nu mi-a spus dacă a sunat Sydney. Eu când mi-am sunat primul soț, cel puțin am avut curajul să-i spun lui Josh despre chestia asta.

În fine. Josh poate să vorbească cu cine vrea el. Pe mine mă aşteaptă Kevin Storm. Dar problema e că asta o să se întâmple peste cincisprezece ani. Azi, în timp ce între Josh şi Sydney se încinge atmosfera, eu încă trebuie să-mi bat capul cu...

— Emma.

Graham.

Mă loveşte cu bețele de tobă peste coapsă.

— Ce faci? mă întreabă şi se strecoară pe scaunul de lângă mine. Mă gândeam că te-ar interesa să afli că părinții mei sunt plecați în weekendul ăsta. Asta înseamnă că am casa pe mână.

— Am presupus că la asta te referi.

— Aşa că poți veni la mine şi n-o să ne deranjeze nimeni.

Mă uit la partitură. Noaptea trecută, când mă gândeam la viața mea cu Kevin Storm, am jurat să o rup cu Graham.

— Vrei să mergi la petrecerea aia în aer liber de vineri seara? întreabă. După aia putem să trecem pe la mine.

Mă gândesc la ce a spus Josh azi de dimineață. *Dar nu e greu să ieşi cu cineva zi de zi când de fapt nu-ți place persoana respectivă?*

— Nu pot să fac chestia asta, zic.

Graham răsuceşte un băț de tobă între degete.

— Ce nu poţi să faci?

— Chestia asta dintre noi. Nu mai pot.

— E din cauză că ne-a văzut Josh zilele trecute? Dacă vrei, pot să vorbesc eu cu el.

— Nu. Inspir adânc. Nu are nicio legătură cu Josh. Simt nevoia să fiu singură un timp. Nu are legătură cu tine, dar...

— Bine. Graham îşi freacă țeasta ţepoasă. N-am să încerc să te fac să te răzgândeşti. Am spus întotdeauna că o s-o luăm uşurel.

Graham zâmbeşte trist şi apoi întinde braţele de parcă ar aştepta să-l îmbrăţişez. În timp ce mă aplec spre el, îmi dau seama cât de tare seamănă despărţirea asta cu aia de Dylan şi chiar cu Kyle. Eu, spre deosebire de alţii care se despart de cineva, nu am parte de prea multă dramă. Când s-a despărţit Josh de Rebecca Alvarez, a zăcut săptămâni în şir în camera lui. Când a divorţat mama de Erik, cred că a plâns o lună. Iar când Tyson i-a dat papucii lui Kellan...

Kellan!

Trebuie să-i spun lui Josh faza cu sarcina cât mai iute posibil. Ar fi trebuit să-i spun azi de dimineaţă. Nu e o chestie cu care să vreau să mă confrunt singură.

ÎL OBSERV PE JOSH pe un hol aglomerat între ora a treia şi a patra. Îl strig, dar nu reacţionează. Stă cu o fată de a X-a şi râd. Se întorc şi pornesc pe hol.

— Josh! strig din nou, dar tot nu răspunde.

Sau poate mă ignoră? O dată îl sună Sydney şi uite ce se întâmplă!

Mă ridic pe vârfuri şi îi privesc cum se îndepărtează. După vreo câţiva paşi, se întinde spre ea şi o atinge pe spate. În mod normal, Josh nu ar face niciodată aşa ceva.

— Emma? spune o voce.

Cunosc eu vocea aia.

Mă întorc uşor. Cody Grainger vine spre mine.

33://Josh

UNEORI ASCULT LA RADIO o melodie care îmi dă o bună dispoziţie teribilă. Deşi m-aş lipsi cu dragă inimă de momentul în care a dat Emma buzna în camera mea cât eram în chiloţi, toată dimineaţa mi-a răsunat în minte *Walking on Sunshine*. Mă însoţeşte în timp ce merg pe holuri, stau la oră şi salut oamenii de la vestiare.

Azi de dimineaţă când am răspuns la telefonul fără fir, nu era nimeni. Dar apoi am auzit din depărtare glasul lui Sydney care a spus, înainte să închidă: „Probabil că e în drum spre încoace."

M-a sunat de pe mobil! Încă nu am văzut-o, dar apelul ăsta mi-a luminat toată dimineaţa. Absorb lumina asta prin tălpi şi îmi urcă pe picioare cu un gâdilat, îmi traversează pieptul, mi se prelinge prin degete... *şi, Doamne, ce bine mă simt!*

În plus, este magnetizantă. Toată dimineața m-am trezit că unii tipi care niciodată nu mi-au spus mai mult de „Salutare" s-au oprit să stea de vorbă cu mine. Iar fetele...! În pauzele orelor de dimineață, trei fete m-au însoțit şi au ținut pasul cu mine..., iar eu, trebuie spus că am picioare lungi.

Ca de exemplu Anna Bloom, adineauri. După ora de istorie m-a prins din urmă în timp ce mă îndreptam spre uşă. Până la urmă, m-am trezit că merg cu ea unde avea ora a treia, deşi eu am sport în partea cealaltă a şcolii.

— Dacă vrei vreodată să lucrăm împreună la istorie, dă-mi un telefon, spune şi îşi scrie numărul pe colțul mapei.

Anna îmi zâmbeşte şi apoi porneşte spre sala de clasă. Încerc să nu mă trădez, dar nu mă pot abține să nu mă uit după ea în timp ce se îndepărtează. E drăguță! Apoi mă întorc şi privesc în josul holului. Jur că cineva m-a strigat în timp ce vorbeam cu Anna. Se auzea din depărtare, se poate să fi fost Emma.

Şi iat-o, în capătul celălalt al holului, vorbeşte cu...

Cody Grainger?

Bravo ei, presupun. Cody e un cretin plin de aere, dar dacă ea e fericită...

34://Emma

CODY ÎMI ZÂMBEŞTE.

Poartă un tricou albastru şi pe piept scrie DUKE. Toată lumea de la atletism ştie că a fost acceptat acolo cu o bursă plină pentru atletism. Ca de obicei, pare relaxat, are părul blond ţepos, ochii albastru-deschis şi o umbră delicată pe linia maxilarului.

— Ce mai faci? întreabă.

Încep să-mi tremure mâinile. Kellan crede că l-am pus pe un piedestal pe Cody, dar categoric merită să fie acolo.

— Excelent. Îmi trec cărţile de pe un şold pe celălalt. Şi... ce ai ora următoare?

— Fotografie, zice.

— Pare distractiv. Mă joc cu E-ul de pe colier. Eu am Istorie universală.

Urmează un scurt moment de tăcere. Îmi amintesc mie însămi că într-o bună zi o să am o carieră respectabilă şi

un soţ care salvează vieţi. Deşi prezenţa lui Cody îmi face creierul terci, încerc să-mi canalizez încrederea pe care o s-o am într-o bună zi.

— Mai târziu faci antrenament la atletism? întreb. Ieri eu am lipsit.

Încuviinţează din cap.

— Deci de-aia te-am văzut alergând prin parc.

— M-ai văzut?

La scurt timp după ce a plecat Josh, m-am dus să alerg. Nu mai suportam să stau în cameră lângă computer, fără să pot să intru pe Facebook, pentru că i-am promis lui Josh că n-am să intru. S-a dovedit a fi o tură super. Am scos cel mai bun timp al meu şi chiar am şi sprintat preţ de o jumătate de milă.

— Arătai demenţial, spune Cody şi-şi trece mâinile prin părul ţepos. Eu mă antrenam pe terenul circular şi ai trecut chiar pe lângă mine. Te-am strigat, dar probabil că nu m-ai auzit.

— Ascultam la discman, zic şi nu reuşesc să-mi reţin un zâmbet larg.

Cody a spus că arătam demenţial!

— Ce ascultai? întreabă.

— Ieri? Cel mai mult Dave Matthews. Hootie and the Blowfish. Şi un pic de Green Day.

— Green Day? Dă aprobator din cap. *Basket Case* a fost prima piesă pe care am învăţat-o la chitară.

— Cânţi la chitară?

Cody îmi spune că a învăţat singur să cânte, iar eu dau din cap acolo unde se impune. Ce mă bucur că am rupt-o azi cu Graham.

— Ar trebui să alergăm împreună, zice. Locuieşti aproape de parc?

Întâmplător, ştiu că el locuieşte pe partea estică a parcului, cam la zece minute de casa mea. Mai exact, într-o casă fără etaj, cu tufe de liliac mov şi o cutie poştală în dungi.

— Eu stau aproape de locul de joacă, zic.

— Excelent. Eu lângă terenul de baseball, zice.

— Acolo mergeam când eram în Liga Juniorilor.

— Şi eu, zice Cody. Auzi, dacă-ţi place Dave Matthews, ar trebui să vii pe la mine. Am o casetă piratată de la un spectacol din Vermont.

— Bine, spun. Mi-ar face plăcere.

Cody mă atinge pe umăr şi zâmbeşte.

— Bine, atunci.

În timp ce-l privesc îndepărtându-se pe hol, realizez că asta este o altă undă cauzatoare de schimbări pe pagina mea de Facebook. Dacă Josh n-o tăia ieri să stea pe lângă telefon, nu m-aş fi dus să alerg şi Cody nu m-ar mai fi văzut, ceea ce l-a determinat să mă abordeze astăzi. Şi nu numai să mă abordeze..., ci chiar *să mă invite la el acasă!* Mă întreb dacă această undă îmi afectează viitorul cu Kevin, bărbatul pe care încă nu-l cunosc.

Pentru Cody, aş putea accepta lucrul ăsta.

35://Josh

TYSON ŞI KELLAN SUNT DEJA la copacul unde ne luăm prânzul. Încerc că nu trag nicio concluzie de aici, dar de regulă nu prea ajung înaintea mea. Şi nici nu mai ţin minte de când n-au mai ajuns înaintea mea şi în plus *împreună.*

— Salut, copii, spun.

Kellan ia un cartof prăjit plin de ketchup.

— Ce faceţi? întreb şi-mi scot din rucsac primul sendviş cu unt de arahide şi gem.

Tyson îmi zâmbeşte.

— Ca lumea.

Tyson spune „ca lumea" numai când se simte anormal de bine, ca de exemplu când reuşeşte să răsucească skate-ul în aer. Dar încă refuz să trag vreo concluzie de aici. Dacă Tyson şi Kellan se împacă, or să-mi spună ei când or

să vrea să aflu. Dar când apare Emma, ar face bine să fie mai discreţi, altfel se urcă pe pereţi.

— Ca lumea, spun, râd şi muşc din sendviş.

După părerea Emmei, Kellan s-a îndrăgostit prea tare de Tyson, motiv pentru care aproape că a distrus-o despărţirea. Eu cred că ţine de personalitatea lui Kellan, dar Emma a avertizat-o să aibă mai multă grijă pe viitor în privinţa iubirii.

Kellan mai trece un cartof prin ketchup.

— Vreţi să auziţi un pic de bârfă?

— Sigur, spune Tyson. Dar pentru asta e nevoie de ceva mai mult decât de cartofi prăjiţi. Ia felia de sus a sendvişului, apoi o felie de şuncă şi i le oferă lui Kellan. Uite, ia nişte carne de la mine.

Încă nu trag nicio concluzie de aici.

— N-am văzut-o pe Emma ca să-mi confirme — spune Kellan şi îndoaie felia de şuncă de la jumătate înainte să o mănânce — dar se pare că azi de dimineaţă, la repetiţia cu trupa, i-a dat papucii lui Graham.

Poftim? Eu de ce n-am auzit de chestia asta?

Tyson muşcă zdravăn din sendviş.

— Bravo ei, spune în timp ce mestecă. Tipul ăla e plin de harfe. L-aţi văzut cum s-a ras în cap?

— Harfe? Kellan îl loveşte în braţ. De unde scoţi cuvintele astea?

Azi de dimineaţă, când Emma şi cu mine vorbeam despre relaţii, n-a spus nicio clipă că are de gând să scape de Graham astăzi. Dacă a făcut chestia asta din cauza a ceva

ce-a văzut pe Facebook, e imposibil să anticipăm ce unde a creat. Ideea era să discutăm treburile astea!

— Nu ştiu dacă e adevărat — spune Tyson —, dar unii sunt de părere că chestia asta cu Graham şi tipii ceilalţi care s-au ras în cap a fost un soi de pact al poponarilor. Tu ai auzit de-asta, Josh?

O bucată de pâine mi se pune de-a curmezişul în gât. De ce crede el că ar trebui să ştiu eu despre vreun pact al poponarilor? Încep să mi se umezească ochii şi Kellan îmi dă sticla ei de Sprite. Sunt oare persoane care ştiu că frate-meu e homosexual, dar mie nu mi-au spus niciodată de chestia asta? În vreme ce eu încep să tuşesc şi să icnesc, Tyson râde aşa de tare încât e nevoie să se sprijine de pământ.

— Ai păţit ceva? întreabă Kellan şi se apleacă spre mine. Dă din cap dacă ai nevoie de manevra Heimlich.

Îmi şterg ochii de lacrimi.

— N-am nimic.

Kellan îl săgetează pe Tyson cu privirea.

— E cea mai mare prostie pe care ai debitat-o astăzi. Ce naiba legătură e între rasul în cap şi homosexualitate? *Tu* eşti homosexual pentru că ai încercat împreună cu Greg să-ţi dai foc la vânturi?

— Mai ţii minte? hohoteşte Tyson. Frate! Mai ai caseta aia, Josh?

— Nu ştiu. O fi pe undeva.

Mi-e greu să cred că David ar putea fi homo. Vreau să spun că trebuie să fie homo, pentru că eu nu ştiu niciun bărbat hetero care să aibă o relaţie cu un tip pe nume Phillip. Dar acum trebuie să regândesc aşa de multe lucruri

pe care credeam că le ştiu despre fratele meu. Noi nu am cunoscut-o niciodată pe fata aia cu care petrecea aşa de mult timp după ore. Oare Jessica era de fapt un tip? Mama şi tata erau foarte îngrijoraţi că petreceau prea mult timp împreună. Ba chiar i-au spus că nu erau încă pregătiţi să devină bunici.

— Graham nu e homo, spun.

Încă mi-e greu să-i rostesc numele fără să-i văd mâna pe sub tricoul Emmei.

Kellan îi aruncă lui Tyson un cartof în faţă. În mod surprinzător, el îl prinde cu gura.

— În orice caz — spune ea — nu înţeleg ce-ţi pasă ţie cine e homo şi cine nu.

— Nu contează, spune Tyson şi mai muşcă din sendviş. Tata crede că Ellen DeGeneres e lesbiană, şi nouă ne place Ellen!

— Glumeşti? Nu e lesbiană, spune Kellan.

— Cine nu e lesbiană? întreabă Emma în timp ce vine spre grupul nostru.

Kellan îşi împreunează mâinile şi îi zâmbeşte Emmei.

— Şi deci e adevărat? Nu mai eşti cu individul ăla?

Emma se uită ţintă la mine.

— Tu ai...?

— Eu ce? întreb. Şi apoi mă pun pe râs, pentru că Emma crede că le-am spus de Jordan Jones Jr. Vorbeşte despre Graham, zic. Am auzit că ai rupt-o cu el.

Emma îşi scoate prânzul, un vas de plastic transparent cu broccoli gătit la aburi, morcovi şi cuburi de brânză portocalie.

— Era şi vremea, spune ea.

Kellan îi oferă Emmei un cartof prăjit.

— Dacă vrei sfaturi despre aflarea unei noi iubiri, ar trebui să-l întrebi pe domnul Templeton aici de faţă, spune.

Emma şi cu mine facem schimb de priviri nedumerite.

— Nu mai face pe nevinovatul, spune Kellan. Te-am văzut azi stând de vorbă prin şcoală cu o grămadă de fete.

Tyson bate palma cu mine.

— Frăţiorul meu!

Emma desface o punguţă cu covrigei şi râde:

— Oh, eu nu sunt prea sigură că Josh are rezolvate problemele de amor.

— Adică? întreb.

Vorbeşte despre Sydney şi despre faptul că nu ştiu ce să fac în continuare? Sper că nu glumeşte despre cum m-a respins chiar ea.

— Ştii tu ce înseamnă, spune Emma.

— Voi întotdeauna mă luaţi peste picior, că nu mă pricep la probleme de amor — le spun Emmei şi lui Kellan —, dar poate că ştiu mai mult decât credeţi voi.

— Vrabia mălai visează, spune Emma. Dar eu cred că habar n-ai ce faci.

— Pe bune? spun. Păi, dacă ai vreodată nevoie să afli cum poţi face o relaţie să meargă, să ştii că stau în casa de lângă tine.

Tyson şi Kellan fac schimb de priviri, dar nu spun nimic.

ORA DE PROBLEME DE RELAŢIONARE e aproape pe terminate, iar eu încă nu i-am adresat un cuvânt lui

Sydney. Îmi lovesc pixul de masă şi-mi arunc ca din întâmplare privirea peste umăr. Zâmbeşte când mă vede şi îi zâmbesc şi eu.

— Josh Templeton?

Mă întorc şi văd că doamna Tuttle se uită la mine. Lângă ea e Thomas Wu, un elev care lucrează în secretariat. Doamna Tuttle arată spre mine, iar Thomas vine pe culoarul meu.

Aşază o bucată de hârtie albastră pe banca mea.

— Trebuie să treci pe la secretariat chiar după oră.

Mă uit la ceasul de deasupra tablei. Mai sunt trei minute până la sfârşitul orei. Trei minute ca să vorbesc cu Sydney pe ziua de azi. Şi uite cum o ratez!

Îmi bag mapa în rucsac şi trag fermoarul. Când sună clopoţelul, îmi pun rucsacul pe umeri. În spate, aud sunet de hârtie ruptă. Mă uit în spate la Sydney şi mi-aş dori să-i şoptesc: „Mai sună-mă o dată”, dar nu pot să fac chestia asta fără să stârnesc milă.

Dar apoi Sydney întinde mâna şi-mi dă o bucată de hârtie îndoită. Degetele ni se ating şi întreg corpul îmi este străbătut de un val de energie. Zâmbeşte, trece pe lângă mine şi mă lasă să casc ochii la hârtia din mână.

Pe hol, îl observ pe Thomas Wu la vestiar.

— Ai idee de ce am fost chemat la secretariat? îl întreb.

— Părinţii tăi vor să treci pe la ei pe la serviciu după ore, spune în timp ce formează combinaţia de la vestiar. Dar n-am voie să trag cu urechea la telefoane, aşa că n-ai aflat de la mine.

Trebuie să aibă legătură cu faptul că am întârziat la şcoală. Nici că-mi pasă. Pentru că în mâna mea se află un bilet, scris anume pentru mine, de către Sydney Mills.

Mă anunţ la secretariat şi mă aşez pe un scaun portocaliu de plastic. Desfac biletul de la Sydney şi văd cuvintele „numărul meu de celular" şi apoi un şir minunat de cifre mâzgălite pe îndoitură.

— Tu eşti Josh, nu? întreabă o fată şi se aşază pe scaunul de lângă mine.

E venită cu bursă din Brazilia. E drăguţă, are părul lung şi brunet, şi pe nas o puzderie de pistrui minusculi.

— Da, spun.

— Ţi-am văzut nişte desene pe mapele prietenilor mei, spune. Eşti foarte talentat.

Îi zâmbesc.

— Cândva o să fiu designer grafic.

— O să fii foarte bun, spune.

Poate nu a fost chiar aşa de rău că am fost chemat la secretariat.

36://Emma

DUPĂ CE SE SUNĂ DE IEŞIRE de la ultima oră, cobor scările în drum spre vestiarul meu, când pe lângă mine vine în fugă Kellan. Se opreşte pe palierul de jos, dă din şolduri şi urlă:

— *Cel-e-brate good times, come on*[1]!

— Ce sărbătoreşti? întreb.

Kellan continuă să cânte şi-şi agită părul pe umeri. *We're gonna celebrate and have a good time!*

Sunt prietenă cu Kellan de suficient timp încât să ştiu că o să stau aici până termină de cântat toată melodia. În timp ce ea se răsuceşte şi cântă, profit de ocazie să văd dacă are abdomenul umflat din cauza vreunui bebeluş. Poartă o fustă neagră de bumbac şi un tricou alb, iar abdomenul ei pare plat ca întotdeauna. Pe de altă parte, chiar dacă e deja însărcinată, probabil că încă nu se vede.

---

[1] În traducere, „Hai să sărbătorim momentele fericite", melodie a formaţiei Kool & the Gang.

Când în sfârşit a terminat de cântat, întreb iar:

— Ce sărbătoreşti?

— Pe tine! Mă urmează pe scări. Faptul că te-ai despărţit de Graham. N-am avut ocazia să te felicit cum trebuie la prânz. Deci, eşti pregătită să sărbătoreşti şi să te distrezi?

Ce n-aş da să fiu şi eu aşa de entuziasmată ca ea. Da, mă simt uşurată că am terminat-o cu Graham. Şi mă bucură peste poate faza cu Cody. Dar m-a deranjat atitudinea lui Josh de la prânz. De parcă descoperirea viitorului îl schimbă *acum*.

— Poţi să sari şi tu peste antrenamentul de azi? întreabă Kellan.

— Nu cred că ar fi bine, zic. Ieri am chiulit, aşa că...

Kellan se loveşte cu şoldul de mine.

— Tu vrei doar să-l vezi pe superbul de Cody în timp ce face flotări, asudă şi...

Îi pun mâna la gură. Apoi mă trag aproape şi zic:

— Azi am vorbit cu Cody pe hol. El a venit la mine.

Kellan îmi ia mâna de la gură. Deşi îl consideră plin de sine, înţelege faptul că sunt îndrăgostită de el. Cine n-ar înţelege aşa ceva? E o frumuseţe de băiat!

— Ce-a zis? întreabă în şoaptă. Şi tu ce i-ai zis?

Şi iată-mă gata să-i mărturisesc până la ultimul detaliu, în vreme ce Kellan nu a făcut acelaşi lucru. Fie face sex, fie e pe cale să facă sex, fie e deja *însărcinată*, iar mie nu mi-a suflat o vorbă despre nimic din toate astea.

— M-a salutat numai.

Kellan zâmbeşte afectat.

— Ai aplicat iar Teoria soţului emisă de mine, sau încă mai ai mâţe pe locul din dreapta?

— Teoria aia cu maşina care vine spre noi?

— Aia cu coliziunea frontală.

Nu mi se pare normal să verific teoria lui Kellan atâta timp cât sunt conştientă că trebuie să mă mărit cu Kevin Storm. N-am găsit nicio fotografie cu el pe Facebook, aşa că mi se pare nedrept să-mi imaginez pe altcineva în maşină doar pentru că nu am o imagine mentală a lui Kevin.

— La tine pe locul din dreapta încă mai e Tyson? întreb.

Kellan îşi muşcă buzele pentru o clipă şi apoi spune:

— Eşti sigură că nu poţi să mergi azi la lac?

Evită să-mi răspundă la întrebare. Oare se împacă iar cu Tyson? Mi s-a părut mie că miros ceva la masa de prânz, dar nu puteam fi sigură. Dacă se împacă, teoretic ar putea fi el tatăl lui Lindsay!

— Vrei te rog să vii la lac? zice Kellan şi mă atinge pe cot. Abia dacă am ieşit şi noi împreună săptămâna asta.

— Poţi mâine?

— Nu pot, zice. Am oră la facultate.

Tipul simpatic de la facultate! De-aia nu vrea niciodată să lipsească de la curs. Oare să fie *el* tatăl copilului? S-a dus oare cu el în dormitoare după curs?

— Bine, zic. O să vin la lac.

Kellan bate din palme.

— Dar trebuie să vii tu cu maşina. Azi înainte de ore am avut programare la medic, aşa că a trebuit să mă lase mama.

Poftim?

— De ce ai fost la medic?

Trebuie să aibă legătură cu sarcina.

Kellan se uită la mine şi apoi izbucneşte în râs.

— Te-ai făcut galbenă ca ceara! Nu mor, Em.

Am nevoie de un răspuns.

— Atunci spune-mi de ce ai fost.

— A fost un control de rutină, spune şi dă indiferentă din mână. Putem să ne-oprim pe la tine pe acasă şi să luăm nişte costume de baie?

În timp ce trecem pe lângă secretariat, Kellan se loveşte din nou cu şoldul de mine, iar de data asta fac şi eu la fel. Dar apoi îmi arunc privirea pe fereastră şi înţepenesc. Josh stă pe scaun cu spatele la noi. O fată stă aplecată lângă umărul lui şi-l priveşte în timp ce desenează ceva pe caietul ei de însemnări.

— Îl desenează pe Pepé Le Pew[1], şopteşte Kellan. Cred că Josh al nostru învaţă în sfârşit cum să le facă avansuri fetelor.

O prind pe Kellan de braţ şi o trag de-acolo.

— Dacă fata aia chiar vrea să-şi pună pe mapă un sconcs şovin şi obsedat de sex, e problema ei.

URCĂM SCĂRILE spre dormitorul meu, iar Kellan mă întreabă dacă poate să ia costumul meu de baie roşu.

— Tu ar trebui să porţi bikiniul ăla cafeniu, spune. Tipilor le place foarte tare.

[1] Personaj de desene animate, un sconcs care vorbeşte cu accent franţuzesc şi este mereu în căutarea iubirii.

— De unde ştii?

Kellan deschide uşa de la dormitorul meu.

— Nu că ne-ar păsa nouă ce crede Josh, dar când l-ai purtat atunci la lac, se tot uita la tine.

Îmi zboară mintea la fotografia de pe Facebook. „Vremurile bune de altădată". Josh a spus că a făcut fotografia aia din greşeală. Hm, dacă e adevărat că se uita la mine, acum evident m-a uitat. Acum fetele de la şcoală sunt grămadă pe el şi e o chestiune de timp până se cuplează cu Sydney Mills.

Pun ochii pe albumul *Dookie* al lui Green Day în teancul de CD-uri şi-l pun în combină, după care derulez până ajung la piesa *When I Come Around*. Întotdeauna mi-a plăcut melodia asta, iar povestea cu Cody mi-a trezit pofta de ea.

— Asta e noul tău computer? întreabă Kellan în timp ce-şi desface sutienul pe sub tricou. Mamă, ce monitor!

Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă i-aş arăta pagina de Facebook. A spus că n-ar vrea să călătorească în timp, dar ce părere ar avea dacă ar putea să-şi vadă viitorul..., să citească despre Lindsay? Oare ea cea din viitor ar vrea ca ea cea de acum să ştie? Dar eu cea din viitor ce-aş vrea să ştiu eu cea de acum? Dar Josh?

Oare îşi amintesc ei că în săptămâna asta din mai am descoperit o posibilitate de a citi pe Facebook? Poate că atunci când scriu lucrurile astea, transmit mesaje subtile care ne conduc spre diferite decizii. Poate Kellan din viitor ştie că azi o să fie în dormitorul meu şi o să se apropie de computer. Dacă e adevărat, atunci adulta Kellan poate

modifica tot ceea ce spune pentru a da de înțeles dacă vrea ca adolescenta Kellan de şaptesprezece ani să afle despre bebeluş.

— Pot să-mi verific şi eu e-mailul? întreabă Kellan şi apasă pe butonul de pornire al monitorului.

Sau poate că Josh şi cu mine suntem singurii care trebuie să ştie de chestia asta.

Sau poate că timpul nici măcar nu ne permite să ne amintim, pentru că astfel s-ar crea un gol în univers.

— Nu! exclam şi îi împing mâna lui Kellan de la computer.

Se dă înapoi, nedumerită.

— Nu ţi-l stric. Nu uita că eu ţi-am arătat cum să foloseşti internetul.

— Chestia e că în scurt timp o să ajungă Martin acasă, zic. El şi mama sunt cu ochii pe mine, să vadă cât timp petrec pe internet.

Nu pot s-o atrag şi pe Kellan în chestia asta. Arunc costumele de baie şi şlapii într-o geantă de plajă şi o trimit să caute prosoape.

37://Josh

TATA RIDICĂ RECEPTORUL telefonului din birou şi formează interiorul mamei. Biroul ei e la două uşi mai jos de al lui, aşa că aud telefonul sunând.

— A venit, spune tata în receptor.

Biroul lui tata arată la fel ca ultima oară când am fost aici, teribil de plicticos. Unii dintre cei mai buni prieteni ai lor predau istorie, iar ei au în birou postere cu mesaje tari de genul: „Cei care nu-şi amintesc trecutul sunt condamnați să-l retrăiască", sau „Istoria este scrisă de învingători." Singurul poster de pe peretele lui tata este o poză alb-negru cu un sociolog chel care îşi studiază ochelarii.

Mama închide uşor uşa şi apoi se aşază pe scaunul de lângă mine.

— De ce ai întârziat la şcoală de dimineaţă? întreabă tata.

Ştiam eu că aşa o să se întâmple. Când Emma şi cu mine am ajuns în sfârşit la şcoală, deja întârziaserăm zece minute. Speram că dacă cei de la şcoală aveau să ne lase un mesaj pe robot, îl puteam şterge eu înainte să ajungă ai mei acasă. Dar se pare că numerele lor de la serviciu ocupă loc de frunte pe lista de contacte.

— Tata şi cu mine îţi dăm foarte multă libertate, spune mama. Nu te obligăm să iei autobuzul, dar ne aşteptăm să ajungi singur, la timp.

— Ştim că nu te-ai trezit târziu, spune tata. Se auzea muzică atunci când am plecat noi la serviciu.

— M-am dus cu Emma cu maşina, spun. Ne-am luat cu altceva. N-o să se mai întâmple.

Tata bate darabana pe birou.

— Ai uitat să verifici ceasul?

— De ce v-aţi luat cu altceva? întreabă mama. A venit Emma în dormitorul tău?

Despre asta vorbea David. Dar înainte să plece la facultate, m-a avertizat că mama şi tata devin excesiv de protectori în privinţa relaţiilor cu sexul opus. Însă se pare că în cazul lui nu trebuiau să-şi facă griji din cauza sexului opus.

— N-a venit în dormitorul meu, spun, ceea ce nu e chiar o minciună adevărată.

Nu cred că Emma a trecut de prag când a început să râdă de chiloţii mei.

— Dar *tu* ai fost în dormitorul ei? întreabă mama.

N-ar trebui să răspund la întrebarea asta. Nu le-am dat niciodată niciun motiv să nu aibă încredere în mine, şi

totuşi se poartă de parcă ar trebui să mă duc să le spun tot ce fac.

— În caz că n-aţi observat, nu mai sunt copil. Pot chiar să trec şi strada singur.

— Aşa e, spune tata. Şi când erai copil, o lăsam pe Emma să rămână la tine peste noapte. Diferenţa e că *ştim* că nu mai eşti copil.

— Eşti adolescent, spune mama.

— Serios? spun. Ca să vezi.

Tata se apleacă înainte.

— De ce aţi întârziat la şcoală?

Mă las pe spate pe scaun şi chicotesc.

— Vrei să ştii dacă am făcut sex, este?

— N-am spus asta, zice tata cu un glas crispat.

Mama îşi duce o mână la piept.

— Asta ai făcut?

Mă ridic şi-mi trag rucsacul pe umăr.

— Nu, nu am făcut sex. Vă spun numai ca să nu faceţi atac de cord. Dar trageţi foarte multe concluzii doar pentru că am întârziat câteva minute la şcoală.

— David nu a întârziat niciodată la şcoală, spune tata.

— Şi cu toate astea — spun pe un ton mai ridicat — a ales să facă facultatea la mai bine de trei mii de kilometri de Lake Forest!

Mama şi tata se întorc unul spre celălalt. Nu mai e nimic de spus, aşa că-mi iau skate-ul şi plec.

BĂRBATUL CU BONETĂ ALBĂ de hârtie îmi dă un cornet cu două bile de Rocky Road. Ţin îngheţata într-o mână,

pun o monedă de douăzeci şi cinci de cenţi în bolul pentru bacşiş şi bag restul în buzunar. Ies cu skate-ul afară, mă aşez pe o bancă de lemn şi mănânc din marginea cornetului.

Mi-e groază că o să mă întâlnesc cu mama şi cu tata mai târziu. Chiar dacă l-au adus pe David în discuţie, nu trebuia să sugerez eu că s-a mutat la Seattle ca să scape de ei. Nici măcar nu ştiu dacă e adevărat.

Dincolo de drumul cu patru benzi, e un mic centru comercial cu un magazin cu reviste de benzi desenate, un coafor şi un magazin de muzică. Mă uit la o decapotabilă albă care parchează.

E maşina lui Sydney! Se priveşte în oglinda retrovizoare şi-şi prinde părul în coadă de cal în timp ce acoperişul se închide automat.

Într-unul din buzunare am numărul de telefon al lui Sydney, scris pe o bucată ruptă de hârtie. Probabil că acum are telefonul în maşină. În buzunarul celălalt am destule monede să sun. Şi lângă banca asta e un telefon public.

Nu, e ridicol.

Mă şterg la gură cu dosul mâinii. Dacă o sun pe Sydney şi îi spun că ne putem întâlni, o să creadă că o urmăresc. În plus, dacă are dreptate Emma, şi Sydney o face pe inabordabila, atunci n-o să-mi răspundă la telefon. O să asculte mesajul pe care îl las, iar eu habar n-am ce să-i spun.

O privesc pe Sydney cum trece pe lângă coafor şi deschide uşa magazinului cu reviste de benzi desenate. Îi plac benzile desenate? Demenţial!

Mi-a dat numărul de celular pentru că vrea s-o sun, dar dacă e prea mult şi mult prea curând? Dacă o sun acum, aş putea strica treaba. Dacă ne e sortit să fim împreună, trebuie să se întâmple în mod natural. Urc pe skate şi pornesc, timp în care ling îngheţata ca să-mi distrag atenţia.

Sau poate sunt un laş.

La primul colţ, îndoi genunchii şi fac la dreapta.

Dacă aş fi pornit spre casă, aş fi luat-o drept.

38://Emma

— NU ÎNȚELEG DE CE MĂ OBLIGI să iau îngheţată, zice Kellan şi se uită la meniul prins sus pe chioşcul de la lac. Mi-e poftă de o granita.

— Pentru că numai eu am bani. Îmi ridic ochelarii de soare ca să văd ce arome au. În plus, înghețata e mai sănătoasă.

— În *ce* fel e mai sănătoasă?

— Are mult calciu, zic. Când mama mea vitregă era însărcinată, spunea că are nevoie de mult calciu.

— Ce vă dau, fetelor? întreabă femeia din spatele tejghelei.

— Eu vreau cu căpşuni — zic şi iau o mână de şervețele —, cu bombonele multicolore.

Kellan se întoarce spre mine.

— Te rog, vreau o granita.

Scutur din cap.

— Bine, spune. Atunci cu aluat de biscuiţi.

Cât timp femeia se apleacă deasupra recipientelor cu îngheţată, Kellan zice:

— Nu înţeleg de ce îşi face toată lumea griji din cauza obiceiurilor mele alimentare. Mai întâi Tyson, şi acum tu.

Ridic din sprâncene.

— De când eşti tu în relaţii aşa de bune cu Tyson încât să discutați despre obiceiurile tale alimentare?

Kellan dă indiferentă din mână.

— Întotdeauna am fost în relaţii bune.

— Chiar trebuie să-ţi amintesc cât de tare te irită? Sau de cele două săptămâni în care ai lipsit de la şcoală?

Kellan întinde mâna după cornetul ei cu îngheţată cu aluat de biscuiţi.

— Ştiai că dragostea şi ura folosesc aceleaşi circuite neuronale din creier?

— Adică acum îl *iubeşti* iar?

— N-am spus asta. Era o simplă afirmație.

Mergem pe nisip şi ne mâncăm înghețatele.

— Am sentimentul că-mi ascunzi ceva, zic.

— Ca de exemplu? întreabă Kellan.

Îi ocolesc pe nişte băieţei care construiesc un castel de nisip. Îi privesc cum umplu şanţul cu o găletuşă cu apă din lac şi mă întreb dacă viitorul meu soț şi cu mine o să mai avem tot doi fii diseară.

— Nu-mi spui de ce ai fost la doctor astăzi.

— Ştiu, zice Kellan. Dar mi se pare ciudat să discut despre asta.

— Întreb doar pentru că-mi pasă de tine.

Kellan linge o picătură de pe cornet.

— Bine. Am fost iar la terapeuta care m-a consultat după ce m-am despărțit de Tyson. N-o mai văzusem de câteva luni, aşa că a fost doar un control de rutină.

— Atunci mă bucur că ai fost, zic. Mersi că mi-ai spus.

Ne aşezăm pe prosoape şi ne terminăm îngheţatele în linişte. Acum că am dezlegat misterul cu vizita la doctor, mai trebuie să discutăm un subiect. Mintea îmi clocește o poveste credibilă.

— Azi am fost în biroul asistentei şcolii — zic — şi n-o să-ţi vină să crezi ce am văzut.

— De ce te-ai dus la asistentă? întreabă Kellan.

— M-am tăiat la repetiția cu trupa într-un pupitru pentru partitură. Nu-i nimic grav. În orice caz, a venit o tipă şi a cerut un prezervativ. Tu ştiai că asistenta şcolii dă prezervative gratis?

— Am făcut Educație pentru sănătate împreună, zice Kellan. Am fost şi eu când ne-au spus despre prezervativele gratuite.

— Ah, aşa e.

— Şi cine era? întreabă.

— Cine?

— Tipa care a cerut un prezervativ.

— O fată de-a XII-a, nu ştiu cum o cheamă.

— Nu că aş avea nevoie de prezervativ — zice Kellan —, dar în niciun caz n-aş lua de la şcoală. Cine ar vrea să-ți ştie asistenta toate treburile?

Realizez că am o şansă şi profit iute.

— Tu de unde ai lua un prezervativ dacă ai avea nevoie?

Meditează la întrebarea mea, dar nu răspunde. Îmi dau seama, judecând după felul în care se foieşte pe prosop, că sunt gata-gata s-o pierd.

— Vrei să afli un secret? întreb. Dar nu poţi să spui nimănui.

Kellan jură.

— Vara trecută, când fratele lui Josh a venit acasă în vizită, mi-a spus Josh că i-a furat un prezervativ din geanta cu obiecte de toaletă şi şi l-a băgat în portofel, în caz că are vreodată nevoie de el.

Kellan izbucneşte în râs.

— Oare de ce umblă tipii cu prezervative vechi şi jerpelite în portofel? Când în sfârşit le folosesc, fie sunt expirate, fie tocite.

Brusc, mă simt vinovată că l-am trădat pe Josh, deşi azi m-a cam călcat pe nervi. A fost pentru o cauză nobilă, i-am strecurat lui Kellan ideea că trebuie să aibă mereu prezervativ la ea, dar Josh n-ar vrea să afle lumea aşa ceva despre el.

KELLAN E ÎN APĂ, iar eu stau pe prosop şi ochelarii de soare îmi ascund ochii. La aproape un kilometru dincolo de Crown Lake se află o casă uriaşă cu o verandă mare, cu un gazon frumos tuns şi cu un doc cu două caiacuri.

Recunosc casa din noaptea în care am văzut pagina de Facebook a lui Josh. Într-o bună zi o să trăiască acolo cu Sydney. Or să meargă cu barca pe lac şi or să facă grătar.

Copiii lui or să crească în bunăstare şi cu privilegii, şi într-un final o să se lase şi Josh înghițit de lumea asta.

— Salut, spune Kellan.

Scutură prosopul de nisip şi apoi şi-l înfăşoară în jurul taliei.

Îmi trag picioarele la piept şi arăt dincolo de lac.

— Ştii cine stă în casa aia?

— Aia cu veranda mare? întreabă şi-şi pune mâna streaşină la ochi. Nu cred că e cineva de la noi de la şcoală.

— Crezi că familia lui Sydney şi-ar putea permite o casă ca asta?

— Sydney Mills? Kellan se aşază lângă mine şi desface capacul la sticla cu Sprite. De ce vorbeşte toată lumea despre ea în ultima vreme?

Clatin din cap.

— Cred că e posibil să fie Josh interesat de ea.

— Credeam că glumeşti zilele trecute, zice Kellan. Nu vreau să-l jignesc pe Josh, dar nu prea e de nasul lui. A discutat măcar vreodată cu ea?

— De fapt, primul meu mesaj pe chat a fost de la Sydney, zic şi-mi reazem bărbia pe genunchi. Mi-a cerut numărul lui de telefon.

Kellan îşi varsă o gură de Sprite pe picioare.

— Şi l-a sunat deja?

— Ştiu că eu am adus-o în discuţie — zic —, dar te superi dacă nu discutăm pe tema asta?

— Bine — zice Kellan —, dar vreau să discut cu *tine o* chestie.

Inima îmi bate mai repede. Oare în sfârşit o să recunoască faptul că a făcut sex? Dacă e aşa, o să fiu obligată să iau o mare decizie. Fie îi spun lui Kellan ce am văzut pe Facebook, fie o scutur de umeri şi-i spun că ar face bine să se protejeze.

— M-am tot gândit la tine şi la Josh, zice.

Îmi afund picioarele în nisip. Nu asta e discuţia pe care credeam că o s-o am cu ea.

— Ştiu că situația a devenit ciudată între voi toamna trecută, zice. Dar săptămâna asta lucrurile au părut să... se schimbe.

— În ce fel?

— În sfârşit ați părut să vă apropiaţi din nou, dar azi la prânz ați scos amândoi ghearele.

Îmi agit degetele şi mi se ițesc din nisip.

— Uite cum stă treaba, zice Kellan. Acum că ai terminat-o cu Graham, te gândeşti vreodată... înțelegi...?

— *Poftim?*

— Vorbesc serios.

— Nu! strig. Josh e... *Josh*.

— Pentru că încep să observe şi alte fete că e un tip tare de treabă. De exemplu, fata pe care am văzut-o la secretariat. Şi acum îmi spui că Sydney Mills ţi-a cerut numărul lui. Kellan scoate iar capacul de la Sprite. Dacă te-ai întrebat vreodată cum ar fi Josh altfel decât ca prieten, poate ar trebui să te gândeşti să acționezi înainte să fie prea târziu.

În timp ce Kellan ia o sorbitură, mă uit la viitoarea casă a lui Josh de pe celălalt mal al lacului.

După un minut, îmi smulg privirea.

39://Josh

TREC CU SKATE-UL pe lângă o casă galbenă cu un leagăn în față, făcut dintr-un cauciuc. Un Chihuahua fuge prin curte şi începe să latre în urma mea. Dacă încetinesc ca să iau următoarea cotitură, mă prinde. Deşi nu mi-e teamă că ar putea să mă ronțăie de glezne, are capul cât o roată de-a mea şi nu vreau să trăiesc cu sentimentul ăsta de vină.

Deja am dat gata înghețata. Arunc spre câine ce mi-a mai rămas din cornet, care se împrăştie pe trotuar. În timp ce câinele se opreşte să ronțăie o bucățică, dau colțul şi merg spre intersecție. Pe partea cealaltă a străzii, maşina decapotabilă a lui Sydney este încă parcată şi goală.

Înaintez spre stâlpul unui felinar şi mă prind cu brațul de el ca să mă opresc. Se schimbă culoarea semaforului şi aş putea trece pe partea cealaltă. Când Sydney iese din

magazinul cu reviste de benzi desenate, aş putea-o aştepta la maşină.

În schimb, merg pe skate până la un automat şi cumpăr o cutie de băutură de plante.

LA A DOUA CUTIE, deja am ocolit de patru ori cvartalul pe skate şi zahărul din băutură mi-a dat o energie teribilă. Când ocolesc din nou pe după ultimul colţ, decid că, dacă o văd pe Sydney în timp ce merge spre maşină, mă duc la ea şi o salut. Dacă a plecat deja, atunci mă duc glonţ la cea mai apropiată toaletă.

Când îmi intră parcarea în raza vizuală, îi văd maşina decapotabilă intrând pe stradă.

E timpul să iau o decizie.

Merg pe skate spre telefonul public şi apoi lovesc capătul skate-ului ca să-l întorc invers. Ridic receptorul şi, cu degetele tremurându-mi, formez numărul de celular al lui Sydney.

Sună!

Are maşina oprită la semafor. O văd cum îşi ridică rucsacul în poală.

Răspunde!

Îşi duce telefonul la ureche.

— Alo?

Semaforul se face verde şi maşina ei porneşte prin intersecţie.

— Sydney! spun, şi simt că am pompat prea mult zahăr în mine. Sunt Josh. Cred că... eşti...?

— Josh *Templeton*? întreabă.

— Eşti la volan? întreb. Pentru că mâncam o îngheţată şi cred că tocmai te-am văzut.

O văd cum priveşte spre trotuar.

— Unde eşti? Nu ştiam că ai celular.

— Trage pe dreapta, zic. Vin imediat.

— Bine, spune şi semnalizează.

Închid, sar pe skate şi traversez strada spre maşina ei. Geamul din dreapta e lăsat şi îmi sprijin coatele pe portieră. Îmi zâmbeşte şi-şi desface coada, iar părul îi cade asemenea unor panglici pe bluza albastră de mătase.

— Stai prin apropiere? întreabă.

Dau din cap spre standul de îngheţată.

— Nu, dar mi-era poftă de o îngheţată Rocky Road.

— *Ador* îngheţata, spune. Încotro? Te duc?

— Mă duc acasă, spun. Stau lângă locul de joacă din parcul Wagner.

Sydney se uită la ceas.

— Trebuie să vin înapoi în zona asta a oraşului peste douăzeci de minute, dar ar trebui să avem destul timp.

N-am mai fost niciodată în decapotabila unei fete frumoase. Pentru o clipă îmi trece prin cap să sar peste portieră, dar apoi îmi vin minţile la cap. Îmi pun skate-ul pe bancheta mică din spate în timp ce Sydney semnalizează şi se înscrie uşor pe bandă.

— Poţi să-ţi pui rucsacul în spate, spune şi-şi aranjează oglinda retrovizoare. Ştiu că nu e prea mult loc în faţă.

Înainte să trec pe la tata pe la birou, mi-am cumpărat şi eu un set de trei boxeri. Doar n-o să-mi desfacă Sydney fermoarul la rucsac şi să-mi vadă boxerii, dar înainte

să spună ea, nu realizasem că îmi strâng aşa de tare rucsacul în braţe.

— Unde trebuie să ajungi peste douăzeci de minute? întreb, şi sper să nu-mi servească numele unui băiat.

— Acasă, spune.

Este!

— Vine o femeie să le facă alor mei o prezentare, în încercarea de a-i face să ia o proprietate imobiliară în indiviziune, spune. Ai mei nu sunt foarte interesaţi, dar eu şi surorile mele i-am rugat să îi acorde o şansă. Plus că dacă asişti la prezentare, primeşti un card cadou la Olive Garden.

— Îmi plac *la nebunie* grisinele lor, spun.

Sydney se uită la mine şi zâmbeşte.

— Şi mie!

E superbă. Chiar e *superbă*. De la faţa perfectă şi până la pielea moale, bronzată, şi părul lucios. Poartă o fustă, care îi lasă la vedere picioarele cu pielea uluitor de netedă. Cum de mi se permite să stau în maşina asta?

La picioarele mele e o pungă roşie de plastic de la Comix Relief. O dau mai încolo cu adidasul ca să nu calc pe ea.

— Le-am luat pentru tata, spune. Weekendul ăsta e ziua lui, aşa că i-am cumpărat câteva reviste *Archie*.

— Eram înnebunit după *Archie*, spun.

— E logic, spune ea râzând.

— De ce? Pentru că avem amândoi părul roşcat?

— Nici măcar nu m-am gândit la chestia asta, spune. Dar sunt convinsă că toţi tipii îl idolatrizaţi în secret pe Archie. E un tip obişnuit pentru care se bat două fete frumoase. Nu-mi spune că nu e visul oricărui tip.

Eu m-aş mulţumi cu o singură fată frumoasă.

— Logodnicii celor două surori ale mele colecţionează reviste de benzi desenate, continuă ea. Uneori îi însoţeşte şi tata la convenţii, dar lor le plac mai mult revistele cu mutanţi şi supereroi. Eu una cred că băieţilor de treabă le place *Archie*.

E fetiţa lui tata. Ce drăguţ. Mă întreb dacă or să mai meargă la convenţii ale amatorilor de benzi desenate când o să intru şi eu în familia lor. Deşi ar fi cam de prost gust, aş merge şi eu.

Ne oprim la un semafor, iar Sydney se întoarce spre mine.

— Îţi mulţumesc pentru ce ai spus zilele trecute la oră, pentru că ai fost plin de tact.

— Ţine de bunul-simţ, spun cu un mârâit.

Dă din cap şi apasă pe acceleraţie.

— Ştiu că spuneai doar ce gândeai, dar într-un fel am avut senzaţia că îmi iei apărarea. Aşadar, mulţumesc.

— Cu plăcere.

Sydney zâmbeşte în timp ce-şi dă părul după ureche.

— Cum spuneam, îmi place la nebunie ideea asta cu proprietatea imobiliară în indiviziune. Poţi să petreci câteva săptămâni pe an în unele din cele mai bestiale locuri din lume. Ai fost vreodată în Acapulco? Noi am mers în februarie şi a fost frumos.

Acapulco? E unul din locurile în care mă duc cu Sydney în viitor. Oare ca urmare a prezentării ăsteia la care o să asiste cumpără proprietăţile în care ne facem noi concediile?

— Ai fost vreodată în Waikiki? întreb. Întotdeauna mi-am dorit să merg acolo.

Sydney se uită la mine, cu ochii mari.

— Au case şi în Waikiki! Gata, chiar îmi doresc să cumpere ai mei. Au chiar şi apartamente uriaşe unde ne-am putea strânge toată familia de fiecare dată când ne ducem.

Waikiki. Acapulco. Când am citit despre Sydney şi concediile mele, mi-am imaginat că o să fim singuri, că o să bem băuturi cu fructe şi o să facem dragoste în locuri exotice. Acum se pare că excursiile noastre presupun o casă înţesată de familia ei. Nu că nu m-aş duce. Atâta timp cât pot să fiu singur cu Sydney, nu zic nu.

Înainte, drumul se înalţă treptat, până ajunge la şinele de cale ferată.

— Ştii ce se face când treci peste şinele de cale ferată? întreabă Sydney.

— Sigur, spun.

În timp ce maşina trece cu hurducături peste şine, ridicăm amândoi picioarele de pe podea.

— Sus picioruşele! strig eu.

Sydney râde, în vreme ce drumul coboară.

— Sus *ce*?

— Sus picioruşele, spun şi mă aprind la faţă. Toată lumea ştie chestia asta.

— Nu prea cred, spune Sydney zâmbind. Totă lumea ştie că ridici picioarele şi-ţi pui o dorinţă.

Mă bate gândul s-o întreb ce şi-a dorit, dar poate că nu vreau să ştiu. Sau poate că da, dar dacă îmi spune, n-o să se mai îndeplinească.

40://Emma

DUPĂ CE O LAS PE KELLAN, o iau pe latura estică a parcului Wagner în drum spre casă.

Dacă ea spune că nu-i trebuie prezervative, atunci nici măcar prin cap *nu-i trece* să meargă până la capăt aşa de curând. Când ajung acasă, trebuie să-i spun lui Josh totul ca să ne gândim ce trebuie să facem. Sper doar că i-a trecut mândria aia de sine excesivă de astăzi.

După semafor, mă îndrept spre casa mea. O maşină decapotabilă albă este parcată pe trotuar lângă casa lui Josh. E maşina lui Sydney! Iar Josh e pe locul din dreapta.

Când trec pe lângă ei şi intru pe aleea mea, aproape că o aud pe Sydney spunând:

— Tipa aia e Emma Nelson?

Pun pariu că Josh n-o să-i spună că suntem prieteni din copilărie. Iar omisiunea asta o să fie prima piatră din zidul pe care îl construieşte în jurul preţioasei lui vieţi cu Sydney.

Mă întorc spre bancheta din spate după costumele de baie şi prosoape şi apoi ies, trântind portiera mult mai tare decât voiam.

ODATĂ CE AJUNG ÎN CAMERA MEA, mă uit pe fereastră. Maşina decapotabilă a lui Sydney e încă acolo. Josh îi spune ceva şi ea râde de parcă ar fi cel mai glumeţ om de pe lume.

Îmi scot hainele pline de nisip, le arunc în coşul cu rufe şi apoi trag pe mine halatul. Când vine Josh, vreau să verific imediat pagina de Facebook, ca să văd în ce fel ne afectează viitorul ceea ce s-a întâmplat astăzi. Pun pariu că imediat ce pleacă Sydney, vine şi-mi bate la uşă.

Ca să mă pregătesc, mă conectez la AOL. În timp ce computerul pârâie şi scârţâie, mă duc iar la fereastră.

Sydney se apleacă şi-l sărută pe Josh pe obraz, apoi el iese din maşină. În timp ce ea se îndepărtează, Josh o salută cu două degete. Ce enervant. Plec de la fereastră şi mă duc iar la computer. Dacă lucrurile or să evolueze între el şi Sydney, atunci nu mai trebuie să mai respect pactul pe care l-am făcut cu el.

Îmi introduc adresa de e-mail şi parola ca să intru în Facebook.

Emma Nelson Storm
Şi ce ar trebui să facă un biolog marin în Columbus, Ohio?
Acum 4 ore Îmi place Comentează

Pare că viaţa nu s-a schimbat de ieri. Mă bate gândul să arunc un ochi la Kellan sau să-l caut pe Josh înainte să ajungă el, dar am să aştept. Aşa se comportă prietenii, îşi respectă cuvântul dat.

Mă răsucesc pe scaun. *Pe unde umblă?*

Într-un final, nu mă pot abţine. O găsesc pe Kellan pe lista mea de prieteni şi dau clic pe numele ei.

Kellan Steiner
Lindsay şi cu mine mâncăm chifteluţe suedeze la Ikea. A fost de acord să meargă la concertul aniversar de cincizeci de ani al lui Rolling Stones. Ce-mi iubesc copilul!
19 mai la 3:03 p.m. Îmi place Comentează

Lindsay încă există! Hm, chiar trebuie să discut cu Josh.

Mă uit pe fereastră. Josh stă pe peluza din faţa casei lui, cu faţa spre parc. Dau înapoi la pagina mea de Facebook, îmi leg cordonul halatului şi cobor iute scările.

41://Josh

O BRIZĂ ADIE printre copacii din parc, iar aerul se răcorește. Iau un fir de iarbă între degetele mari şi suflu. Întotdeauna mă simt relaxat când stau nemişcat şi suflu într-un fir de iarbă, dar pe Emma o enervează. Uneori fac chestia asta numai ca s-o enervez pe ea.

În ultimul timp, a fost mult prea simplu s-o enervez pe Emma.

Când a oprit în faţa casei ei acum câteva minute, ne-a ignorat pe Sydney şi pe mine. Nu că m-aş fi aşteptat să vină fuga la noi, dar dacă ne făcea cu mâna ar fi părut mai puţin nepoliticoasă în mod intenţionat. Hai să-i acordăm beneficiul îndoielii şi să zicem că n-a vrut să intervină între mine şi Sydney.

— JOSH!

Emma traversează peluza din faţa casei ei cu paşi mari, cu braţele încrucişate. Pare ofticată, dar şi ridicolă, pentru

că e cu picioarele goale şi poartă un halat de baie alb şi flauşat.

— Salut, spun.

— *Salut?* zice şi se holbează la mine. Am presupus că o să vii la mine în cameră în clipa în care ajungi acasă. Înțelegi, avem o chestie care se cheamă Face...

— Scuze, spun. Nu ştiam că aştepţi.

Duc firul de iarbă la buze şi suflu.

— Termină!

Mă muşc de interiorul obrajilor ca să nu zâmbesc.

— Ai văzut cine m-a adus acasă?

Emma îşi îndeasă mâinile în buzunarele lăbărţate ale halatului.

— Ni s-au întâmplat multe astăzi... amândurora. Cred că trebuie să ne asigurăm că totul e încă în regulă.

Aici are categoric dreptate. Emma i-a dat papucii lui Graham şi apoi a stat de vorbă cu Cody pe hol. Anna Bloom mi-a scris numărul ei de telefon pe mapă. Sydney Mills m-a dus acasă. Deşi sunt curios să aflu în ce fel i-au afectat toate astea viitorul Emmei, de fapt am emoții din cauza viitorului meu.

Îmi iau rucsacul, îmi lovesc skate-ul şi-l prind cu mâna.

— Vreau să văd cum se prezintă viitorul *tău* — spun în timp ce o urmez pe Emma —, dar la al meu vreau să spun pas.

— Spui pas? Emma se uită în urmă la mine. Nu vrei să afli în ce fel ţi-a afectat viitorul călătoria asta cu maşina?

Clopoţeii de vânt de pe veranda ei scot clinchete puternice.

— Faptul că Sydney m-a condus acasă nu schimbă cu nimic lucrurile, spun şi-mi sprijin skate-ul de balustradă.

Emma înclină capul şi mă priveşte în ochi. Fără să spună un cuvânt, mesajul ei e clar: *Mai vedem noi.*

CÂND AJUNGEM ÎN CAMERA EI, Emma îşi ia un rând de haine şi dispare pe hol. Se întoarce peste un minut îmbrăcată într-un şort minuscul alb şi un tricou roşu cu decolteu în formă de V. În jurul feţei şi pe gât îi curg bucle desprinse din coadă, dar are umerii încordaţi de tensiune.

Îmi las rucsacul pe podea la capătul patului ei.

— De ce erai în halat mai devreme? întreb.

Emma stă la computer cu spatele la mine.

— Mă pregăteam să fac duş, pentru că am fost cu Kellan la lac. Voia să stea de vorbă cu mine. Aşa că, fiindu-i o bună prietenă, m-am dus cu ea.

Oare insinuează că eu nu sunt un bun prieten?

— Scuze, spun. Nu-mi aduc aminte să fi spus că vrei să stai de vorbă.

— Toată ziua am încercat să stau de vorbă cu tine! spune Emma. Dar flirtai cu câte una sau te-ai luat cu mine la ceartă la prânz.

Emma e ultimul om care ar trebui să mă ia la rost că am flirtat. Dar are dreptate. Astăzi n-am întrebat-o nicio clipă ce face. Amândoi avem aşa de multe pe cap, cu toate astea pe mine mă preocupa doar viața mea.

Mă aşez lângă Emma când dă clic pe lista de prieteni. Trece peste mai multe şiruri de poze şi apoi încetineşte când ajunge la numele cu C. Oftează din rărunchi când, după Cindy Freeburg, urmează Corbin Holbrook. Cine or

mai fi şi oamenii ăştia? Nu trebuie să fii un geniu să-ți dai seama pe cine spera să găsească.

Îi spun Emmei că mă duc la baie. Am câteva sucuri de plante în mine care îmi dau cu cotul, şi nici n-am chef s-o aud plângându-se că nu e Cody Grainger prezent în viitorul ei.

Întrucât baia de la parter este în reparații, o iau prin camera mamei ei şi a lui Martin. Ultima oară trebuie să fi fost aici îm şcoala primară. Cred că mi-a intrat un țep în deget sau m-am tăiat în timp ce urcam pe un gard din plasă. Părinții ei țineau dezinfectantul şi plasturii în baia asta.

Lângă uşa de la baie este o ramă mare, pătrată, în care sunt prinse o mulțime de poze. Apar şi eu în câteva dintre ele, dar se pare că nu au mai fost adăugate altele noi de când a început Emma liceul. În colțul stânga jos este o fotografie cu Tyson, Kellan, Emma şi cu mine îngrămădiți în spatele unei camionete, suntem în drum spre un bal de la generală. Eu şi Tyson purtăm cravate ieftine cu ac, iar Emma şi Kellan au părul buclat, ca valurile mării. Şi părem cu toții aşa de mici!

Îmi aduc aminte că Emma şi Kellan dansau cu un grup mare de fete. În mare parte din timp, Tyson şi cu mine am stat sub coşul de baschet, asta dacă nu venea vreo fată să ne ia la dans. Ultima melodie a serii a fost *End of the Road* a lui Boyz II Men, şi m-am hotărât s-o invit pe Emma la dans. Eu abia o atingeam cu mâinile pe şolduri, iar ea mi le ținea pe ale ei pe umeri şi jumătate din melodie ne-am uitat la picioare. Am tras-o un pic mai aproape, i-am pus uşor

mâinile pe spate şi curând Emma şi-a pus bărbia lângă gâtul meu. Pe când acest ultim cântec se termina, am închis ochii şi am aplecat capul până când ni s-au atins obrajii.

Atunci am simţit că mă îndrăgostesc de cea mai bună prietenă a mea.

CÂND MĂ ÎNTORC ÎN CAMERA EMMEI, sunt gata să vorbesc despre viitorul nostru. Deşi astăzi nu am reuşit să vorbim fără să ne certăm, trebuie s-o facem. Şi am un plan pentru ca lucrul ăsta să se întâmple.

— Hai să jucăm jocul adevărului, spun. Tu poţi să mă întrebi ce vrei, iar eu pot să te întreb ce vreau.

Emma clatină din cap.

— Nu vreau să ştiu nimic.

— Nimic?

— Ştiu eu unul mai bun, spune. Nu l-a mai jucat nimeni până acum. Se numeşte Reîncarcă pagina.

Îmi iau rucsacul de pe pat şi mă aşez pe plapumă.

— Cât ai fost tu plecat, m-am gândit la iconul de Reîncărcare a paginii de pe computer, spune Emma. O să înnebuneşti.

Îmi place s-o văd pe Emma zâmbind, aşa că mă ridic în capul oaselor şi ascult.

— De când am descoperit Facebook — spune —, am remarcat că apăreau schimbări de când ne deconectam şi până ne conectam din nou. Acele schimbări puteau fi cauzate de o mie de unde diferite de pe parcursul zilei. Dar gândeşte-te cât de tare ar fi să vedem efectele unei singure unde mici.

— Nu prea înțeleg ce sugerezi — spun —, dar eu nu vreau să stârnesc unde doar ca să mă distrez.

Emma arată spre monitor.

— Ia uite ce am scris ultima oară.

Emma Nelson Storm
O las baltă. Îl conving pe Kev să mă scoată în oraş la cină. Mi-a ajuns cât am stat închisă în casă.
Acum o oră Îmi place Comentează

— Nu e prea rău, spun. Ieşi în oraş să iei cina.

Emma dă uşor din cap.

— Deci *tu* ajungi să trăieşti într-o casă mare pe lac, iar eu stau închisă într-o casă. Mi se pare corect.

De când facem un concurs din compararea vieților noastre?

Emma se uită la dulap şi apoi la comodă.

— Acum trebuie *să facem* ceva. Nu trebuie să fie prea serios, dar ceva ce nu aveam de gând să facem înainte să jucăm jocul ăsta.

— Emma, nu vreau să pun viitorul la încercare în joacă.

— Atunci n-o numi joacă! izbucneşte ea. Gândeşte-te la chestia asta ca la un experiment ştiinţific care îţi poate aduce un premiu.

Emma ia vaza delicată, albastră de pe comodă. Săptămâna asta în ea erau trandafirii ofiliţi pe care i i-a dat Graham cu ocazia balului. Emma înclină vaza până când apa începe să se scurgă pe covorul alb.

— Ce faci? întreb.

Dar ştiu răspunsul. Face o mică schimbare în prezent ca să vadă cum îi afectează viitorul. Dacă îi smulg acum vaza, nu ar conta, pentru că nici *asta* nu s-ar fi întâmplat înainte.

La început, Emma lasă apa să curgă într-un loc, dar apoi începe să traseze spirale, creând cercuri mai mari până când goleşte vaza.

— Era un pic de mizerie în apă, explică ea şi se aşază iar la computer. Când o vedea Martin chestia asta, probabil că o să aibă o discuție lungă cu mama. Ea o să-mi țină o predică şi apoi o să mă pună să-l curăț, timp în care eu ar fi trebuit să-mi fac temele. În ce fel crezi că o să schimbe asta tot ce urmează?

Nu vreau să ghicesc în ce fel s-a schimbat viitorul în clipa asta. E imposibil de aflat, şi în primul rând nici n-ar fi trebuit să se schimbe.

Emma mă priveşte rugătoare.

— Hai, mă, că o să ne distrăm! Dă pe butonul de Reîncărcare. Şi dăm înainte peste cincisprezece ani, *şi*...

Dă clic şi pagina se încarcă din nou.

Emma Nelson Storm
În seara asta mergem la restaurantul preferat al lui Kev. Sper ca babysitterul să apară de data asta.
Acum 36 de minute Îmi place Comentează

Mă aşez pe patul Emmei şi mă aplec, aşa încât să-mi apăs tâmplele cu degetele mari. E o exagerare. Emmei nu-i pasă ce se întâmplă în viitorul ei, pentru că nu-i place

viitorul care o aşteaptă. Pe ea o interesează numai Cody. Dar întrucât nu e pomenit pe nicăieri pe Facebook, nu are nimic de pierdut.

Emma mârâie.

— Par la fel de fericită ca mai devreme. Trebuie să fac ceva mai serios.

— De unde ştii că nu eşti fericită în viitor? întreb. Credeam că-ţi place Kevin Storm.

— Mergem la restaurantul *lui* preferat, spune Emma. Iar babysitterul meu are obiceiul să nu vină.

— Tragi foarte multe concluzii din cuvinte foarte puţine, spun.

Emma mă săgetează cu privirea.

— Dacă o dau nasol în bară, atunci schimb la loc.

— *Nu mai poţi* schimba nimic la loc!

— Tu nu te joci, sau ai uitat? Şi dacă o dau nasol în bară, atunci o s-o tot dau în bară până când se îmbunătăţeşte situaţia. Pot să dau pe Reîncărcare toată noaptea dacă e nevoie.

— Eu nu mă bag! spun şi pornesc spre uşă. Am terminat-o cu Facebook. Eu nu mai vreau să influenţez viitorul.

— Asta pentru că ţi-e frică, spune Emma. Habar n-ai de ce te place Sydney, aşa că ţi-e groază să nu fac eu ceva şi să-ţi stric relaţia aia aşa de solidă.

— Sydney are o mulţime de motive să mă placă, spun.

— Zi trei dintre ele.

— Asta e o prostie.

— Nu poţi, aşa e? spune. Ţi-e frică de realitate.

— Dacă în camera asta e vreo persoană căreia îi e frică de realitate, atunci nu eu sunt aia, spun.

— Gata.

Emma mişcă săgetuţa de la butonul de Reîncărcare şi dă clic pe prieteni.

— Ce faci?

— Te caut. Poate că n-o să am un viitor perfect, dar m-am săturat să te văd cum te porţi de parcă ai fi mai presus de mine pentru că o să ai o viaţă extraordinară.

— Nicio clipă nu mi-a trecut aşa ceva prin cap.

Mă duc iute la computer şi îi smulg degetele de pe mouse, apoi dau clic înapoi la pagina Emmei.

Emma împunge ecranul cu degetul.

— Vezi unde locuiesc acum?

Locuieşte în Columbus, Ohio

— Mai ştii că eram biolog marin? întreabă. Ar trebui să locuiesc aproape de ocean. Am lucrat într-un laborator din Massachusetts, dar ne-am mutat în Ohio. Sunt convinsă că e din cauza lui Kevin. Aşa că zic ca să se ştie că, dacă în viitor Kevin *sugerează* măcar să ne mutăm acolo, înseamnă că a înnebunit. În clipa asta jur să nu trăiesc *niciodată* în Ohio.

Emma dă clic pe Reîncărcare şi pagina se încarcă din nou.

Locuieşte în Londra, Anglia

— A mers! a spus Emma.

Atinge mouse-ul, dar îi smulg iar mâna. Nu-i dau drumul până nu promite să înceteze cu jocul ăsta.

— Mi se face frică, spun. Nici măcar nu mai faci ceva anume. Doar te hotărăşti şi ţi se schimbă viaţa.

Emma se uită la mine, dar nu spune nimic. Cu cât se uită mai mult, cu atât mă simt mai stânjenit. Zâmbeşte slab şi apoi se ridică pe vârfuri. Buzele i se lipesc de ale mele şi niciunul dintre noi nu se retrage.

Închid ochii şi mă aplec spre ea.

Emma îşi freacă obrazul de al meu şi şopteşte:

— Cum crezi că o să ne afecteze chestia asta viitorul?

Îmi desfac buzele în timp ce ea îmi strecoară mâna la ceafă şi ne apropiem şi mai tare.

42://Emma

JOSH SE ÎNDEPĂRTEAZĂ DE MINE şi imediat îmi dau seama că am mers prea departe.

— De ce ai făcut asta? întreabă şi glasul îi tremură.

Îmi simt picioarele moi. Mă aşez pe scaun şi încerc să-mi adun gândurile. Am făcut-o pentru că... *habar n-am*.

Îmi privesc mâinile. Nu ştiu ce să spun. Când s-a dus la baie acum câteva minute, i-am deschis iute rucsacul. Nu sunt sigură ce căutam, poate vreun bilet de la Sydney, sau un indiciu legat de locul în care au fost. În schimb am găsit un set de boxeri, care indică faptul că se aşteaptă ca foarte curând să se întâmple ceva între ei. După toate câte s-au întâmplat săptămâna asta, am ajuns la limită.

— N-a fost nimic, zic. Hai s-o lăsăm aşa, da?

— S-o lăsăm aşa? Josh mă fulgeră mânios cu privirea. Ştii ce sentimente aveam faţă de tine. Nu poţi să profiţi de mine de dragul unui joc stupid.

— N-am profitat de tine.

— M-ai respins, zice Josh. Dar te scoate din sărite să vezi că acum îmi văd de viaţă. Te aşteptai să fiu veşnic trist?

— Bineînţeles că nu, zic şi mă străduiesc să nu plâng.

— Poate că pe alţi băieţi nu-i deranjează când te porţi aşa, dar pe mine mă deranjează.

— Cum mă port?

— Ieşi cu tipi de care nu-ţi pasă, zice Josh. Chiar şi în legătură cu viitorul, te-ai descotorosit de Jordan Jones ca de o măsea stricată. Iar azi te-ai despărţit de Graham şi ai trecut imediat la Cody. Te-am văzut pe hol cu el. Dar în cazul în care nu iese cu el, acum începi şi cu mine. Cine urmează apoi?

— N-am...

— Ba da!

Simt cuvintele lui Josh ca pe o palmă pe obraz. Îmi fac mâinile pumn şi zic:

— Retrage-ţi cuvintele sau ieşi din camera mea.

— Am plecat! zice.

Imediat ce ajunge pe scări, mă arunc pe pat. Umerii mi se scutură şi pieptul îmi saltă. Mă uit la panoul de plută de deasupra patului, la toate fotografiile cu noi. Iată-i pe Kellan, Tyson, Josh şi pe mine, suntem în piscina cu bile la GoodTimez. O am aici de anul trecut. Într-una din variantele mele de viitor, am pus-o chiar într-un album de pe Facebook. Uite că n-o să se mai întâmple aşa. Smulg fotografia de pe panoul de plută, o fac bucăţi şi o arunc în coşul de gunoi.

MĂ UIT PE FEREASTRĂ spre baia lui Josh, dar transperantele sunt lăsate. Azi de dimineață avea telefonul pe pervaz, o aștepta pe Sydney să sune. Nu l-am umilit vorbind despre chestia asta, pentru că nu așa te porți cu prietenii.

Nu îi judeci, nu-i umilești. Dar pun pariu că, în tot timpul ăsta, el mă judeca. Ca în dimineața asta, când m-a judecat că am ieșit cu Kyle și Graham, deși nu-i iubeam. Sau la prânz, când mi-a spus că ar trebui să mă duc la el dacă am nevoie de sfaturi legate de iubire. Crede că niciodată n-o să mă pricep la relații.

Să-l ia naiba.

Mă așez iar la computer.

Să-l ia naiba cu regulile lui de bază în materie de Facebook.

Și iată-mă, fac fotografii cu soțul meu în Londra. Măresc fotografia. Am părul mai deschis la culoare și port o eșarfă portocalie. Kevin e un pic mai înalt decât mine și are ochii căprui-închis. Pe fundal se zărește Big Ben-ul. Kevin ține un bebeluș în brațe. Un copil mai mare privește dintre genunchii mei.

Emma Storm

Visez la un impermeabil mai de Doamne ajută. Și la mai mult somn. Și la o zi în care să nu am piureu de banane în păr.

Acum 17 ore Îmi place · Comentează

În celelalte dăți în care am fost căsătorită cu Kevin, și chiar și cu Jordan, mi-am păstrat și numele de Nelson. Oare ce undă s-a propagat în ultimele douăzeci de minute încât să mă facă să renunț la numele de fată?

Dau mai jos.

Emma Storm

Nu pot să sufăr faptul că englezii spun întruna „O zi bună". Parcă m-ar obliga să am o zi bună. Şi dacă NU e aşa?

16 mai la 10:47 a.m. Îmi place Comentează

Emma Storm

Scutece, depresii, dinţi care cresc, şi iar depresii. Kevin a zis să stau eu acasă cu copiii, dar eu mă tot întreb de ce nu fac mai mulţi bărbaţi chestia asta. Pe vremuri aveam un post mai bine plătit decât el!

14 mai la 12:09 p.m. Îmi place Comentează

Iar nu sunt fericită!

Când am spus că n-aş locui în Ohio, ar fi trebuit să fiu mai exactă. Ar fi trebuit să spun că nu renunţ la postul meu de vis. Sau că nu am să trăiesc departe de ocean.

Mai devreme am scris că mă întreb ce caută un biolog marin în Ohio. Nu eram prea explicită, dar îmi dau seama ce se întâmplă. Kevin ne-a dus acolo ca să facă el pe eroul la serviciu, dar eu a trebuit să renunţ la ceea ce iubeam să fac. Iar băieților pe care îi aveam în Ohio le era greu să se adapteze la şcoală, deoarece trebuiau să înceapă la jumătatea anului şcolar. Lui Kevin nu-i pasă de noi. Îi pasă doar de el.

Parcă îl şi aud pe Josh cum îmi spune să nu mai gândesc aşa. Ar spune că poate eu cea din viitor am o săptămână proastă. Dar eu mă cunosc. Nu merg bine treburile.

Dau clic pe Prieteni şi caut printre nume. Încă nu apare Cody Grainger. Nu pot să mă abţin şi dau la cei cu litera J.

De data asta nu e nici Josh Templeton.

Deci aşa stă treaba. Fac o greşeală şi mi-o scoate veşnic pe nas.

În partea de sus a paginii este o căsuţă în care poţi să cauţi oameni. Bat uşor darabana pe tastatură şi apoi tastez repede „Josh Templeton". Se încarcă o pagină nouă cu mai mulţi Josh Templeton decât încap pe ecran. Dar al treilea Josh e el.

Josh Templeton 2 prieteni comuni

Dau clic pe numele lui şi apare pagina lui. Încă locuieşte în Lake Forest şi lucrează la Electra Design. În fotografie e într-o barcă cu Sydney şi trei copii, dar în rest pagina este în mare măsură albă.

Lângă numele lui e un dreptunghi micuţ pe care scrie „Adaugă la prieteni" Încerc să dau clic pe el, dar nu se întâmplă nimic. Dau iar clic, dar viitorul nu se lasă schimbat aşa de uşor.

Bine. N-ai decât să te bucuri de viaţa aia fericită a ta, Josh.

Scriu „Cody Grainger" în căsuţa pentru căutare şi dau Enter.

Pagina lui Cody este asemănătoare cu a lui Josh. Nu e pe lista mea de prieteni, aşa că nici despre el nu pot primi prea multe informaţii. Spune că locuieşte în Denver, Colorado, este arhitect interesat de energia eoliană şi solară. Are

părul blond şi ţepos ca întotdeauna şi acelaşi zâmbet sexy. Cody chiar îmbătrâneşte frumos.

Dau mai jos.

Statut sentimental: celibatar

Caută: femei

Cum de e Cody Grainger tot celibatar peste cincisprezece ani?

Bun, hai să spunem că divorţez de Kevin la Londra, aduc copiii înapoi în State şi mă mărit cu Cody. Şansele sunt mici, dar nimic nu e imposibil. Cu gândul la chestia asta, ies de pe Facebook, mă deconectez de la AOL şi mă întind pe pat.

Câteva minute mai târziu, sună telefonul. Nu răspund. Să lase mesaj cel care sună.

— Emma! strigă Martin.

De cât timp e acasă? Sper că nu a auzit cearta mea cu Josh.

— Eşti sus? întreabă. E tatăl tău la telefon.

Scot cablul din computer şi îl vâr în telefon. În timp ce fac chestia asta, calc pe pata de umezeală de pe covor. Nu am chef să discut cu nimeni în momentul de faţă, mai ales cu tata. Mă simt vinovată că încă nu l-am sunat să-i mulţumesc. În plus de asta, o să fie un dulce la telefon, chestie care o să mă facă să mă simt şi mai nasol.

— Salut, tată, zic.

— E vreo problemă? întreabă. Pare serios. Ţi-am lăsat un mesaj în weekend şi un altul luni şi încă n-am primit

nicio veste de la tine. E miercuri, Em. Mama mi-a spus că a sosit sâmbătă computerul.

Nu rezist.

— Da. Am început să-ţi scriu un e-mail, dar am fost...

— Prea ocupată să-mi mulţumeşti? Sunt sigur că te-am crescut...

— Aha! Acum se pune că mă creşti tu.

Face o pauză.

— Nu e corect din partea ta.

— Corect? Ridic tonul. Ai o altă familie şi încerci să scapi de mine dându-mi cadouri. Asta ţi se pare corect?

— Nu ştiu de unde vine obrăznicia asta...

Trântesc receptorul.

Joi

43://Josh

RĂSUCESC BUTONUL până în poziţia „fierbinte" şi apa ţâşneşte în maşina de spălat, ceea ce face să se înalţe valuri de aburi. După ce torn detergentul într-un cerc albastru peste hainele murdare, pun capacul. A trecut ceva timp de când n-am mai avut elan să-mi fac curat în cameră, dar noaptea trecută mi-am făcut toate hainele grămadă şi am băgat în dulap revistele *Thrasher* strânse de doi ani. E greu de anticipat când o să vină Sydney prima oară în camera mea, aşa că vreau să fiu pregătit.

Trec pe lângă masa la care iau ai mei micul dejun. Tata ronţăie dintr-o felie de pâine prăjită cu unt, iar mama îşi soarbe cafeaua.

Iau cutia cu Lucky Charms din cămară şi mai zăbovesc un pic acolo, încerc să mă gândesc ce am să le spun. Azi-noapte ai mei au ajuns târziu acasă şi eram cu toţii prea obosiţi să discutăm ce s-a întâmplat în biroul lui tata.

— Speli rufe înainte să pleci la şcoală? întreabă mama. Ce lucru neobişnuit.

— Mi-am făcut curat în cameră, spun din cămară.

— Ăsta e un lucru şi mai neobişnuit, spune tata.

Mai demult mă băteau la cap să-mi fac ordine în cameră, dar până la urmă au renunţat. Dacă vor să vadă asta ca pe un fel de a-mi cere scuze pentru ziua de ieri, n-au decât.

— În weekendul ăsta o să dau eu cu aspiratorul, spune tata. O să aspir şi covorul tău, acum că ţi-ai recăpătat podeaua.

Pornesc spre masă.

— Mă ocup eu de asta, spun şi torn cereale într-un bol. Aşa îmi mai iau şi eu pauză de la teme. Ne dau o grămadă înainte de teze.

— Am remarcat că ai stat toată seara în cameră, spune mama. Mă bucur să văd că nu ai uitat de şcoală.

Întârzii şi eu la şcoală *o dată doar* câteva minute şi acum îşi fac griji din cauza temelor. Dacă ar şti că devin un designer grafic de succes cu o casă uriaşă pe lac, nu s-ar mai stresa că am întârziat şi eu un pic.

— N-am rămas în urmă tot anul, spun şi torn lapte peste cereale.

Mama se apleacă peste masă şi mă atinge pe mână.

— Nu asta am vrut să spun.

— Ştim că suntem norocoşi, adaugă tata. Ştim că, exceptând situaţia asta, ai fost foarte responsabil şi ai ajuns la şcoală la timp.

— După ce ai plecat, am făcut un sondaj în rândul colegilor noştri — spune mama — şi unii dintre copiii lor mai mult întârzie decât să ajungă la timp.

Unul dintre motivele pentru care sunt stresanți ai mei este că trebuie să discute ei despre *tot*. Poate că de-aia s-a mutat David în partea cealaltă a ţării. Nu îi plăcea că erau la curent cu orice aspect din viaţa lui.

În niciun caz nu le pot spune mamei şi tatei că m-a sărutat Emma. Locuieşte chiar alături! Ai mei ar avea emoții ori de câte ori aş fi singur acasă. Tyson m-ar asculta, dar nu e cinstit să îl atrag în povestea asta, dat fiind că o vede în fiecare zi pe Emma.

Mama îşi mai pune un cub de zahăr în cafea.

— Vrem să ştii că nu ne deranjează dacă mergi la şcoală cu Emma.

Îmi duc o lingură cu Lucky Charms la gură.

— Ne place Emma, spune tata. Dar trebuie să ajungi la timp la şcoală, nu e negociabil.

— Bine, spun şi un firicel de lapte mi se strecoară printre buze.

Îmi şterg bărbia cu un şervețel.

Afară se aude portiera de la maşina Emmei. Mă uit la ceas. Pleacă foarte devreme, asta înseamnă că mă evită intenționat.

E oficială treaba, suntem certați.

44://Emma

ÎMI ARANJEZ OGLINDA RETROVIZOARE când ajung la capătul cvartalului. Dacă Josh se aşteaptă să-mi cer scuze că l-am sărutat, n-are decât să aştepte. Poate că am dat chix, dar m-a durut că s-a luat de mine. Am stat în camera mea tot restul serii şi am coborât numai să iau cina. Am încercat să repet la saxofon, lucru care de regulă mă relaxează, dar nu reuşeam să ating nicio notă ca lumea.

La intersecţie, cotesc. În seara asta trebuie să-l sun pe tata să-mi cer scuze. A fost generos că mi-a cumpărat computerul. Dar nu înţeleg de ce n-a răspuns la telefon când l-am sunat azi-noapte. Am încercat de două ori şi ambele dăţi mi-a intrat robotul.

„Ai sunat la familia Nelson", a spus glasul Cynthiei. „Ne pare rău că ţi-am ratat apelul. Te rugăm să laşi un mesaj după semnalul sonor."

Pe vremuri, noi eram familia Nelson.

Nu mi-am putut face destul curaj încât să las un mesaj.

O IAU PE ALEEA SPRE Sunshine Donuts.

— Ce să fie? se aude vocea unei femei prin difuzor.

Mă aplec peste fereastră.

— O gogoaşă cu scorţişoară. Atât.

În faţa mea, la fereastra de unde îţi iei comanda sunt trei maşini. Ca să mai treacă timpul, mă uit la posterul cu Sunshine Donuts. O-ul este galben aprins şi din el pleacă raze lungi, în culorile curcubeului. O femeie veselă cu o tavă cu gogoşi glazurate exclamă:

„Să ai o zi însorită!"

Am avut sentimentul că mă aşteaptă o zi nasoală din clipa în care m-am trezit, şi toate astea din cauza cuvintelor lui Josh. *Nu* am profitat de el. Josh e cel mai bun prieten al meu. Nu mi-aş putea bate joc de el aşa.

Când ajung la fereastră, mi s-a dus pofta de gogoşi.

Femeia are părul umflat şi auriu prins sub o plasă. Întinde o pungă albă de hârtie.

— Scorţişoară?

— Cred că m-am răzgândit. Nu-mi mai e foame.

— N-o vrei? întreabă şi agită punga.

— Îmi pare rău, zic.

Plec din parcare şi intru iar pe drum.

MAI SUNT DOUĂ SĂPTĂMÂNI până la teze şi profii încep să pună presiune pe noi. La teza la istorie, va trebui să redactăm trei eseuri lungi. Pentru cea la engleză, trebuie

să fim pregătiți să facem o analiză a oricăreia dintre cărțile pe care le-am citit anul ăsta. Cu trupa, nota generală va fi puternic afectată de reprezentația de la parada de Ziua Eroilor din weekendul ăsta.

Nu prea am chef de învățat, dar nici nu pot s-o dau în bară. Am nevoie de o medie bună ca să mă înscriu la cursul ăla de biologie la facultate, care mai târziu o să mă ducă în domeniul biologiei marine. Dacă viitorul meu arată nasol, nu pot să dau vina numai pe Kevin Storm. E şi responsabilitatea mea.

Chiar şi aşa, toată situația asta mă irită. Ceasurile ticăitoare din fiecare clasă, holurile care duhnesc a parfumuri fructate, chicotul Annei Bloom la bibliotecă. Niciodată nu-i dădusem prea mare importanță Annei, dar după ce am văzut-o flirtând cu Josh ieri, o văd peste tot. Şi toată lumea pe lângă care trec vorbeşte cu entuziasm despre chiulul în masă de mâine şi despre petrecerea în aer liber a lui Rick.

Între ora a treia şi a patra, îl observ pe Josh în fața mea. Mă duc glonț în baie şi stau acolo până sună clopoțelul.

— *MOR* DUPĂ CARTOFII PRĂJIȚI, spune Kellan când ne împingem tava în timp ce stăm la coadă. Îmi dau energie.

Mă uit la lăptucile ofilite din barul de salate şi la ochiurile de grăsime de pe pizza. Dacă nu m-aş fi grăbit aşa de tare să plec de acasă înaintea lui Josh, nu mi-aş fi uitat prânzul pe blatul din bucătărie.

— Când ne înscriem la cursul de la facultate — zice Kellan —, adu-mi aminte să te duc în cantina studenților. Fac cei mai buni cartofi prăjiți ondulați.

În timp ce mă întind după un iaurt cu piersici, mă gândesc la ce am văzut în legătură cu viitorul lui Kellan. N-aş putea spune prea multe despre cariera ei, doar că locuieşte în Philadelphia şi că lucrează la o şcoală care te învață limbajul semnelor. Nu devine doctor sau om de ştiinţă cum vorbeşte mereu, dar, spre deosebire de mine, ea pare fericită.

După ce plătim mâncarea, mergem spre recipientul cu ketchup.

— Îmi iei şi mie nişte şervețele? întreabă Kellan. Ia-i şi lui Tyson. Băiatul ăla nu se şterge niciodată pe mâini, chestie foarte scârboasă.

Categoric se petrece ceva între ea şi Tyson. Când erau împreună, numai la Tyson se gândea. Îl alinta, îi aducea prăjiturele, bomboane de tuse şi pachete de gumă de mestecat.

Kellan dă din cap spre uşă.

— Eşti gata?

Nu mă mişc.

— Putem să mâncăm înăuntru azi?

Se uită la uşă, apoi înapoi la mine.

— Şi Tyson şi Josh?

Nu ştiu ce să răspund.

— Care e faza? întreabă.

— Aş avea chef să-l evit un pic pe Josh în momentul de faţă.

Kellan se duce la cea mai apropiată masă liberă.

— Are legătură cu faptul că scârba de Mills l-a scos azi de la oră?

Mi se face stomacul ghem.

— Ce spui acolo?

— Nu ştiu exact — zice Kellan —, dar azi, când mă duceam să las o foaie de prezenţă la secretariat, Maiestatea Sa era acolo. Am auzit-o din întâmplare cerându-i voie consilierului din Consiliul elevilor să-l lase pe Josh să plece restul după-amiezii. A spus că are treabă cu el în Consiliul elevilor.

Îmi privesc iaurtul portocaliu-deschis. Indiferent la ce „treabă" se gândeşte Sydney, Josh e pregătit, are boxeri sexoşi.

Kellan zâmbeşte răutăcios, se apleacă spre mine şi şopteşte:

— Sunt convinsă că o să fie *foarte* impresionată când o să scoată el din portofel prezervativul ăla antic şi de demult.

45://Josh

— CADE!

Un sendviş pică din cer şi aterizează la picioarele mele. Tyson dă năvală spre mine. Iau sendvişul şi i-l arunc înapoi. Îl prinde ca pe o minge de fotbal, face un cerc complet şi apoi se trânteşte lângă copacul unde ne luăm masa de prânz.

— Ai secrete faţă de mine, spune. Nu mi-ai zis că ieri ai umblat cu maşina lui Sydney Mills.

De unde a aflat? Nu cred că a spus Emma ceva.

— Tocmai cu Sydney Mills! adaugă.

— Te-aş fi sunat să-ţi zic — spun — dar azi-noapte treburile au luat-o razna.

Lui Tyson i-a căzut faţa. De impresie, închide iar gura şi apoi ridică mâna să batem palma.

— Cu Sydney?

— Nu tocmai, spun.

Tyson lasă mâna jos şi începe să-şi desfacă sendvişul.

Dacă m-ar fi sărutat *Sydney*, aş fi dat palma cu el. Însă m-a sărutat Emma. În clipa în care ni s-au atins buzele, am revenit la situaţia de acum şase luni. Ăsta era sărutul pe care mi-l dorisem anul trecut în noiembrie. Am avut senzaţia că tot ce s-a întâmplat săptămâna asta ne-a readus în sfârşit împreună. Puteam s-o luăm de la început.

Apoi am realizat adevărul. Nu m-a sărutat pentru ceea ce sunt eu. A avut ocazia asta toamna trecută. Pur şi simplu avea nevoie de ceva care să creeze o undă uriaşă şi nu i-a păsat dacă asta îmi afecta mie viitorul. Ba chiar mai mult de atât, nu i-a păsat dacă mă rănea *pe mine.*

— Toată dimineața am auzit persoane care întrebau de tine şi de Sydney, spune Tyson. Frate, cum de m-ai lăsat pe dinafară în halul ăsta?

Muşcă zdravăn din sendviş.

— Cum de a aflat lumea?

— Decapotabila ei nu poate trece neobservată, spune. Fără supărare, dar ce căutai pe bancheta ei din dreapta?

Aşa trebuie să fie să trăieşti în preajma lui Sydney. Lumea observă tot ce faci şi apoi discută despre ceea ce a văzut. Chiar dacă mi se întâmplă mie acum, nu are legătură cu mine. Eu sunt doar un mic satelit care gravitează în jurul planetei Sydney.

Privesc dincolo de terenul de fotbal gol. Dacă era să vină şi Emma, până acum ajungea.

* * *

DUPĂ MASA DE PRÂNZ, am ora de Procesare de text I cu domnul Elliott. În clasă sunt trei mese lungi şi pe ele un şir de computere. Apăs pe butonul verde de pornire al computerului şi apoi mă las pe spătarul scaunului în timp ce porneşte.

În minte mi se derulează două scenarii. Unul dintre ele este că Emma nu a venit la copac la prânz fie pentru că încă e supărată, fie pentru că îi e jenă. Celălalt scenariu e că a plecat de la şcoală şi s-a dus acasă să se uite singură pe Facebook. Dar dat fiind că nici Kellan nu a venit la prânz, probabil că sunt împreună. Oricât de supărată ar fi Emma, nu cred că o s-o atragă şi pe Kellan în chestia asta.

Domnul Elliott vine la computerul meu şi îmi aruncă o hârtie albastră pe tastatură.

— Trebuie să te duci la secretariat.

Iar? De data asta ce mai e? Pe foaie este trecut numele meu chiar deasupra semnăturii secretarei. Ultimele câteva ore pe ziua de azi sunt încercuite cu cerneală negru-închis.

Mă apucă o criză de paranoia. Dacă domnul Elliott i-a monitorizat computerul Emmei şi ştie ce am făcut noi? Un priceput într-ale computerelor ar putea şti cum să facă treaba asta. Poate că de-aia n-a venit Emma la prânz. Poate că au săltat-o, dar a refuzat să spună unde mă aflu eu!

Întreb cât de calm posibil:

— Ştiţi care este problema?

— Ştiu doar — spune domnul Elliott şi îşi scarpină un petic plin de coji de pe cap — că poţi să-ţi iei lucrurile cu tine, pentru că nu te mai întorci.

PARCĂ ÎI ŞI VĂD pe părinţii mei, încruntaţi şi cu braţele încrucişate, cum mă aşteaptă în biroul directorului. O să fie acolo şi psihologul şcolii şi poate şi un profesor de fizică sau de istorie ca să-şi exprime opinia. Emma şi mama ei stau pe scaune şi la fel şi Martin, cu aerul că ar prefera să fie oriunde în altă parte.

— Vă jucaţi cu viitorul, va spune directorul, clătinând dezaprobator din cap. Vă daţi seama cât de periculos este?

Profesorii ne vor ţine predici despre posibilele repercusiuni, nu numai pentru noi, ci pentru viitorul întregii omeniri.

— Ai apărut!

Sydney stă la uşa secretariatului şi zâmbeşte entuziasmată. Poartă o cămaşă roz pal cu nasturi, blugi şi sandale. Se ridică pe vârful picioarelor şi îşi flutură uşor mâna.

Nu pot să nu zâmbesc şi eu.

— Ce faci aici?

Sydney arată spre foaia albastră din mâna mea.

— Ce zici de permisul de ieşire din închisoare?

— *Tu* ai făcut chestia asta?

Îmi face cu ochiul.

— Cu plăcere, spune, apoi îmi ia hârtia din mână şi deschide uşa la birou.

Doamna Bender, secretara, ne salută din spatele biroului.

— Am nevoie de foile albastre şi apoi puteţi pleca.

Sydney se întinde peste birou, iar blugii i se mulează pe corpul perfect.

— Uitaţi-le, doamnă B. Apoi se întoarce spre mine, mă ia de braţ şi pornim spre hol. Ţi-ai luat tot ce-ţi trebuie? întreabă. O să fim plecaţi până după ce se termină orele.

Mi-e greu să mă concentrez dat fiind că e aşa de aproape de mine. De asemenea, are primii doi nasturi de sus descheiaţi.

— Unde mergem? întreb.

— Avem treburi de rezolvat!

Am în rucsac manualele din care trebuie să-mi fac tema în seara asta. Nu ştiu sigur ce avem de citit pentru orele de la prânz, dar pentru asta pot să dau telefoane. Încă nu înţeleg de ce ni se dă voie să plecăm, aşa că vreau s-o tai de aici înainte să-şi dea cineva seama că s-a comis o greşeală.

În timp ce ieşim din clădirea principală, Sydney îmi expune misiunea noastră. În calitate de preşedinte al Consiliului elevilor, trebuie să aleagă cele necesare pentru mai multe evenimente de final de an. Vicepreşedintele trebuia să meargă cu ea să rezolve treburile astea, dar el şi-a scrântit glezna la ora de sport şi a trebuit să renunţe. Ca să umple golul, Sydney m-a ales... pe mine!

— Nu ştiam că are aşa de multă putere Consiliul elevilor, spun. Poţi să pleci de la ore când vrei tu?

— Trebuie să ai grijă. Dacă şcoala consideră că este o experienţă din care poţi învăţa ceva, este de acord, spune. Azi avem multe treburi de făcut, aşa că am venit cu nervosul ăsta.

Loveşte bara de protecţie din spate a unui SUV Jeep Cherokee negru.

— E a ta? întreb.

Decapotabila de ieri părea să i se potrivească mai bine.

— E a soră-mii, spune. Dar am făcut schimb cu ea şi cu logodnicul ei astăzi. Locuiesc mai jos de noi, aşa că nu e mare lucru. Aşa facem tot timpul.

Mă duc pe partea pasagerului şi urc. Pe scaunul dintre noi e un clipboard cu o listă de sarcini.

— Pune-ţi centura, spune şi porneşte motorul. În următoarele ore muşchii tăi îmi aparţin.

IAU O CARTE DE VIZITĂ cu argintiu şi negru care e vârâtă în suportul pentru băutură.

— Electra Design?

— E una din companiile lui taică-meu, spune Sydney. Lucrează în domeniul designului grafic.

Electra Design.

— Tot timpul începe câte o afacere nouă, adaugă Sydney. Mama îi spune că e dependent de muncă şi că trebuie să angajeze mai multe persoane să-l ajute.

O să mă angajeze pe *mine.* Într-o bună zi, o să lucrez la Electra Design... pentru tatăl ei.

Mergem spre acelaşi complex comercial în care se află şi GoodTimez Pizza, dar în partea opusă. Sydney trage cu spatele într-un loc de parcare în faţa magazinului Trophy Town şi apoi opreşte motorul. Ieşim din maşină şi o ajut să ridice luneta şi să coboare uşa din spate. Se apleacă înăuntru ca să netezească o prelată albastră din spate, iar eu nu pot să nu mă uit în decolteul ei. Poartă un sutien roz pal, aproape la aceeaşi culoare cu cămaşa. Şi Tyson ar fi fericit să afle că sânii ei par uluitor de reali.

— Săptămâna viitoare, marţi seara, este banchetul sportivilor, spune Sydney în timp ce intră în magazinul cu trofee. Trebuie să luăm o grămadă de premii de aici. Partea ciudată e că eu deja ştiu că o să primesc un trofeu pentru tenis. Dar am să-l pun în dulap lângă celelalte. Mi se pare o probă de egoism să-ţi împânzeşti camera cu trofee.

Nu-i spun că mi-am ţinut trofeele de la T-ball şi fotbal ani de zile după ce am încetat să mai joc.

În mijlocul magazinului este un suport cu trei etaje cu trofee. Sunt în şiruri de diferite culori, cu diferite înălţimi şi forme, din care poţi alege. Fiecare trofeu are deasupra o figurină aurie cu un sportiv: pentru baseball, baschet, bowling, chiar şi darts.

Sydney coboară un creion în josul listei din clipboard.

— Ai practicat vreodată vreun sport?

— Baseball şi fotbal când eram mai mic, spun. La şcoala generală a început să-mi placă skateboardul. Tu? În afară de tenis, desigur.

— Toamna joc fotbal.

— Şi te pricepi?

Întreb, dar ştiu că se pricepe. De câteva ori în fiecare sezon apare pe prima pagină a rubricii sport din *Lake Forest Tribune*. Fie fură mingea, dă un gol, fie aleargă cu mâinile în aer.

— Nu mă descurc prea rău, spune. Dar nu sunt înnebunită după sport ca surorile mele.

Un bărbat scund cu ochelari şi cu părul rar întreabă dacă suntem de la liceu. Sydney semnează o factură şi tipul

ne ajută să punem trei cutii cu plăci şi trofee în spatele maşinii. Apoi mergem să comandăm aranjamente florale.

— Surorile mele au jucat fotbal la liceu, spune Sydney. Pentru o vreme au fost prima şi a doua din district.

— În acelaşi timp?

— Sunt într-o competiţie ridicolă una cu cealaltă, spune şi încetineşte la un semafor. Sunt gemene identice, dar se ceartă tot timpul.

Gemene identice?

— Ciudăţenia e că sunt amândouă logodite cu studenţi la drept şi amândouă au de gând să se mărite vara viitoare, continuă ea.

Prima oară când mi-am văzut viitorul, aveam un fiu şi două fiice gemene identice. Fetele semănau cu Sydney. Mai târziu, aveam gemeni care semănau cu mine.

— Avem mulţi gemeni în familie, spune ea. Şi mama provine din gemeni.

Nu răspund. Ce pot să spun? *Ca să vezi! Am avut şi noi fetiţe gemene, dar apoi le-am pierdut. De ce? Pentru că Emmei nu i-a plăcut de bărbatu-său şi se pare că nu poţi să schimbi un aspect al viitorului fără să schimbi şi restul. Iar acum se pare că avem băieţei gemeni. Sau cel puţin aveam ieri.*

— Eşti cam tăcut, spune Sydney.

Are dreptate. Ar trebui să vorbesc. Dacă vreau să se întâmple ceva între noi, nu pot să stau aici şi să mă gândesc la viitor. Trebuie să mă concentrez asupra prezentului. Chiar dacă o să ne căsătorim într-o bună zi, ştiu aşa de puţine despre ea. Habar n-am care e filmul ei

preferat sau pe unde îi place să umble. Nici măcar nu ştiu ce-o face să râdă.

— Vrei să ai copii într-o bună zi? o întreb.

Dacă ar sta Tyson în spatele meu, mi-ar da una după ceafă.

Sydney zâmbeşte şi porneşte semnalizatorul.

— Ciudată întrebare pentru prima întâlnire.

Ştiu că glumeşte când spune că asta e prima întâlnire, dar faptul că îi vin în minte cuvintele astea înseamnă că la un anumit nivel consideră că ăsta este începutul unei relaţii. Şi chiar aşa şi e!

După ce mergem preţ de câteva cvartale în linişte, întreb:

— Ce faci weekendul ăsta?

— Sâmbătă joc tenis cu mama şi cu surorile mele, spune. Şi apoi duminică toată familia, inclusiv tata şi logodnicii, ajută la organizarea unui picnic la închisoare.

E o închisoare la jumătatea distanţei dintre Lake Forest şi Pittsburgh, dar n-am fost niciodată acolo.

— Fac picnicuri?

— De fiecare dată când e Ziua Eroilor, spune Sydney. E muncă de voluntariat. La picnicul de anul trecut am făcut greşeala să-l iau pe Jeremy cu mine. Îl ştii pe Jeremy Watts?

— Nu cred.

— A terminat anul trecut, spune. E un tip de treabă, dar uneori e un pic insensibil. Tot timpul cât am fost acolo s-a dat drept deţinut şi îmi tot spunea în şoaptă lucruri de genul: „Îmi dai şi mie salata cu macaroane? Mi le-aş lua singur, dar am cătuşe la mâini."

Mă uit pe fereastră ca să nu-şi dea seama că îmi reţin un zâmbet.

— Nici măcar nu aveau cătuşe la mâini, adaugă.

Parcă mă şi văd pe mine şi pe Emma în aceeaşi situaţie. Dacă aş face eu gluma cu cătuşele, mi-ar da un pumn în braţ şi mi-ar spune să mă port cum se cuvine, dar ar trăda-o ochii. Şi ar fi şi ea gata-gata să râdă.

Arăt în susul drumului spre Sunshine Donuts.

— Vrei să ne oprim? Fac eu cinste.

Sydney se uită unde i-am arătat eu, apoi strâmbă din nas.

— Poate mai încolo.

Trecem şi privesc în oglinda retrovizoare cum rămâne în urmă firma în culori vii.

46://Emma

MAI AM DOUĂZECI DE MINUTE până la antrenament, aşa că stau la bibliotecă şi învăț. Nu e aproape nimeni aici, doar doi băieți de clasa a IX-a la un computer şi domnişoara Nesbit, care pune cărţile în rafturi. Şuviţa ei roz este prinsă la spate cu o serie complicată de agrafe.

Totul pare să se ducă de râpă în viața mea. Totul, mai puțin Cody. Azi ne-am zâmbit de două ori pe hol şi nu mi-a stat gândul decât la faptul că *peste cincisprezece ani o să fie tot singur*. Singur, atrăgător şi arhitect în Denver. Deşi nu e aproape de ocean, aş putea învăța să iubesc muntele.

— Cum a fost cu cărțile de telefon? întreabă domnişoara Nesbit în timp ce se apropia de masa mea. Le-ai găsit la biblioteca publică?

— Da..., mulţumesc.

Mi-ar fi plăcut să mai pot visa la Denver încă vreo câteva minute.

— Este extraordinar, nu?

— Ce anume? întreb.

— Resursele pe care le avem astăzi la dispoziție, spune. Ești în clasa a XI-a, nu? Așa că probabil ai căutat facultăți, dar poți de asemenea căuta posturi vacante pe perioada verii, tabere, ba chiar și practici la o bibliotecă. Îți poți planifica viitorul chiar aici.

Zâmbesc slab. Da, e extraordinar să-ți planifici viitorul când crezi că totul poate ieși cum trebuie. Dar ce se întâmplă când ți se arată iar și iar cât de puțin control ai asupra lucrurilor? Indiferent ce fac ca să încerc să-mi rezolv viitorul, nu merge.

După ce domnișoara Nesbit se întoarce la cărțile ei, îi văd pe elevii de-a IX-a râzând din cauza a ceva de pe computer și mă gândesc că poate nu am folosit cum trebuie Facebook. Chestia nu e să *obții* automat controlul, ci să îl capeți cu resursele pe care le ai.

CÂND AJUNG LA ANTRENAMENT, îi explic antrenorului că a trebuit să lipsesc de la ultimele două antrenamente pentru că am avut probleme de fete. Nu e chiar o minciună. Am fost căsătorită cu un dobitoc și a trebuit să scap de el, și apoi am aflat că prietena mea Kellan e pe cale să rămână însărcinată.

Începem antrenamentul pe pistă și toată echipa stă într-un cerc amplu și face extensii. Cu mâinile pe șolduri, mă las pe spate și stau așa timp de cinci secunde. Lângă mine, Ruby Jenkins stă aplecată înainte, cu fruntea lipită de genunchi. Îmi spune că mâine o să chiulească, deși nu

e în clasa a XII-a. O ascult numai un pic deoarece, din partea cealaltă a cercului, Cody îmi zâmbeşte.

Când terminăm cu extensiile şi pornim spre pistă, Cody aleargă uşor spre mine.

— Ieri nu ai venit la antrenament, zice.

M-a căutat?

— Am fost cu cineva, spun destul de vag încât să-l fac să se întrebe dacă cineva-ul ăla e băiat.

Mă uit în jos la teren şi văd că avem paşii perfect sincronizaţi.

Şi acum, Emma Nelson, e momentul să-ţi foloseşti resursele.

— Am fost la Pittsburgh să ne uităm la nişte clădiri, zic. Mă fascinează arhitectura clădirilor de acolo.

— Mă gândesc şi eu să mă înscriu la arhitectură la Duke anul viitor, zice.

Înainte să mă cenzurez, mai recurg şi la alte lucruri aflate de pe Facebook.

— Mă interesează energia eoliană şi solară şi felul în care pot fi aplicate în domeniul arhitecturii.

În clipa în care am spus chestia asta, am sentimentul că am mers prea departe. Dar apoi Cody mijeşte ochii la soare şi spune:

— Nu m-am gândit niciodată la lucrul ăsta.

Răsuflu.

— Ar trebui. Ele sunt viitorul.

Cody se opreşte şi duce mâna la un buzunar al şortului.

— Am găsit ceva la cişmelele de lângă vestiar şi m-am gândit că poate e al tău.

Când deschide palma, în ea are colierul meu de aur cu pandantivul micuț, litera E. Îmi duc mâna la gât. Port colierul ăla de opt ani, zi de zi. Nu pot să cred că a căzut fără ca eu să-mi dau seama.

Cody îmi pune colierul în palmă. În timp ce-l privesc cum se îndepărtează în fugă, îmi aduc aminte ce-a spus Josh ieri, că i-am dat papucii lui Graham şi că acum trec la Cody. Însă Josh nu înțelege că el nu e un tip oarecare pe care l-am remarcat dintr-odată. Îmi place de mult de el. Aş fi nebună să nu răspund şi eu când mă bucur de atenția lui.

ÎN DRUM SPRE CASĂ, mă gândesc la ce s-a întâmplat ieri pe Facebook. Am insistat că nu am să locuiesc niciodată în Ohio, aşa că viitorul m-a dus la Londra. Simplul fapt că gândeşti altfel poate schimba totul.

E evident că nu sunt fericită cu Kevin. Dar în loc să-l caut, cum am făcut cu Jordan, poate merge dacă îmi promit că într-o bună zi, când am să-l întâlnesc pe Kevin Storm, n-am să mă mărit cu el.

Încetinesc la un semafor şi arunc o privire împrejur să mă asigur că nu se uită nimeni la mine.

— Într-o bună zi — zic încet — o să-l întâlnesc pe Kevin Storm, dar n-am să mă mărit cu el.

Se face verde şi accelerez.

Mai zic o dată, de data asta mai tare, şi apoi adaug:

— Indiferent de situație!

47://Josh

SUNTEM ÎN PARCAREA DE LA SAM'S CLUB, un magazin mare cu reduceri aflat la vreo şaisprezece kilometri în afara oraşului. Cobor portiera din spate de la jeepul Cherokee al lui Sydney şi urc. Portbagajul e deja plin de lucruri şi trebuie să mă las în faţă ca să nu mă lovesc cu capul.

— Eşti gata? întreabă.

Întind mâinile în faţă şi ea scoate o pungă uriaşă de Cheetos din coşul de cumpărături. Mi-o aruncă. Apoi îmi dă două pungi cu covrigei, apoi Doritos. În vreme ce pune baxuri cu suc în spate, eu împing restul lucrurilor ca să fac loc.

— Astea pentru ce banchet sunt? întreb.

Sydney ridică un bax cu douăsprezece cutii de Mountain Dew şi mi-o dă.

— Nu sunt pentru şcoală.

Împing sucul în fundul portbagajului. Îmi mai dă încă un bax de douăsprezece şi îl pun bine, sprijinit de primul, apoi trag de un colţ al prelatei albastre care este strânsă dedesubt.

— De regulă, durează mai mult să rezolvi treburile Consiliului elevilor — spune —, dar noi le-am terminat aşa de repede încât mi-am închipuit că avem timp şi de ceva în plus.

Toată după-amiaza am împins la cărucioare, am ridicat cutii şi am pus lucruri în Cherokee. Dar nu mă deranjează. N-am să mă plâng că am fost cu Sydney Mills. Ba chiar nu mă deranjează nici că o ajut să-şi rezolve o treabă personală, dar aş fi vrut şi eu să aflu când s-a făcut trecerea.

Sar pe pavaj.

— Sunt pentru petrecerea de la închisoare?

— *Picnicul* de la închisoare, spune ea şi închide portiera din spate. Nu. E pentru petrecerea în aer liber de mâine-seară pe care o dă prietenul meu.

Îmi şterg fruntea cu dosul mâinii şi urc pe locul meu. Când porneşte motorul, cobor fereastra până la jumătate.

— La o petrecere nu poţi să bei doar alcool, altfel lumea se îmbată prea tare, explică Sydney. E nevoie de o gustare.

Toată lumea a discutat toată săptămâna despre petrecerea asta în aer liber. Tyson ia camioneta lui taică-său ca să-i ajute pe nişte skateri de-a XII-a să ducă nişte lemne de foc la lac.

— În acelaşi timp, dacă vine poliţia la petrecere, trebuie să ai suc la îndemână, spune Sydney. Ascunzi berea şi iei o cola!

Nu m-am gândit prea mult la petrecere, pentru că mi-a stat mintea la alte lucruri. În principal la Sydney.

— Mi-a lăsat Rick un mesaj pe celular mai devreme, mă întreba dacă pot să iau câte ceva, spune ea. Voiam să fac mâine treaba asta, dar pentru că am avut timp în după-amiaza asta, mi-am zis că de ce nu. În plus, azi am jeepul.

În ultimele trei ore, am mers prin oraş cu Sydney cu maşina. La început, nu-mi venea să cred că m-a ales pe mine. De fiecare dată când ni se atingeau umerii sau degetele, simţeam un curent în tot corpul. Dar după o vreme lucrurile s-au liniştit. Poate mă aşteptam la o conexiune instantanee între noi. Deşi până la urmă o să fim împreună, în momentul de faţă abia ne cunoaştem. Sunt doar tipul care i-a luat apărarea la oră când fostul ei s-a purtat ca un fraier.

— Dacă nu te deranjează, putem să lăsăm lucrurile pentru petrecere înainte să te duc acasă? spune ea. E în drum.

— Sigur.

— Ai fost vreodată la Rick?

— Care Rick? Şi apoi realizez despre cine e vorba. *Rick Rolland?*

— Are o casă frumoasă, spune. E chiar lângă lac.

— Vorbeşti despre tipul ăla de la ora de Probleme de socializare a domnului Fritz?

— Exact! Părinţii lui au plecat deja într-un weekend prelungit, aşa că dă... ah... da. Sydney se întoarce spre mine şi mă priveşte smerită. Mai demult am fost cu Rick, dar acum nu mai e nicio chestie.

— Ei..., nu-i nimic.

— Ştiu că dă impresia că e cam dobitoc, dar de fapt e un prieten de treabă, spune ea.

În timp ce Sydney intră pe autostradă, eu cobor fereastra şi o las aşa tot restul drumului.

SYDNEY COTEŞTE spre Crown Lake şi apoi face stânga pe un drum de ţară bătătorit. În timp ce înconjurăm lacul, mă uit după casa în care o să locuim eu şi ea într-o bună zi, dar nu văd nimic care să amintească de poza de pe Facebook. Poate că încă n-a fost construită casa noastră.

O luăm pe aleea cu pietricele a lui Rick şi ne oprim în faţa unei case din cărămidă roşie, în spatele căreia este o pădure deasă de pin. Sydney claxonează de două ori şi apoi opreşte motorul.

— Putem să aşteptăm aici, spune ea.

Rick nu iese şi Sydney îşi scoate celularul din geantă şi apasă pe câteva butoane.

Sper ca familia lui Rick să se mute de aici când ne cumpărăm eu şi Sydney casa.

— Nu răspunde, spune Sydney. Îşi aşază telefonul pe bord. Mă întorc imediat.

Urcă repede pe aleea din cărămidă, apasă pe clanţă şi intră. Când dispare în casă, eu rămân cu ochii fixaţi asupra uşii închise.

Mi se pare de neînchipuit să intru în casa unei tipe cu care am fost. Încerc să-mi imaginez cum ar fi reacţionat Rebecca Alvarez dacă aş fi intrat pe uşa de la intrare a casei ei fără să bat la uşă. Presupun că oamenii din anturajul lui

Sydney gândesc altfel. Pentru ei nu e nimic ciudat să ieşi cu un om, să te desparţi de el, şi apoi să-l ajuţi să dea o petrecere.

Sydney iese prima şi lasă uşa deschisă în urma ei. Rick iese o clipă mai târziu şi se uită direct la mine. Poartă un tricou gri şi un şort, şi chiar şi de unde mă aflu eu îmi dau seama că are gambele de trei ori mai musculoase decât ale mele. Când dă din cap spre mine, nu e niciun semn de gelozie sau de aroganţă, sau măcar că mă recunoaşte de la ora de Probleme de socializare de zilele trecute.

Deschid portiera din dreapta şi ies. Stau pe alee alături de Sydney şi de Rick şi mă simt ca fratele mai mic şi mai costeliv care s-a luat şi el după ei.

— Mi-a zis Syd că ai ajutat-o la treaba de la Sam's Club, spune Rick. Mişto.

Îi zice Syd.

— N-a fost mare lucru, spun.

Rick se întoarce şi ştiu exact ce gândeşte. Tipul ăsta nu reprezintă nicio ameninţare. Sau poate că nu-l judec corect. Poate că nu se simte ameninţat, pentru că nu mai este nimic între el şi Sydney.

Iau două baxuri de douăsprezece cutii de suc şi le duc în casa lui Rick. Le pun lângă uşă în interior, lângă cinci butoiaşe cu bere. Sydney aduce chipsurile, iar Rick cară şase baxuri de suc de parcă ar fi goale. Când ne întoarcem la jeep, bate palma cu mine în timp ce Sydney închide portiera din spate.

— Mă întorc imediat, îmi spune ea. Rick trebuie să-şi caute portofelul.

Sydney şi Rick pleacă împreună. Urc pe bancheta mea şi închid portiera. În următoarele câteva minute încerc să nu mă gândesc la faptul că Sydney e în casă la Rick. Ştiu că nu se pupăcesc. Sunt sigur de asta! Dar încă nu sunt obişnuit cu lumea lor şi cu regulile după care se conduc relaţiile lor.

Ating celularul lui Sydney de pe bord. N-am mai folosit niciodată un celular, dar în clipa asta mi-aş dori să-l sun pe frate-meu. *Spune-mi ce să fac, pentru că eu unul habar n-am.*

Când Sydney urcă iar în maşină, îmi adresează un zâmbet.

— Rick e de treabă, spune şi ia o pereche de ochelari de soare de pe parasolar. Mă bucur că suntem din nou prieteni.

Cu ochelarii de soare pe nas şi cu părul care i se revarsă pe umeri, Sydney pare mulţumită de ceea ce-i oferă viaţa. Eu mă simt exact invers. Ştiu că într-o bună zi ea şi cu mine vom avea o casă pe aici şi o să mergem în vacanţe de lux. Dar probabil că or să se întâmple lucruri extraordinare de acum şi până atunci, pentru că în clipa asta nu mi se pare că ne-am potrivi. Dacă am începe acum să ieşim împreună, nu mi-aş închipui că ar fi posibil să rezistăm toată vara.

48://Emma

ÎNCHID UŞA LA DORMITOR şi formez numărul lui tata.

— Casa familiei Nelson, spune vocea Cynthiei. Ne pare rău că nu vă putem răspunde. Vă rugăm să lăsaţi un mesaj după semnalul sonor.

Se aude un sunet scăzut, urmat de două bipuri scurte.

— Salut, tată... sunt Emma. Mă opresc şi închid ochii. *Trebuie să faci chestia asta,* îmi zic. Poate ai treabă cu copilul, dar am vrut să-ți spun că-mi pare rău pentru ce am spus ieri şi pentru că nu ți-am mulțumit încă. Chiar îmi place computerul. Atât că am fost... Nu pot să dau bir cu fugiții şi să-i las mesajul pe robot, trebuie să discut cu el față în față. Poți, te rog, să mă suni?

Închid şi încerc să-mi imaginez cine o să audă primul mesajul meu. Sper să nu fie Cynthia. Întotdeauna a fost de treabă, dar anumite lucruri vreau să rămână doar între mine şi tata.

„Dale", îmi imaginez că spune în timp ce leagănă copilul pe umăr. „Ți-a lăsat fiica ta un mesaj."

Sau poate o să spună cealaltă fiică a ta. Sper că nu. Sper să-mi zică Emma pur şi simplu.

PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL VERIFIC pe Facebook este statutul meu sentimental. Nu mai sunt măritată cu Kevin Storm, iar pe noul meu soț îl cheamă Isaac Rawlings. Lucrez la Universitatea South Carolina. Nu scrie ce meserie am, dar e un link spre o chestie care se numeşte Serviciul Nautic şi de Coastă. În fotografie stau cu obrazul lipit de un retriever auriu şi am părul lung şi creț.

Apoi citesc primul meu comentariu.

Emma Nelson

A devenit oficial. Astăzi am renunțat la numele de Rawlings. Poate că Isaac a luat mobila de sufragerie, dar eu mă aleg cu canapeaua şi îmi iau numele înapoi. Numai că acum trebuie să fac rost de o casă în care s-o pun. (Mă refer la canapea.)

Acum 4 ore Îmi place Comentează

Las capul şi în jos mă frec la ochi. A trecut mai puțin de-o săptămână de când mi-a dat Josh CD-ROM-ul ăla, dar am făcut vreun lucru bun cu el? Poate că Josh avea dreptate şi n-ar fi trebuit să scap aşa de repede de Jordan Jones. Sau poate ar fi trebuit să rămân cu Kevin. Nu era relația perfectă, dar fiecare cuplu are momente mai dificile. Acum sunt măritată cu Isaac Rawlings şi deja divorțăm.

Chiar dacă aş putea da *totul* înapoi, nu ştiu la care viaţă aş vrea să mă întorc. Şi deja am creat aşa de multe unde, este imposibil să mai recuperez exact acelaşi viitor. Dacă mă duc la Tampa State, unde trebuia să îl întâlnesc pe Jordan, n-am să mă simt niciodată în largul meu în preajma lui, conştientă fiind cum stătuseră mai demult lucrurile.

Nici măcar nu vreau să ştiu unde l-am cunoscut pe Isaac Rawlings. Odată ce mă hotărăsc să nu mă căsătoresc cu el, o să sfârşesc într-o altă căsnicie dezastruoasă.

Mă uit la categoria Prieteni. De data asta am numai o sută paisprezece prieteni. Dau la J, dar Josh tot nu apare.

Dau din nou în sus, când văd numele lui Cody Grainger. Inima mi-o ia iar la galop. Chiar s-a schimbat ceva între noi astăzi! În fotografia asta poartă sacou şi cravată şi are părul frumos pieptănat într-o parte. Dau clic pe numele lui şi...

Cody Grainger
Mă pregătesc să ţin o prelegere la Zürich. A fost un zbor aşa de lung de la Tucson.
Acum 2 ore   Îmi place   Comentează

Îi citesc ultimele câteva comentarii. Acum Cody trăieşte în Arizona. E profesor de arhitectură, specializat în energie eoliană şi solară. Ţine prelegeri prin toată lumea. Acum două săptămâni a fost în vizită la Casa Albă şi a ţinut un discurs în faţa Congresului. Şi, partea cea mai tare, încă nu are pe nimeni.

În ultimul viitor al lui Cody, abia dacă intrase în domeniu. Acum e un mare expert. Şi asta datorită mie! Ceea ce

i-am spus eu azi despre arhitectură trebuie să-i fi propulsat cariera. Chestia asta e prea ciudată să mă *gândesc* măcar la ea.

Cody nu mai are şi alte fotografii, dar pe pagina de informaţii are o listă de lucruri disparate care îi plac.

> Mâncare mexicană condimentată, Activităţi Duke Alum, Cinema drive-in, Chitara, Vinul roşu, Citate din *Lumea lui Wayne*

Mă întreb dacă ar trebui să adaug şi Duke la lista mea de colegii. Ar fi tare.

Nu pot să cred că lui Cody îi place aşa de tare *Lumea lui Wayne*. M-am dus acum câţiva ani să-l văd cu Josh şi Tyson. Tyson a hohotit tot timpul, s-a umflat cu Junior Mints şi a urlat la ecran. Lui Josh şi mie nu ne venea să credem ce stupid era. Noi ne-am distrat în general privindu-l pe Tyson.

Dar dacă poate Cody să citeze din *Lumea lui Wayne* peste cincisprezece ani, şi eu vreau ca lucrurile să evolueze cu el, trebuie să pun mâna pe filmul ăla cât de curând posibil.

— *LUMEA LUI WAYNE*? întreabă femeia de la videoclub. Abia l-am pus în raft acum zece minute.

Îmi face semn spre secțiunea cu filme de comedie. Reperez iute filmul, mă întorc la tejghea şi îi dau cardul.

— „A mea e", spune ea cu un zâmbet larg în timp ce-mi tastează numele. „Oh, da. A mea e."

Habar n-am despre ce vorbeşte.

— Poftim?

Femeia înclină capul.

— N-ai mai văzut *Lumea lui Wayne*?

— L-am văzut la cinematograf, dar n-am... Apoi m-am prins ce face. Citaţi din film! Cine a spus asta, Wayne sau Garth?

— Wayne, cred. Iubitul meu spune tot timpul replica asta.

— Da? Şi oamenilor li se pare amuzantă chestia asta?

Se uită la mine de parcă m-aş fi tâmpit.

— Trebuie să-l returnezi peste două zile.

Îi mulţumesc şi ies în grabă.

49://Josh

ÎN SALA MICĂ în care stau angajații în pauză, tatăl lui Tyson aduce două farfurii de carton, şi pe fiecare e o felie de pizza pepperoni.

— Ştiu că ai zis că nu ți-e foame — spune şi aşază o farfurie lângă manualul meu de istorie —, dar toată lumea are loc pentru o felie.

Îmi place tatăl lui Tyson. Poate pentru că l-a crescut singur pe Tyson, dar este mult mai abordabil decât majoritatea taților. Când mi-am făcut apariția acum o oră şi i-am spus că am nevoie de un loc în care să învăț, nu m-a luat la întrebări, chiar dacă nimeni nu vine la GoodTimez pentru un moment de linişte. Pur şi simplu a luat ziarele de pe masa retrasă şi m-a întrebat dacă vreau să mănânc ceva.

— Te deranjează televizorul? întreabă în timp ce stă pe un scaun pliant vizavi de mine.

— Nu, e-n regulă.

Dau o pagină din manual şi muşc din pizza.

Tatăl lui Tyson se apleacă în faţă şi apasă pe butonul de pornire al televizorului. Apar doi bărbaţi pe CNN, se ceartă în legătură cu preşedintele Clinton şi cu o chestie legată de sex.

— Nu discutau despre asta şi ultima oară când am dat aici? întreabă tatăl lui Tyson.

— Sunt sigur că mai au un pic şi termină, am spus cu un zâmbet.

După ce m-a lăsat Sydney, am încercat să învăţ în camera mea de zi, ca să pot sta cu ochii pe aleea Emmei. Nu vreau să mă mai ignore şi azi. Nu e corect pentru niciunul dintre noi. Trebuie să discutăm despre ce s-a întâmplat ieri.

Dar apoi, când Emma s-a întors în sfârşit de la antrenament, am stat împietrit pe canapea în timp ce ea intra în casă. După scurt timp, s-a urcat din nou în maşină şi a plecat iar în grabă. Atunci mi-am luat rucsacul şi skate-ul şi am pornit spre GoodTimez.

— Ce înveţi? întreabă tatăl lui Tyson.

— Despre Vietnam. Mai muşc o dată din pizza şi apoi îmi şterg degetele pe un şerveţel. O să avem de făcut un eseu la teză plecând de la o întrebare despre teoria dominoului.

— Îmi aduc aminte de teoria dominoului, spune. Se mai uită câteva secunde la bărbații care se ceartă la televizor. Dacă nu împiedicăm un lucru rău să se întâmple, va continua să se răspândească până când va fi aproape imposibil să faci ceva.

— Cred că asta e.

— Deşi avem posibilitatea să reanalizăm ce s-a întâmplat în războiul ăla, nu putem şti sigur ce s-a pierdut şi ce s-a câştigat, spune. Dar aşa stau lucrurile. Istoria e o mare nenorocire când o trăieşti din plin.

Intră Tyson şi îşi sprijină skate-ul de perete.

— Ce mai faceți, domnule Mills? mă salută el (şi mă forțez să nu-i iau în seamă băşcălia). Tată, cumva ai spus adineauri că istoria e o mare nenorocire?

— Discutam despre eseul lui Josh, spune tatăl lui. Apropo de teme, unde naiba ai fost?

Tyson rânjeşte drăceşte.

— Cu un prieten. De când îmi urmăreşti fiecare mişcare?

Tatăl lui Tyson face un şervețel ghemotoc şi-l aruncă în el.

— Hai, termină-ți temele, T-bone şi pe urmă am nevoie de tine în restaurant. Poți să ajuți şi tu, Josh. Munceşte pentru ceea ce primeşti.

GOODTIMEZ PIZZA are separeuri galbene şi mese portocalii pe o parte a restaurantului şi o sala de jocuri pe

partea cealaltă. Dar în centru se află motivul pentru care fiecare puşti din Lake Forest vrea să-şi serbeze aici ziua de naştere. Trei tobogane circulare din plastic, roşu, albastru şi verde, îi aruncă pe copii într-o piscină în culorile curcubeului cu bile de plastic.

La câteva săptămâni, după ce se închide restaurantul, piscina este golită pentru ca bilele să fie dezinfectate. În seara asta, urmez ordinele şi stau şi eu să ajut. Tyson se strecoară printr-un spaţiu din plasa din jurul piscinei cu bile şi se lasă imediat în genunchi. Afundă o găleată albă printre bile şi apoi o împinge înapoi prin plasă. Ţin deschis un sac mare negru de gunoi, Tyson răstoarnă găleata şi bilele cad înăuntru.

— Şi deci nu s-a întâmplat nimic azi când erai cu Sydney? întreabă Tyson şi mai ridică o găleată cu bile. Poate ar trebui s-o aduci la prânz mâine. Am să văd ce pot face să ajut la evoluţia lucrurilor.

Ceilalţi muncitori curăţă mesele, dau cu aspiratorul şi iau jetoanele de la jocurile video. Muzica e dată prea tare să ne audă, dar tot nu-mi place că avem discuţia asta.

— E prea devreme, spun încet. Abia dacă ne cunoaştem.

Tyson mai goleşte o găleată în sac.

— Frate, te-a scos de la ore. Cred că fata asta *chiar* vrea să te cunoască.

— Poate. Pun sacul plin într-o parte. Dar poate că încă nu sunt pregătit.

Tyson desface plasa destul cât să-mi arunce o bilă verde în frunte.

— Atunci pune mâna şi pregăteşte-te! În fond, e Sydney Mills. E visul meu să fiu prieten cu tipul care se cuplează cu ea.

Mai deschid un sac de gunoi.

— N-ai prefera să fii tu ăla?

Tyson meditează la asta.

— Nţ. Prea multă lume discută despre tine.

Iau bila verde de pe podea şi o arunc în sacul de gunoi.

— Ca să nu mai spun că s-ar părea că tu şi Kellan vă cuplaţi din nou.

Tyson nu răspunde.

— Nu-ţi face griji, zic. O las pe Kellan să-i spună Emmei de chestia asta, dacă nu i-a spus deja. Dar ar trebui să fii pregătit. Emma o să vrea să poarte cu tine o discuţie lungă şi să-ţi spună...

— Ştiu, să n-o rănesc pe Kellan.

Tyson se sprijină cu spatele de marginea capitonată a piscinei cu bile. Am golit destul, aşa încât genunchii i se iţesc ca două insuliţe lângă piept. Se uită la mine prin plasă.

— Nicio *clipă* nu vreau să sufere Kellan. Atât că ultima oară nu eram pregătit.

— Dar poţi să înţelegi de ce îşi face Emma griji, spun. Ultima oară când v-aţi despărţit, Kellan a luat-o razna.

Tyson ia o bilă roşie şi o aruncă lateral în toboganul albastru. Bila urcă până sus, apoi cade înapoi în piscină.

— Ne plăcem unul pe altul, spune într-un sfârşit. Şi amândoi ne-am gândit mult la treaba asta anul ăsta. Nu ştiu ce altceva ar trebui să facem.

Nu am ce-i spune. Tyson nu ştie dacă să-şi permită să se îndrăgostească de o tipă de care e deja îndrăgostit. Situaţia mea e diferită. Eu ar trebui să mă îndrăgostesc de Sydney şi lucrurile par să meargă în direcţia asta. Dar când mă gândesc la viitor, nu sunt sigur că vreau să mă îndrept în direcţia aia.

LUMINA DE PE VERANDĂ e aprinsă când ajung acasă. Îmi sprijin skate-ul de uşa de la intrare şi îmi duc mâna la buzunar după cheie. Îi aud pe ai mei stând de vorbă înăuntru. Probabil că n-or să-mi spună nimic când intru, dar tata o să se uite la ceas, ca să-mi dea de înţeles că era cât pe ce să întârzii.

Casa Emmei este aproape cufundată în întuneric. Luminile de afară sunt stinse, la fel şi luminile de sus. Din livingul de la parter se zăreşte o lumină slabă, albastră.

Străbat gazonul dintre casele noastre şi ascult clopoţeii de vânt de pe veranda Emmei. Când Martin i-a atârnat, Emma s-a plâns că până şi zgomotele lui pătrundeau în viaţa ei.

Călcând uşor, m-am apropiat de fereastra de la livingul lor. În centrul camerei, Emma doarme pe canapea, cu capul

sprijinit de braţul acesteia. E cu faţa la televizor, dar stă în aşa fel încât nu-mi dau seama la ce se uită.

Mi-e dor de Emma. Chiar dacă nu ne-am spune nimic unul celuilalt, chiar dacă ar continua să doarmă, aş vrea ca în momentul ăsta să stau cu ea pe canapeaua aia.

Vineri

50://Emma

— EMMA, mă strigă mama de jos.

Mă uit la ceasul deşteptător. Abia peste zece minute o să sune.

— Emma!

Gem şi îmi trag aşternuturile peste cap. Noaptea trecută am adormit pe canapea, şi în sfârşit m-am dus la mine în cameră la două noaptea. Când am ajuns sus, am remarcat că la Josh în baie era lumina aprinsă. Când nu poate să doarmă, face duş în creierii nopții. Mi-a trecut prin cap să aprind şi să sting lumina de câteva ori. Dacă ar fi făcut şi el la fel, i-aş fi pus un bilet la geam, ca atunci când eram copii. Dar am decis să nu-l deranjez. Josh nu vrea să mai audă de mine. A petrecut după-amiaza cu Sydney, au făcut primii paşi spre un viitor comun.

Sandalele mamei ţăcăne pe scări şi-mi scormonesc prin creierul obosit să văd ce oi fi făcut s-o supăr. Noaptea

trecută n-am văzut-o deloc. A fost cu Martin să cumpere mobilă din Pittsburgh. Am mâncat de seară şi mi-am pus farfuria şi paharul în maşina de spălat vase. Ba chiar am spălat şi blatul înainte să mă uit la *Lumea lui Wayne.*

Mama poartă o rochie galbenă şi are părul prins cu o panglică asortată. E încruntată şi ţine în mână o casetă video neagră.

— *Lumea lui Wayne,* Emma?

Îmi frec umărul pe care dormeam.

— *De-asta* m-ai trezit?

— Nu. Îmi arată o altă casetă video din mâna cealaltă. *De-asta* te-am trezit.

Iau un arici de păr de pe noptieră şi îmi prind părul în coadă.

— Ce vrei să spui mai exact?

— Ai scos caseta noastră neînregistrată ca să te uiți la *Lumea lui Wayne,* spune mama şi strânge din buze.

Ridic din umeri. Poate că am scos caseta. Nu-mi aduc aminte.

— Înregistram *Seinfeld,* zice. Îl aveam programat.

— Îmi pare rău.

— Îl înregistrăm în fiecare joi, Emma. Ştii foarte bine. Se uită la posterul cu oceanul prins deasupra biroului meu şi apoi din nou la mine. Martin şi cu mine suntem îngrijoraţi din cauza lipsei tale de respect faţă de casa asta.

Mă ridic în fund.

— Lipsă de respect? Ce vorbeşti?

Arată spre podea, lângă comodă.

— Martin a remarcat pata de acolo. Emma, tocmai am pus covoare noi. Cum de-ai vărsat deja ceva pe el?

N-am chef să discut despre chestia asta. A fost o prostie din partea mea să vărs apa din vază, dar nu a fost cel mai prostesc lucru pe care l-am făcut în după-amiaza aia.

— Am încercat să-l curăţ, zic.

— Ar fi trebuit să ne ceri nouă ajutorul. Avem produse care scot petele...

Stai un pic.

— Ce căuta Martin în camera mea?

Mama oftează.

— Făcea măsurători cu constructorul.

Sar din pat şi-mi trag tricoul peste şolduri. N-am chef să mă cert, mai ales după cearta cu Josh şi cu tata, dar nu pot să las chestia asta să treacă aşa.

— E pentru biroul lui, adaugă mama. Dar nu înainte să termini tu şcoala.

— Asta e o tâmpenie! zic şi pulsul mi-o ia razna. Îmi țin mâinile la ochi aproape ca pe nişte ochelari de cal. E camera mea de şaisprezece ani şi *încă* mai e camera mea, zic. Poate că Martin are în plan s-o transforme în biroul lui într-o bună zi, dar nu are voie să intre când are el chef.

Mama aşază amândouă casetele pe comodă.

— Îmi pare rău pentru faza cu *Seinfeld*, zic şi trag de un sertar şi scot un tricou verde şi pantaloni scurți din blugi. O să întreb pe la colegi să văd dacă l-a înregistrat cineva. Dar trebuie să-i spui lui Martin să nu-şi mai planifice cucerirea.

Mama se uită în depărtare de parcă s-ar strădui să nu plângă.

— A fost o perioadă de adaptare pentru noi toți, spune încet.

Îmi vine să-i spun că perioada de adaptare a fost când au divorțat ea şi tata, şi că şi scurtul ei mariaj cu Erik a fost tot o adaptare. Mi s-a luat de atâtea adaptări.

— Tu spune-i lui Martin să nu mai calce la mine în cameră, zic.

Statut sentimental: E complicat

Aşa arată viitorul meu în dimineața asta. Nu scrie că sunt măritată. Nu scrie nici că nu am pe nimeni. Acum sunt absolventa universității San Diego State şi locuiesc în Oakland, California.

Ultima oară am scris miercuri.

Emma Nelson
Sper să nu plouă în weekendul ăsta.
18 mai la 6:44 p.m. Îmi place Comentează

Am o fotografie alb-negru, sunt aproape doar o siluetă. Cânt la saxofon în fața unei ferestre deschise şi am părul lung până la umăr.

Îmi deschid lista de prieteni şi încep să dau în jos. Cody e şi el acolo. Poartă o altă cravată, dar arată cam la fel ca ieri. Dau la J, dar Josh tot nu apare. Dau înapoi la pagina principală. Tocmai am scris ceva acum douăsprezece secunde!

Emma Nelson
Scap de lucrurile cu încărcătură emoţională şi le arunc pe cele pe care le-am păstrat prea mult timp. Începând cu parola. O folosesc pe aceeaşi de cincisprezece ani. Aştept să mi se dezvăluie un cuvânt nou.
Acum 12 secunde   Îmi place   Comentează

Scap de Millicent?

Clarence şi Millicent reprezintă tot ce e mai bun în prietenia mea cu Josh. Şi acum vreau să scap de ea? Oare am stricat pentru totdeauna prietenia noastră pentru că l-am sărutat? Sau din cauză că n-am avut un răspuns clar când m-a întrebat de ce l-am sărutat?

Stai puţin! Nu pot să-mi schimb parola. Aşa am reuşit să intru pe Facebook. Şi trebuie să pot intra pe Facebook. Relaţia mea e complicată acum. Nu se pomeneşte nimic despre vreo carieră. Deşi nu spun mare lucru, îmi închipui că la un moment dat o să încep să spun din nou. Dacă nu pot afla detalii despre viaţa mea, atunci n-o să am şansa să repar situaţia.

— Emma! strigă mama şi mă face să tresar. Martin trebuie să dea un telefon pentru serviciu. Poţi să te deconectezi?

— Nu...

— Despre asta vorbeam, mă avertizează. O să luăm curând încă o linie telefonică, doar pentru internet. Dar deocamdată trebuie să ieşi.

În timp ce închid fereastra, mă gândesc la fotografia cu Kellan, Tyson, Josh şi cu mine de la GoodTimez pe care am

rupt-o zilele trecute. Mă duc repede la coşul de gunoi şi sper că Martin nu l-a golit când a fost aici. Şi iată, sub câteva batistuțe mototolite sunt bucăţile zimţate din fotografie. Le iau din gunoi, una câte una, şi le strâng în palmă.

Poate că Josh şi cu mine n-o să mai fim prieteni în viitor, dar nu pot arunca amintirile astea. Trag de sertarul de sus, strecor bucăţile de fotografie în jurnal şi apoi închid din nou comoda.

51://Josh

E ZIUA CHIULULUI ÎN MASĂ pentru cei dintr-a XII-a. Cum un sfert dintre elevi sunt plecaţi, holurile par stânjenitor de largi şi de deschise. De asemenea, e mai linişte, şi e simplu să te pierzi în gânduri.

În timp ce merg spre ora a treia, mă frec cu umărul de uşile vestiarelor şi mă gândesc la timp. Dacă aş putea, m-aş duce înapoi cu şase luni, în noaptea în care am încercat s-o sărut pe Emma, şi n-aş mai face-o. Încă m-ar ține de braţ ca să se încălzească în timp ce mergem prin cimitir, dar când ne-am duce înapoi la maşină cu Tyson şi Kellan, nu ne-am mai simți stânjeniți unul față de celălalt. Dacă nu m-aş putea duce cu atât de mult timp înapoi, m-aş întoarce pe veranda Emmei în ziua în care şi-a instalat computerul cel nou şi nu i-aş mai da CD-ROM-ul. Atunci

n-ar mai descoperi Facebook. Deşi tot n-am mai fi chiar aşa de apropiaţi ca pe vremuri, măcar am vorbi.

Merg în continuare pe hol, până când un glas din spatele meu spune:

— Aici erai!

Inspir scurt şi mă întorc.

— Nu că e ciudat? Sydney face un gest împrejur, spre hol. Ai senzaţia că nu e nimeni pe-aici azi.

Chiar e frumoasă, cu părul şaten şi ochi ca ambra. Ar putea apărea într-una din revistele pe care le răsfoiesc Emma şi Kellan în căutare de teste.

— Te dor mâinile după faza de ieri? întreabă Sydney.

Se întinde să mă strângă de biceps. Din fericire, azi am făcut flotări în plus.

— Te-am pus la treabă.

— Nu e nici o problemă, spun, deşi mă cam dor braţele. Tu?

Sydney îşi lasă umerii şi braţele moi.

— Eram terminată când am ajuns acasă.

Se aude soneria care ne avertizează că mai avem două minute, şi întreruperea asta mă bucură.

— Unde mănânci la prânz? întreabă Sydney şi-şi aruncă ochii la telefon.

Mă duc la locul meu obişnuit de la stejar, dar nu sunt sigur că ar trebui s-o invit şi pe ea. Asta a sugerat Tyson, dar se poate să fie şi Emma acolo, ceea ce ar face ca situaţia să fie mai jenantă decât pot suporta eu acum.

— Dacă ai deja planuri, putem lua masa de prânz altă dată, spune Sydney.

Merită o explicaţie.

— N-am planuri, dar au fost ceva tensiuni între mine şi una dintre prietenele mele şi sper să pot vorbi cu ea astăzi, spun.

Sydney îşi fereşte privirea pentru o clipă. N-ar fi trebuit să spun că e vorba de o fată.

— E bine, zice. Vreau să spun că e drăguţ din partea ta.

Pe Facebook, eu şi Sydney părem fericiți împreună. Deşi acum suntem diferiți, probabil că de-a lungul timpului începem să semănăm mai mult. Poate că Emma are dreptate şi am forţat lucrurile.

— O să pară ciudat, spune Sydney, coborându-şi privirea. Aseară îi spuneam soră-mii, Haley, ce-am făcut ieri şi cât de tare m-am distrat cu tine.

— Mersi, spun. Şi eu m-am distrat.

Oftează şi apoi mă priveşte cu un zâmbet reținut.

— Dar când i-am spus că te-am dus acasă la Rick, mi-a zis că sunt fraieră. Dacă te-am pus într-o situație jenantă, îmi cer scuze.

Ridic uşor din umeri, dar nu spun nimic. Nu mă aşteptam în niciun caz la scuze.

Sydney zâmbeşte ruşinată.

— Probabil că Haley mi-ar zice iar că sunt fraieră că spun chestia asta, dar vrei să mergi cu mine la petrecerea în aer liber?

— Cea care se ține acasă la Rick?

— De fapt, nu e *la el* acasă, spune. E la lac.

Shana Roy dă buzna spre noi.

— Salut, Syd! După ce-mi aruncă o privire scurtă, întinde palma spre Sydney. Am şi eu nevoie de nişte gumă sau de nişte bomboane mentolate. Ai vreuna?

În timp ce Sydney caută prin geantă, eu încerc să-mi dau seama ce să-i spun în legătură cu petrecerea în aer liber. Dacă nu ne e sortit să ne cuplăm aşa de curând şi mă duc cu ea, oare forţez treburile într-atât încât să ne despărţim? Dar dacă încerc să o iau mai uşor, oare o să reluăm ce am început?

Din fericire, există o modalitate prin care pot să aflu. Indiferent ce răspuns dau, pot să intru pe Facebook după ore ca să văd urmările. Pot să recurg la cheia de urgenţă a Emmei şi să verific cât ea e încă la antrenament. Îi ştiu adresa de e-mail şi parola, aşa că am să arunc o privire şi am să decid dacă...

Nu! Dacă îmi doresc pe bune să nu fi descoperit Facebook, atunci aşa trebuie să fie de-acum înainte. În ceea ce mă priveşte, Facebook n-a existat niciodată. Şi dacă e adevărat şi Sydney Mills mă întreabă dacă vreau să merg la o petrecere în aer liber, aş fi prost să refuz.

Shana îndoaie o lamă de gumă, şi-o vâră în gură şi apoi ne face cu mâna. După ce pleacă, Sydney îmi zâmbeşte.

— Deci, vrei să mergi?

— Sigur, spun.

DESFAC AMBALAJUL celui de-al doilea sendviş. Emma pune o felie de caşcaval pe o bucată de măr. A ajuns împreună cu Kellan la masa de prânz, dar n-a spus mai mult de câteva cuvinte de când s-a aşezat.

Kellan aruncă cu un cartof prăjit în Tyson şi-l loveşte în bărbie.

El ia cartoful din poală şi şi-l aruncă în gură.

— Nu te opri până nu reuşeşti.

Kellan mai ţinteşte cu încă unul cu grijă şi Tyson deschide gura. Cartoful porneşte fulgerător spre faţa lui şi...

— La fix! spune Kellan şi îşi aruncă mâinile în aer.

Tyson tuşeşte de două ori şi ridică degetul mare.

Emma mai ia o felie de caşcaval şi mi-o oferă.

— Dacă vrei.

Nu prea mă omor după brânza simplă, dar o iau totuşi.

— Uau! Tyson îşi plimbă privirea de la mine la Emma. Chiar v-aţi băgat în seamă unul pe altul şi i-ai dat brânză? E un moment important. Are cineva un aparat de fotografiat?

Kellan îi aruncă un cartof în frunte.

— Lasă-i în pace.

— Aşa încep toate, spune Tyson şi înmoaie cartoful în ketchupul lui Kellan. În curând te trezeşti că-i oferă o muşcătură din sendvişul lui. Şi dacă nu sunt atenţi...

— Tyson! exclamă Kellan. Gura.

Tyson întinde braţul.

— Ce e? N-au scos un sunet...

De data asta, când cartoful ajunge pe fruntea lui Tyson, e mânjit din belşug cu ketchup. Rămâne lipit acolo un timp, apoi cade.

Kellan îşi duce o mâna la gură:

— N-am vrut să fac chestia asta.

Tyson râde.

— N-ai vrut să-l arunci, sau n-ai vrut să-l dai mai întâi prin ketchup?

Kellan îşi pune rucsacul în poală.

— Am un şervețel pe undeva.

— Lasă şervețelul, femeie, spune Tyson şi se ridică. Mă şterg pe bluza ta.

Kellan țipă şi apoi fuge spre terenul de fotbal. Tyson se duce după ea.

— Emma — spun imediat ce au plecat —, îmi pare rău pentru ce am zis zilele trecute. Ştiu că nu ți-ai bate joc de mine dinadins.

Emma îşi trece mâna peste un petic de iarbă.

— Poate ar trebui să acceptăm că a fost o săptămână ciudată, şi s-o lăsăm aşa.

Kellan țipă pe teren când Tyson o prinde. Îşi duce fruntea mânjită de ketchup spre pieptul ei, dar ea se smulge şi fuge iar.

Da, a fost o săptămână ciudată, dar trebuie să discutăm despre ea.

— Pur şi simplu n-am ştiut ce să fac după...

— Da. Emma îşi arată indiferența față de discuția asta printr-o fluturare de mână şi apoi şopteşte: Josh, uite ce. Se poate să te superi iar pe mine, dar m-am uitat un pic pe Facebook şi azi de dimineață spunea că...

— Spune-mi numai că putem înceta să ne mai evităm, zic. E tot ce mă interesează.

Emma inspiră adânc, de parcă ar fi gata-gata să plângă. Iau un fir de iarbă, îl strâng între degetele mari şi suflu. Emma îşi acoperă urechile, dar cel puțin zâmbeşte.

— Mă consideri fermecător şi simpatic? întreb când îşi ia mâinile de la urechi. Sau încă mai eşti supărată?

Emma cedează.

— N-am fost niciodată supărată. Doar un pic ofticată.

— Şi acum?

Se apleacă în faţă şi mă ciupeşte de obraz.

— Fermecător şi simpatic.

Tyson şi Kellan vin încet înapoi spre copac. Ketchupul este de-acum întins pe mâneca tricoului lui.

— V-aţi pupat şi v-aţi împăcat? întreabă Tyson.

Imediat mă aprind la faţă.

Kellan bate din palme.

— Următoarea întrebare: Cine merge la petrecerea în aer liber? Tyson aduce lemne pentru foc, iar eu una ştiu sigur că vreau să merg.

Emma mă priveşte cu optimism, dar şi cu precauţie.

— Uite care e treaba, spun, şi mi-aş dori să-mi iau înapoi următoarele câteva cuvinte chiar înainte să le rostesc. Deja am acceptat să merg cu Sydney.

— Oh, face Kellan.

Emma pune capacul cutiei de plastic.

— Aş vrea să pot merge şi eu — spune ea —, dar azi de dimineaţă m-am certat cu mama şi cred că ar fi bine să stau acasă.

— Eşti sigură? întreabă Kellan. Eu cred că o fie distractiv.

— Am o idee, spune Tyson. Putem s-o invităm pe Sydney să vină cu noi. Încăpem cu toţii în maşina lui Kellan. Când

termin cu lemnele de foc, îi duc lui tata înapoi camioneta şi putem merge împreună.

Emma ia Sprite-ul lui Kellan şi soarbe o dată.

— Nu, Josh trebuie să meargă cu Sydney. Iar eu stau acasă.

În timp ce Emma îşi pune recipientul înapoi în geantă, o văd pe Kellan cum se uită cu asprime la mine.

52://Emma

AM UN NOD ÎN GÂT încă de la prânz, când ne-a spus Josh că se duce la petrecerea în aer liber cu Sydney. A părut jenat că spune asta de față cu mine, dar el nici măcar nu ştie ultima noutate în legătură cu viitorul meu deplorabil. Ultima oară când s-a uitat el, eu locuiam la Londra cu Kevin Storm. De atunci am divorțat de Isaac Rawlings şi acum am o relație complicată în California.

Şi lucrul cel mai rău e că Josh nu ştie că prietenia noastră n-o să se mai refacă niciodată.

Mă duc la antrenament, dar aş prefera să stau în fața computerului, ca să văd dacă mi-am schimbat deja parola. Dacă nu, atunci aş putea citi cât de mult posibil înainte să pierd pentru totdeauna pagina de Facebook.

— Salut, Emma, zice Cody. Aleargă prin parcare, cu o geantă sport aruncată pe umăr; are părul țepos de la

transpirație și tricoul mulat pe piept. Se pare că am întârziat amândoi.

— Am condus-o pe prietena mea la laboratorul de chimie, zic.

Cody merge în pas cu mine.

— Eu am prins un blocaj în trafic în timp ce mă întorceam de la chiulul cel mare.

— Cum a fost?

Ridică din umeri.

— Plictisitor. Mi s-a luat de chestii din astea. Acum abia aștept să mă duc la Duke. Acolo dau în toamnă.

— Ah, zic, de parcă informația ar fi nouă pentru mine.

De fapt, eu știu mai multe despre viitorul lui Cody decât știe el. Într-o bună zi o să locuiască în Denver și o să facă o vizită la Casa Albă. Și peste cincisprezece ani, tot n-o să aibă pe nimeni. Însă în momentul ăsta îi place un film pe care eu tocmai l-am văzut.

— Ce-ai spus tu îmi amintește de ceva nostim. Îmi șterg palmele pe șort și mă chinui să semăn cu Wayne. „Am crezut că am mononucleoză timp de un an. S-a dovedit că eram doar plictisit."

— Ai fost pe-aproape, zice Cody și zâmbește larg. *„Mai demult* am crezut că am mononucleoză timp de un an." Nu știam că-ți place *Lumea lui Wayne*.

Adevărul e că a doua oară îl urâsem și mai tare.

— L-ai văzut? întreb.

— De câteva ori, zice. Deci Emmei Nelson îi place Green Day și *Lumea lui Wayne*. Sunt impresionat.

Cody mă prinde uşor pe după umeri în timp ce mergem spre teren. Ni se ating corpurile tot timpul. Îi simt trupul musculos lipit de al meu şi miroase a aftershave.

Nu-mi vine să cred, dar chiar s-ar putea să meargă.

ANTRENORUL NE STRIGĂ timpul scos în vreme ce facem ture pe pistă. Cu fiecare sfert de milă îmi bat recordul personal.

Antrenorul McLeod suflă în fluier ca să mă încurajeze.

— Emma, nu ştiu ce te-a apucat, dar e de bine. Ţine-o tot aşa!

Continui să alerg, deşi îmi ard picioarele. Fac chestia asta ca să-l impresionez pe Cody, dar în acelaşi timp îmi alungă gândurile. În momentul de faţă sunt în certuri cu Josh, cu tata şi acum şi cu mama. Singura care mi-a mai rămas e Kellan, şi am sentimentul că o pierd şi pe ea din nou din cauza lui Tyson.

— Rezistă, Emma, spune antrenorul după ultimii patru sute de metri.

Trec de cot, cu mâna lipită într-o parte a corpului, când apare Cody lângă mine.

— Simţi că-ţi vine să verşi? întreabă.

Casc ochii la el.

— Nu cred.

— E din *Lumea lui Wayne*.

Mă străduiesc să râd.

— Mda. Desigur.

— Auzi, vrei să te duc acasă? Trebuie să merg să-mi iau inelul de absolvire, dar am pus caseta aia piratată în maşină...

— Ce casetă piratată? întreb, ca să am timp să mă gândesc ce să fac.

Am maşina în parcarea elevilor şi trebuie s-o iau pe Kellan de la laboratorul de chimie şi s-o duc acasă.

— Aia cu Dave Matthews, zice. Dar mai întâi trebuie să discut cu McLeod despre probele contracronometru de mâine. Deci dacă vrei, ne întâlnim în parcare în zece minute. Am Toyota aia argintie.

De parcă n-aş şti.

— DE CE RESPIRI GREU? întreabă Kellan, în timp ce pune un pahar de laborator pe un suport metalic.

Poartă ochelari de protecţie de plastic şi are o mulţime de chimicale înainte. Kellan a terminat chimie avansată anul trecut, dar tot mai vine la laborator s-o ajute pe profă.

Domnişoara Monroe este în faţă cu câţiva elevi. Mă apropii mai mult de Kellan să fiu sigură că nu aude nimeni.

— Am venit în fugă de la antrenament, spun. Cody mi-a zis să merg cu el să-şi ia inelul de absolvire, apoi mă duce acasă.

— De ce? întreabă Kellan.

Pune cu lingura un praf galben într-unul din pahare şi imediat se simte un miros de putregai.

Mă dau înapoi şi îmi flutur o mână pe la nas.

— Nu e periculos?

Kellan îşi ridică ochelarii pe frunte.

— N-o dau de duşcă. Şi nu schimba subiectul. De ce vrea Cody să mergi cu el?

Nu-mi pot reţine zâmbetul.

— Am stat de vorbă de curând. Se pare că avem multe în comun.

În timp ce Kellan scrie ceva pe graficul de laborator, mă uit la ea. Am văzut o singură fotografie cu fiica ei, dar era evident că Lindsay îi seamănă mult.

— Lasă-mă să ghicesc, spune Kellan într-un final. Vrei să-ţi aduc eu maşina acasă.

Îmi duc mâna în rucsac şi-mi scot cheile, apoi le aşez lângă arzătorul Bunsen.

— Nu cred că o să stăm prea mult. Poți să rămâi la mine şi apoi te duc eu acasă. Sau poți să iei bicicleta mea din garaj dacă nu vrei să aştepți.

Kellan nu răspunde.

— Te rog, zic. Îţi rămân datoare.

— Datoare vândută, zice şi îşi pune cheile mele în geantă. De la tine de-acasă până la mine e ca distanța din Turul Franţei. Şi nu e cazul să-ți spun eu să ai grijă cu Cody. Ştim amândouă că aşteaptă multe de la fete.

— Mergem să-şi ia inelul de absolvire, zic. Atâta tot. Şi te duc acasă imediat ce ajung.

— Sau poate îi spun lui Tyson să vină să mă ia.

— Bun, spune-mi care e faza cu voi, îi zic.

Kellan îşi îndreaptă atenţia spre un alt pahar de laborator.

— Kellan Steiner! zic. Abia ţi-ai revenit după ultima despărţire de Tyson. Nu mai ai nevoie şi de alte drame.

— Ştiu că am avut suişuri şi coborâşuri cu el, zice Kellan, privindu-mă în ochi. De fapt, ieri am sunat-o pe terapeuta aia ca să stabilesc o altă întâlnire. Chiar vreau să-mi controlez sentimentele.

— Deci e oficială treaba? Te împaci cu Tyson?

— N-am spus asta. Kellan ia un cleşte metalic, dar îl lasă imediat jos. Dar apropo de drame, şi vreau să-mi spui adevărul, care e faza cu tine şi Josh?

Tresar.

— Nu e nicio fază.

— Ieri nici măcar n-ai vrut să mergi la masa de prânz, pentru că era el acolo. Şi azi aproape că ţi-au dat lacrimile când a adus vorba de Sydney.

Îmi pun rucsacul pe un umăr.

— Se mai răcesc relaţiile dintre oameni — zic — şi uneori n-ai ce face pe tema asta.

Mă întorc şi ies pe uşă.

53://Josh

— ÎNDOAIE GENUNCHII! strig cu mâinile pâlnie la gură.

Pe jumătatea de tub, drogatul se pregăteşte să facă prima coborâre. Am încercat să-l fac să se răzgândească, dar e hotărât să-şi impresioneze prietena. Ea stă la celălalt capăt al rampei cu braţele încrucişate şi clatină din cap. Cu un picior pe capătul skate-ului şi cu roţile din spate prinse de buza rampei, ridică uşor piciorul celălalt şi-l aşază aproape de partea din faţă a skate-ului.

Tyson şi cu mine stăm lângă rampă, pe skate-uri.

Tyson se leagănă dintr-o parte în alta.

— N-am mai văzut pe nimeni dând colţu' pe jumătatea de tub.

— Uită-te în continuare, spun şi apoi îmi duc iar mâinile pâlnie la gură. Îndoaie genunchii!

Drogatul dă din cap de parcă m-ar fi auzit. În timp ce skate-ul lui începe să se lase în faţă, scoate un strigăt din rărunchi. Zboară în josul rampei, dar nu îndoaie genunchii. Skate-ul zboară de sub el, picioarele îi ţâşnesc în aer şi cade pe spate ca un sac de cartofi.

Prietena lui coboară de pe capătul celălalt, sare de pe skate şi se duce repede la el, apoi îl ajută să se îndepărteze împleticindu-se.

Tyson aplaudă.

— N-a dat colţu'. Cred că e un succes.

Îmi pun rucsacul pe umăr şi mă ridic.

— Mă duc acasă.

Tyson râde.

— Dacă mai încearcă o dată?

Clatin din cap. Sunt prea stresat din cauza petrecerii de diseară în aer liber să mă bucur de ceva din ce se petrece aici. Poate că îmi fac degeaba griji. Poate că asta e în sfârşit noaptea în care eu şi Sydney intrăm pe aceeaşi lungime de undă. Sau poate că e noaptea în care drumurile noastre se despart definitiv.

Îl bat pe Tyson pe mână.

— Ne vedem la lac.

DESCHID UŞA DE LA DULAP. Pe raftul lung de deasupra tricourilor păstrez toate lucrurile pe care nu le pot arunca. Reviste de skateboard. Un gips pe care l-am avut odată la picior şi pe care mi-au semnat toţi cunoscuţii. O cutie de pantofi cu casete copiate cu muzică punk de la David. Scot

o cutie cu cărbuni pentru desen tociţi şi un caiet mare de desen de care nu m-am mai atins din clasa a IX-a.

Îmi place sentimentul pe care îl am când ţin din nou în mână caietul ăsta de desen. Acum câţiva ani am scris „TEMPLETON" cu litere îngroşate pe copertă. Aşa voiam să mă numesc când deveneam un artist celebru.

Deschid caietul şi râd de prima mea capodoperă: *Douăzeci şi una de păsări Tweety*. Sunt douăzeci şi una de schiţe în creion cu Tweety, dar numai pe trei dintre ele le-am colorat cu galben. Nu-mi aduc aminte de semnificaţia celor trei, dar la vremea aia însemnau ceva.

Pagina următoare e cu *Desene animate şi Cutii de conserve*. Diavolul tasmanian şi porcuşorul Porky urlă în telefoane făcute din cutii de conserve, supăraţi că nu se înţeleg unul pe altul, şi le zboară saliva în toate părţile. Pe bune, oare ce naiba aveam în cap?

După câteva pagini, întorc caietul într-o parte.

La începutul clasei a IX-a, Emma şi cu mine învăţam la ea pe pat când am întrebat-o dacă aş putea s-o desenez. Şi-a lăsat cartea din mână şi a stat cuminte cât timp am desenat-o, dar eram supărat că nu-mi ieşea bine. Poate că semăna cu ea, dar îmi dădea sentimentul că ar putea fi oricine.

Cu toate astea, Emmei i-a plăcut foarte mult, şi m-a pus să-l arăt tuturor prietenilor noştri. Dar n-am mai încercat niciodată să desenez ceva real. Dacă exista vreun lucru pe care ar fi trebuit să fiu capabil să-l surprind, Emma era aceea.

Dau peste următoarele desene din Looney Tunes şi rup prima pagină goală. O pun pe caietul de desen şi mi-l trag aproape de şold. Cu o bucată ruptă de cărbune, trasez o linie lată ondulată prin centrul paginii şi desenez o pată zimțată în dreapta. O studiez o clipă şi apoi trasez jos o linie a orizontului arcuită. Cred că am început bine. Dar nu prea ştiu ce anume e.

54://Emma

PE DINĂUNTRU, maşina lui Cody e altfel decât mi-am închipuit-o. E rablagită, tapiţeria e tocită şi vinilinul este crăpat de-a lungul portierei în câteva locuri.

— Mi-a dat-o frate-meu când a plecat la facultate, zice în timp ce ieşim din parcarea elevilor. Ştiu că e un hârb.

Ce drăguţ că pare jenat de starea maşinii lui. Îmi arată partea lui vulnerabilă. Îmi vine să-mi dau drumul la gură şi să-i spun că într-o bună zi o să-şi poată cumpăra ce maşină vrea el.

— Unde face fratele tău facultatea? întreb.

— La Universitatea din Vermont. Îl interesează problemele de mediu.

Exact ca pe tine într-o bună zi!

Cody virează la stânga pe Finch Road şi porneşte în direcţia autostrăzii. Se întinde spre genunchii mei

ca să deschidă torpedoul, în care sunt frumos aranjate casete audio.

— Poți să iei tu caseta cu eticheta „Dave Matthews"? întreabă. Asta e aia piratată de care ți-am spus. Au avut concert aproape de şcoala lui frate-meu şi el a înregistrat-o.

Scot caseta şi o bag în casetofon. Din boxe se aud pârâituri uşoare. În timp ce aştept să înceapă muzica, îmi arunc privirea spre Cody. Conduce cu multă siguranță, stă înclinat pe scaun, cu o mână relaxată pe volan.

Intră pe autostradă şi începe caseta. Pe fundal se aud aşa de mulți oameni de la concert vorbind încât abia aud muzica. Cred că e melodia *What Would You Say*.

— Ce enervant e publicul, spune Cody şi face un gest spre casetofon. Dacă te duci numai ca să te îmbeți şi să vorbeşti tot concertul, mai bine ai merge la bar.

— Tata e cântăreț profesionist, zic. Întotdeauna se plânge de chestia asta.

Cody dă volumul mai tare.

— Chitaristul, Dave Matthews, nu e îndeajuns de apreciat. Auzi ce face acolo?

Încerc să ascult, dar calitatea este foarte slabă.

— E demențial.

Cody accelerează şi depăşeşte două maşini. Pornim în direcția mallului Lake Forest. Merg acolo cu Kellan de câteva ori pe an, dar de cele mai multe ori ne punem banii deoparte ca să facem cumpărături în Pittsburgh.

— De ce a trebuit să-ți laşi inelul de absolvire? întreb.

Îmi imaginez la fix inelul lui Cody. E de argint, mare, şi are o piatră portocalie în centru, culoarea oficială a celor de la Cheetah.

— Îmi gravez pe el data în care particip la concursul statal, spune. Ştiu că e ciudat să-ţi gravezi o dată din viitor, dar vreau să-mi poarte noroc.

Cody a câştigat proba de 100 de yarzi viteză la concursul regional acum două săptămâni. Peste o săptămână se duce la ăla statal, unde are şanse să iasă cel mai tare sprinter din toată Pennsylvania.

— Poate se uită şi la colierul meu, spun şi scotocesc prin buzunărelul de la rucsac. Oare pot să-mi repare şi mie clema?

— Îmi pare rău... chestia asta se aude oribil.

Cody apasă pe butonul de oprire al casetofonului. În timpul ăsta, un biciclist de pe pista pentru biciclete virează spre noi.

— Ai grijă! strig.

Cody dă de volan la stânga. Şoferul altei maşini claxonează şi apasă pe frână, iar eu îmi acopăr ochii.

— Ce naiba s-a întâmplat? strigă Cody şi se uită în retrovizoare.

În oglinda laterală îl văd pe biciclist cum pune piciorul pe marginea drumului. Îşi scoate casca şi îi arată lui Cody degetul mijlociu.

— Ia te uită la el! zice Cody. Era gata să provoace un accident şi tot el îmi arată degetul?

Inima îmi bate cu putere şi îmi tremură mâinile.

— Şi mai termină şi tu cu urletele, zice Cody. Nu prea ajută chestia asta.

Cody intră în parcarea mallului Lake Forest şi opreşte motorul. Iese din maşină şi ies şi eu, dar îmi las rucsacul înăuntru. Cody nu spune nimic despre colierul meu cât suntem în magazin şi nu zic nici eu nimic.

IMEDIAT CE INTRĂM ÎNAPOI în maşină, atmosfera se mai relaxează. Gravura de pe inelul de absolvire al lui Cody arăta perfect, iar bijutierul i-a cerut să-i dea un autograf pe bucata de ziar pe care era o poză cu el şi un articol în care se spunea că merge la concursul statal. Am mimat surpriza când mi-a arătat-o, dar am şi eu acasă, în sertarul de la birou, un articol asemănător decupat din ziar.

În timp ce Cody intră din nou pe autostradă, se întinde spre torpedou după o casetă nouă. De data asta, degetele lui îmi ating genunchii.

— Auzi, casa unchilor mei este un pic mai sus şi au o combină beton, zice. Vrei să vedem dacă se aude mai bine la ei acasă caseta aia?

Simt ceva în stomac de la emoţie.

— Stai liniştită, adaugă. Sunt chirurgi dentari şi au un orar cumplit. N-or să fie acasă.

— Eşti sigur că nu-i deranjează?

— Nu, stai liniştită. Mi-a dat unchiu-meu o cheie de rezervă.

Cody virează la stânga şi o ia pe un drum de-a lungul căruia se înşiră căsoaie şi copaci plantaţi de curând. Parchează în faţa unei case uriaşe, albe, cu o fântână pe peluza din faţă şi cu coloane în stil roman care susţin veranda.

— Meseriaş, nu?

Cody ia caseta şi iese din maşină.

Dacă aş fi aici cu Josh, ne-am scotoci amândoi prin buzunare după monede ca să le aruncăm în fântână. Dar în niciun caz n-aş face aşa ceva cu Cody în curtea unchiului şi mătuşii lui.

Îmi arunc privirea împrejur la casele uriaşe şi tăcute. Deşi nu e nimeni primprejur, simt nevoia să vorbesc în şoaptă:

— Eşti sigur că nu vin acasă? întreb.

Cody clatină din cap.

— Vin des pe aici.

Introduce un cod de securitate şi apoi vâră cheia în încuietoare. Când deschide uşa, se întoarce şi îmi zâmbeşte. Iar eu simt un gol în stomac.

55://Josh

ÎMI ARANJEZ SCHIȚELE ÎN CĂRBUNE într-un semicerc în jurul meu, apoi mă ridic şi fac un pas înapoi. Unele au unghiuri, unele sunt în general unduioase şi altele împrăştiate. Fiecare este unică, dar totuşi împreună se armonizează.

Prin fereastra de la dormitor, aud maşina Emmei pe alee. Fug la parter şi ies pe uşă. Se deschide portiera de pe partea şoferului şi iese Kellan.

— Aşteptai pe altcineva? întreabă.

— Unde e Emma? Încă mai e la antrenament?

Pe chipul lui Kellan se citeşte un amestec de grijă şi milă.

— Probabil că nu. Eu îi las maşina, dar nu aştept să se întoarcă.

— V-ați certat? întreb.

Kellan merge spre garajul Emmei, dar apoi se întoarce cu faţa spre mine.

— M-ai întrebat dacă m-am certat eu cu Emma? Voi păreţi certaţi.

— Ba am vorbit la prânz, spun.

— Un pic! Kellan îşi continuă drumul spre laterala garajului şi dă de mâner, dar e încuiat. Josh, ai idee cu cine e ea acum în maşină?

Dau cu pantoful într-o falsă piatră şi iau brelocul cu Scooby-Doo. Mă chinui să vâr cheia în încuietoare. Kellan mi-o smulge din mână şi intră.

— E cu Cody, spune Kellan. Tipul ăla e un nemernic şi un egoist, şi *tu* eşti vinovat de chestia asta.

— *Eu*?

Din câte ştiu eu, Emma şi Cody au stat de vorbă pe hol. Nici măcar nu era prietenul ei pe Facebook.

Kellan scoate o cască de pe ghidonul bicicletei Emmei.

— Între voi e un soi de competiţie ciudată, şi nu-mi place chestia asta, spune.

Ridică piedica şi porneşte cu bicicleta spre uşă.

— Ce spui acolo?

— Chiar crezi că Emma ar mai umbla cu Cody Grainger dacă ai veni cu noi la petrecerea în aer liber? Da' nu, tu te duci cu Sydney Mills.

Nu vreau să mi-o închipui pe Emma în maşina lui Cody.

În timp ce o urmez pe Kellan spre trotuar, mă uit pe stradă. Nu ştiu ce maşină are Cody, dar când dă colţul un minivan hodorogit, în adâncul meu sper să fie al lui.

Când mă întorc, privirea lui Kellan a devenit mai blândă.

— Înţeleg că Sydney e superbă, spune. Dar te-am văzut astăzi la masa de prânz. Când ne-ai spus că te ia cu ea la petrecerea în aer liber, n-ai avut aerul pe care l-ar fi avut majoritatea tipilor.

— Şi ce aer ar fi trebuit să am?

Kellan scoate un oftat slab şi îşi prinde cureluşa sub bărbie.

— Fericit.

Nu ştiu ce să răspund.

— Te duci la petrecere cu Sydney pentru că aşa ai senzaţia că ar trebui? Pentru că e Sydney Mills? întreabă Kellan. Şi dacă îmi spui că da, o să fiu foarte dezamăgită de tine.

— Nu asta voiam să spun.

— Nicio fată, indiferent cât de perfectă ar fi, nu merită să fie rănită în felul ăsta, spune Kellan. Aşa că dacă nu-ți place Sydney, trebuie să-i spui în seara asta.

Kellan îşi trece piciorul peste bicicletă şi porneşte.

Merg încet înapoi spre casă. Când ajung la uşa de la intrare, aud zgomotul uşor al frânei. Kellan nu ştie că o urmăresc, dar o văd oprindu-se lângă maşina Emmei şi întinzându-se spre ştergător. Îi lasă o bucată de hârtie pe parbriz, apoi o ocoleşte şi pleacă.

IAU TELEFONUL FĂRĂ FIR din dormitorul alor mei şi ies. Când ajung la zidul jos ce împrejumuieşte leagănele,

formez numărul lui David. După ce sună de două ori, intră robotul.

„Sunt David. Probabil că acum îmi selectez apelurile, aşa că lăsaţi-vă numele după semnalul sonor şi vedem noi dacă răspund."

— Salut, sunt Josh, spun şi merg uşor printre leagăne. Probabil că eşti la ore, dar dacă primeşti apelul...

Se aude un clic la David.

— Mai eşti acolo?

— Sunt aici.

— Am dormit şi n-am mai ajuns la cursul de după-amiază, spune. Dar să nu afle mama şi tata.

Înainte să văd viitorul lui David, aş fi râs de comentariul ăsta. Acum mă întreb câte lucruri legate de viaţa lui nu trebuie să afle mama, tata sau eu. Până la urmă, trebuie să spună tuturor că este homosexual, deoarece o să vină cu Phillip la mine acasă la lac. De fapt, într-o bună zi o să scrie pe internet că are o relaţie cu un bărbat.

Cu mâna liberă, mă ţin de lanţurile unuia dintre leagăne.

— Poţi să stai un pic de vorbă cu mine?

Îl aud pe David trântindu-se pe puf.

— Sigur. Ce s-a întâmplat?

Nu mai ştiu de ce am crezut că ajută dacă îl sun pe frate-meu. Nu-mi poate spune nimic dacă nu-i dezvălui totul despre mine şi Sydney şi despre viitorul nostru comun. Dacă nu-i spun despre Facebook, o să pară jenant. Cine s-ar plânge că se duce la o petrecere în aer liber cu Sydney Mills?

— Josh — spune David —, tu înțelegi care e treaba cu telefoanele? Când suni pe cineva, ideea e să vorbeşti.

— Scuză-mă. În momentul de față sunt în ceață din cauza unei fete.

— Emma? întreabă David.

— Nu, spun. Se numeşte Sydney Mills. Despre ea îți vorbeam noaptea trecută.

— Stai un pic, e sora mai mică a gemenelor Mills? întreabă. Frate, ce tari erau.

Mă aşez pe leagăn şi mă răsucesc la stânga. De ce spune chestia asta? Chiar i se păreau lui tari, sau spune doar că *altor* tipi li se păreau tari? Dacă încearcă să mă prostească, n-ar fi trebuit să-l sun de la bun început. Trebuie să discut deschis cu el.

— Dacă Sydney Mills seamănă *câtuşi* de puțin cu surorile ei... David scoate un fluierat gros. Deci presupun că mi-ai ascultat sfatul. Ai prins momentul şi nu l-ai irosit.

— M-a invitat la o petrecere la lac, spun.

— Ia te uită la tine! Şi care e problema?

— E greu de explicat, spun. E superbă. Şi orice tip din şcoală ar da orice să fie cu ea... mai puțin eu. Şi cu toate astea, ştiu că ar trebui.

— E de treabă?

— E un pic plină de ea, dar da, e de treabă.

David tace pentru o clipă.

— Îți faci griji că are mai multă experiență decât tine? Pentru că dacă vrei, pot să-ți explic eu...

— Nu, nu e asta, spun.

Nu l-am sunat pentru că am emoţii din cauză că vreau să mă cuplez cu ea. Am emoţii din pricina întregii mele vieţi.

— Ştiu care e problema ta, spune David.

— Am vreo problemă?

— Eşti genul care se lasă luat de val, spune. Aşa ai fost mereu. Şi se poate să te simţi minunat, pentru că asta înseamnă că nu trebuie să iei nicio decizie dificilă. Dar uneori trebuie să vezi ce vrei tu, Josh. Dacă asta înseamnă să înoţi împotriva curentului ca să reuşeşti, cel puţin ţinteşti spre ceva care te-ar putea face pe tine foarte fericit.

Dau leagănul în direcţia cealaltă.

— Unde vrei să mergi la facultate? întreabă David. Ştiu că nu trebuie să-ţi baţi capul cu asta până anul viitor, dar unde te gândeşti acum să te duci?

Râd în telefon. Se gândeşte că o să spun Hemlock State, unde lucrează mama şi tata. Dar am văzut pagina de Facebook. Ştiu unde fac facultatea şi se înşală.

— La Universitatea Washington, spun.

— Deci te duci unde s-a dus şi fratele tău, spune David. Înoţi împotriva unor curenţi foarte puternici.

— Dar e o şcoală bună.

— Ştiu, spune. Dar trebuie să te duci la şcoala la care vrei să te duci tu.

Se aude un bip la capătul celălalt al firului, ceea ce înseamnă că are încă un apel.

— Uite, spune David. În seara asta trebuie să te duci la petrecerea în aer liber cu Sydney pentru că i-ai spus

că o s-o faci. Dar când se termină, vreau să te gândeşti la o chestie.

Telefonul lui mai scoate un bip.

— Dacă nu merge bine cu ea — spune — poate e din cauză că ai prefera să fii cu altă fată. Şi dacă e adevărat, de ce să nu înoţi împotriva curentului şi să-i ceri fetei ăsteia să fie cu tine?

Pentru că nu pot să mai trec încă o dată prin asta.

56://Emma

— E DEMENȚIAL, geme Cody şi-şi roteşte capul dintr-o parte în alta.

Îi masez umerii de ceva timp. Apa din acvariul cu peşti tropicali turcoaz bolboroseşte şi pe măsuța de cafea din fața noastră se află o mulțime de albume de artă modernă. Stau pe o canapea de piele neagră în timp ce Cody e pe podea cu spatele între genunchii mei. Când am ajuns acolo, a scos două sticle de apă rece de la frigider. Am ascultat câteva piese de pe caseta cu Dave Matthews şi apoi a pus un CD cu Paul Simon de la unchiul lui.

Casa asta e extraordinară.

Cody e extraordinar.

Îmi privesc imaginea în oglinda orizontală care atârnă deasupra şemineului din marmură. Are rama din bronz masiv şi probabil că e mai grea decât comoda mea. Dacă aş

fi ştiut astăzi când m-am trezit că o să se întâmple chestia asta, m-aş fi îmbrăcat cu ceva mai frumos, nu cu tricoul oliv şi pantalonii scurţi de blugi. Dar presupun că se putea şi mai rău. Îmi privesc imaginea în timp ce-mi trec degetele de-a lungul claviculei lui Cody, pe sub gulerul cămăşii. Geme de plăcere şi închide ochii.

Simt că viitorul meu abia începe.

— Exact asta îmi trebuia mie, zice Cody, se întoarce şi îmi zâmbeşte. Antrenamentul de ieri de la sala de forţă mi-a terminat umerii.

Îi zâmbesc şi eu şi îmi flexez degetele, care deja încep să mă doară. A durat mult masajul ăsta.

— Şi mie, spun şi îmi las umerii moi.

Desfac capacul de la sticla cu apă şi sorb din ea.

— Dacă ai terminat — se oferă Cody —, pot să-ţi fac şi eu un masaj.

— Sigur. Mersi.

Mă gândesc la prima oară când am vorbit cu Cody şi cum mi-am odihnit capul pe umărul lui cât am mers cu autobuzul acasă de la concursul de atletism. Întotdeauna îl admirasem de la distanţă, dar deodată tipul ăsta perfect îmi acorda atenţie. A mai fost nevoie de un an şi de ceva cunoştinţe despre viitorul lui, dar acum iată unde am ajuns.

— Eşti pregătită? întreabă Cody.

Se ridică de pe podea şi se aşază lângă mine pe canapea. Mă întorc spre acvariu şi Cody începe să-mi maseze umerii.

Masajul ăsta e foarte diferit de cel pe care i l-am făcut eu. Mâinile lui îmi ating uşor pielea şi îmi urcă încet pe brațe. Îşi plimbă degetele pe laturile corpului meu şi apoi mi le aşază pe şolduri. Închid ochii şi simt un fior delicat în corp în timp ce mă sărută pe gât.

— Eşti drăguță, Emma Nelson, şopteşte în timp ce mă sărută de la claviculă până la ureche. E mult mai plăcut decât atunci când ai țipat în maşină în drum spre încoace.

Îmi cuprinde talia cu brațele şi îmi spun să mă relaxez. Îmi spun să fiu plăcută, nu ca atunci când am țipat în maşină.

Asta e momentul în care ar trebui să mă întorc şi să-l sărut şi eu. În loc de asta, mă uit în oglindă şi realizez că nu ştiu a cui e imaginea pe care o văd.

— Ai spus că vii des pe aici? întreb.

— Uneori, spune Cody şi-mi sărută umărul celălalt.

Mi-o imaginez pe fata aia înaltă căreia i-a dat numărul de telefon la concursul de atletism.

— Cu alte fete?

— E o întrebare cam intimă.

— E un moment intim, spun.

— Ne distrăm şi noi.

Cody continuă să-mi maseze umerii. În timpul ăsta, mă gândesc la ultimele câteva zile. L-am ascultat cum îmi povestea despre Duke, despre faptul că învață singur să cânte la chitară, şi i-am citat chiar şi din *Lumea lui Wayne*. Dar el nu m-a întrebat nicio clipă despre mine. Asta din

cauză că nu îi pasă de mine. Îl interesez numai pentru că îl idolatrizez.

Mă ridic.

Cody mă priveşte.

— Ce e?

— Vreau să mă duc acasă, zic.

— Abia am ajuns, spune şi se lasă pe spate. Stă cu degetele înlănțuite la ceafă şi cu coatele în afară. Termină şi tu cu fazele astea.

Iar îmi spune să termin, exact ca în maşină.

Teoria lui Kellan e greşită. Când Cody a dat de volan şi s-a luat de mine că am țipat, nu mi-am văzut viitorul soţ. Lângă mine în maşină era un tip aşa de diferit de cel la care speraseme eu.

— Mă duc acasă, spun.

Cody strânge din fălci şi îmi dau seama că e ofticat. Nu cred că sunt multe fete care să-l refuze.

— Cred că pot să te duc eu.

Şi să intru iar cu el în maşină?

— Prefer să merg pe jos, zic.

— Suntem la vreo cinci kilometri de casa ta.

Pornesc spre uşă.

— Ştiu la ce distanţă sunt de casă.

Cody vine după mine şi dă să mă prindă de mână.

— Am zis că te duc eu.

— Nu! zic şi-mi trag mâna.

Deschid uşa de la ieşire, iar el mă prinde de umăr şi mă întoarce.

— Îţi dai seama că te porţi ca o ciudată? întreabă.

Îi împing mâna.

— Iar tu nu-ţi dai seama că eşti un dobitoc.

MERG PE AUTOSTRADĂ prin trafic. Acostamentul este lat preţ de vreun kilometru, apoi se îngustează treptat. Când nu mai pot merge pe marginea drumului, o iau pe o porţiune cu iarbă înaltă. În depărtare, dincolo de şinele de cale ferată, văd un spaţiu năpădit de buruieni unde în timpul verii se instala un parc de distracţii.

Ridic picioarele ca să evit să mă atingă pe glezne ierburile care dau mâncărimi. Când ajung la şinele de cale ferată, mă aplec să-mi iau scaieţii de pe şosete. Când Josh şi cu mine eram mai mici, am venit o dată cu bicicletele până aici ca să punem monede pe şine ca să le turtească trenul. Trenul nu a venit, aşa că până la urmă am căutat comori pierdute pe locul unde se instalează parcul.

Traversez o zonă vastă unde se afla roata mare, aproape de un carusel roşu, şubred. Apoi urmau maşina automată de bomboane şi un joc cu nişte puşti de jucărie din care ţâşneşte apă drept în gura deschisă a unor clovni de plastic.

Mă plimb pe acolo şi mă gândesc la faptul că, de când am descoperit Facebook, am modificat anumite lucruri în încercarea de a-mi îmbunătăţi viitorul. Jordan Jones mă înşela probabil, aşa că am scăpat de el. Kevin Storm mi-a distrus cariera, aşa că am avut grijă să nu ne mutăm niciodată în Ohio. Dar de fiecare dată când mi se schimba viitorul, tot nefericită eram.

În ultimele cinci zile am încercat să înţeleg de ce mi se întâmplă mie şi în ce fel pot schimba lucrurile ca să nu se

repete. Dar încep să mă întreb dacă nu cumva nu are nicio legătură cu viitorul. Poate că are legătură cu ce se întâmplă acum.

Ocolesc o scândură umflată de la umezeală.

În afară de Cody, majoritatea tipilor pe care îi vizez sunt de treabă. Poate că Graham era în călduri, dar niciodată nu a fost răutăcios. Iar Dylan este unul dintre tipii cei mai prietenoşi pe care îi cunosc. Zilele trecute, căuta la bibliotecă nişte cărți pentru prietena lui pentru că...

Dumnezeule!

Dylan lua cărţile alea pentru că îşi *iubeşte* prietena. N-a făcut niciodată aşa ceva şi pentru mine pentru că nu i-am dat ocazia. Nu i-am spus niciodată ce citesc sau ce filme mă fac să plâng. M-am ţinut la distanță ca să nu fiu rănită.

Dintotdeauna m-am protejat când se pune problema de dragoste. Şi poate că asta e problema. Prin faptul că nu permit să fiu rănită acum, se creează unde cauzatoare de o suferință mai mare mai târziu. În viitor, poate că nu-mi las soțul să mă vadă pe mine cea din realitate, aşa că niciodată nu-i dau ocazia să afle ce mă face fericită. Fie e asta, fie mă mărit cu un dobitoc arogant precum Cody şi atunci clar n-o să am parte de prea multă dragoste.

Imediat ce trec de terenul pentru parcul de distracţii, urc pe trotuarul stricat. Printre crăpături cresc fire de iarbă, luptându-se să guste din soare. Mai am drum lung până acasă, dar până la urmă o să ajung.

PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL VĂD când intru în bucătărie este un bilet de pe blat.

„Emma,
Mama ta şi cu mine mergem la o cină târzie cu nişte prieteni, dar aş vrea să te invit la o îngheţată mâine. Îmi pare rău că te-am supărat intrând la tine în cameră. De acum înainte am să încerc să-ţi respect intimitatea.
Martin

P.S. Ţi-a lăsat tatăl tău un mesaj pe robot."

Îndoi biletul şi mă duc la baie să mă spăl pe faţă. Parcă ar fi război aici, cu plăci scoase şi cu ţevi care se iţesc din zid. Pe podea, cineva a pus un şir de plăci de un bleu discret şi e evident că mama şi Martin au de gând să placheze baia cu ele.

Va trebui să le spun că îmi place ce au ales.

În bucătărie îmi torn un pahar de apă rece ca gheaţa şi apoi dau pe butonul de pornire al robotului.

„Bună, Emma", spune vocea tatei. „Îmi pare rău că mi-a luat ceva timp până să-ţi răspund. Am fost cam stresat. Am tot mers cu Rachel la spital. Doctorii îi fac nişte analize..."

Tata se opreşte să-şi tragă răsuflarea, şi simt că mi se rupe inima. Am trimis un căţeluş de pluş când s-a născut Rachel, dar nu m-am gândit foarte mult la surioara mea.

Acum aş vrea s-o iau în braţe şi să-i spun că o iubesc şi că trebuie să se facă bine.

„Te rog, sună-mă", continuă tata. „Mie şi Cynthiei ne-ar plăcea foarte mult să ne vizitezi pe timpul verii. Ne e dor de tine. Mie mi-e dor de tine."

FACEBOOK ÎNCĂ APARE ACOLO, la Favorite.

Te rog, păstrează parola, îmi spun. *Numai de data asta, chiar dacă pe urmă o voi pierde pentru totdeauna.*

Introduc EmmaNelson4Ever@aol.com şi „Millicent" şi apoi dau Enter.

Răsuflu. Parola merge încă.

Emma Nelson

Grea decizie, dar mă bate gândul să-mi anulez contul de Facebook. Ar trebui să trăiesc mai mult în prezent, în lumea reală. Oricine vrea să dea de mine ştie cum.

Acum 2 ore   Îmi place   Comentează

Nu mă uit cum stau cu viaţa sentimentală sau unde locuiesc. În schimb, deschid lista de prieteni, dau la R şi o găsesc.

Rachel Nelson

În fotografia micuţă, sora mea pare de vreo cincisprezece ani, are ochii căprui-închis şi părul castaniu, ondulat ca al meu. Îi privesc chipul lui Rachel, apoi mă las pe speteaza scaunului şi încep să plâng.

După câteva minute, mă şterg la ochi şi dau la J. Josh şi cu mine suntem iar prieteni. Stă în faţa unui munte zimțat, cu un rucsac albastru pe umeri. Are părul mai ciufulit decât de obicei şi priveşte direct la aparat cu un zâmbet uriaş. Pun săgetuţa lângă fotografia lui Josh, dar hotărăsc să nu dau clic pe ea. Nu mai vreau să interpretez nimic. Dacă Josh pare fericit, atunci ar trebui să mă bucur pentru el.

Înainte să închid Facebook, mai verific un lucru. Dau clic pe fotografii. Jos, exact ca înainte, am un album intitulat Amintiri din liceu. Se încarcă încet, dar după câteva minute văd fotografia cu mine din ziua în care mi-am luat carnetul de conducere. Şi mai e şi poza cu Tyson şi cu Josh când îşi ţin skate-urile ca pe nişte săbii. Mai e şi poza aia cu fundul meu, în costum de baie: „Vremurile bune de altădată". Şi jos de tot, e poza cu mine, cu Kellan, Tyson şi Josh în piscina cu bile de la GoodTimez. Mă aplec mai mult spre ecran. Calitatea nu e perfectă, dar văd o reţea de linii unde am rupt poza şi apoi porţiuni mai deschise unde într-o zi trebuie să o fi lipit la loc.

SCOT CABLUL din spatele computerului şi îl bag în telefon. Sună de două ori şi apoi răspunde Cynthia.

— Bună, sunt Emma, zic.

— Bună, iubito. După glas, pare obosită. Tatăl tău se va bucura aşa de tare că ai sunat. Acum îi dă biberonul copilului. Să te sune el?

— Sigur, zic. Dar a spus ceva în mesaj despre Rachel. E bine?

Cynthia oftează adânc.

— Medicii nu ştiu de ce nu ia destul în greutate. E dificil.

Aş vrea să-i pot spune Cynthiei ce am văzut pe Facebook, că Rachel o să ajungă o fată frumoasă. Dar nu pot spune decât:

— O să fie bine. Ştiu eu sigur.

— Îţi mulţumesc, zice Cynthia, şi vocea îi tremură. Simţeam nevoia să aud aşa ceva.

Cynthia şi cu mine discutăm încă vreo câteva minute şi apoi mă invită la ei la vară, cum a făcut şi tata. Îi spun că mă gândesc serios la varianta asta.

După ce închid, îmi iau în picioare şlapii, ies şi respir aerul răcoros. O briză uşoară capătă forţă şi flutură o bucată de hârtie prinsă pe parbrizul maşinii mele.

Ridic ştergătorul, despăturesc biletul şi recunosc imediat scrisul lui Kellan.

„Emma,

Nu uita că îmi eşti datoare mie, prietenei tale extraordinare care e pe cale să meargă cu bicicleta până acasă. Ei bine, a venit vremea să-mi plăteşti datoria! Trebuie să mergem la petrecerea în aer liber. Vino să mă iei la 8.

Cu drag,

Kellan"

Împăturesc iar hârtia şi pornesc înapoi spre casă.

57://Josh

— NU E O ÎNTÂLNIRE, spun şi afund lingura în supa de curcan.

— Te-a invitat la petrecerea în aer liber? întreabă tata. S-a oferit să vină să te ia?

— Tot nu se pune că e întâlnire, spun.

— Ce nu înțeleg eu e de ce n-ai invitat-o niciodată în oraş pe fata asta, spune mama.

Pentru că e Sydney Mills! îmi vine să strig. *E cu un an mai mare decât mine şi mă depăşeşte cu ani-lumină.*

În loc de asta, spun:

— E complicat.

— Dacă ai de gând să ieşi cu fata asta, ar trebui să discutăm câteva reguli de bază, spune mama.

Îmi fixez privirea asupra bolului de supă.

— N-am spus o clipă că o să devină o relaţie în bună regulă.

— Noaptea trecută ai întârziat câteva minute, spune tata. Ştiu că l-ai ajutat pe Tyson la pizzerie, dar vrei să-ţi dau ceasul meu în seara asta?

Dă să-şi scoată ceasul mare de aur şi argint de la încheietură, dar ridic mâna.

— Lasă, spun. Are ceas celularul lui Sydney.

— Are celular? spune tata. Atunci mă aştept să nu ne serveşti vreo poveste cum că aţi fi rămas în pană şi să nu ne suni.

— David a făcut aşa, spun. S-a folosit de scuza asta de două ori când a venit târziu acasă după o întâlnire cu Jessica... sau cu cine o fi fost el.

Mama suflă uşor în supă.

— E un weekend de trei zile, spune. Aşa că tata şi cu mine am decis să te lăsăm o oră în plus.

Sunt convins că asta i se datorează comentariului meu cum că David s-a mutat în Seattle ca să scape de ei.

— Nu cred că am nevoie de o oră în plus. De fapt, sunt destul de obosit.

— Ei, dacă te răzgândeşti, poţi să ne suni de pe celularul ei, spune mama.

Îmi împing scaunul în spate.

— Trebuie să mă pregătesc.

SYDNEY M-A SUNAT de pe celular ca să-mi spună că o să întârzie câteva minute. Unul dintre logodnici, nu ştiu al cărei surori, a trebuit să aducă ceva la părinţii ei şi i-a luat maşina cu împrumut. A înapoiat-o cu puţin timp în urmă.

Poate că într-o bună zi o să-i cunosc pe logodnicii ăştia şi mă întreb cât de multe o să avem în comun. David probabil că ar spune că sunt genul care se lasă duşi de val. Poate că a avut dreptate când mi-a zis aşa, dar nu sunt sigur că mai vreau să fiu genul ăsta. Poate chiar vreau să merg în altă parte la facultate, de exemplu la o şcoală specializată în arte vizuale. Şi deşi probabil că e bestial în Waikiki sau în Acapulco, vacanţa mea de vis este să merg pe munte sau să străbat Europa cu trenul.

Sună la uşă când eu mă spăl pe dinţi. Îi aud pe ai mei deschizând uşa, exact cum le-am spus să nu facă.

Dau fuga pe scări, în vreme ce îmi trag fermoarul la bluza de trening neagră. Când ajung la uşa de la intrare, o văd pe Sydney îmbrăcată cu o rochie azurie fără bretele, până deasupra genunchilor. Părul îi cade pe spate în valuri. Zâmbeşte şi pălăvrăgeşte cu părinţii mei, în timp ce tata îi studiază celularul.

— Bună, dragule, spune mama. Ridică din sprâncene la mine. Când ne-ai spus că Sydney e drăguţă, ai fost un pic modest.

Sydney înclină capul.

— Vă mulţumesc, doamnă Templeton. Sunteţi foarte amabilă.

Iau telefonul din mâinile tatei şi i-l dau înapoi lui Sydney.

— Eşti gata?

— Mă bucur că v-am cunoscut, spune Sydney.

Trec pragul şi Sydney mă ia de braţ. Pornim pe alee, dar atunci tata îşi drege glasul.

— Josh, strigă. Când crezi că se termină petrecerea?

Mă întorc. N-am discutat deja chestia asta?

— E weekend de trei zile. N-ai spus...?

— Aseară ai întârziat, spune mama. Hai să rămână în seara asta ora de întoarcere obişnuită. Ai destul timp să stai cu prietenii.

58://Emma

NE IA O VEŞNICIE să ajungem acasă la Rick. Reduc viteza când ajung la porţiunea nepavată, în parte ca să evit gropile şi în parte pentru că nu mă simt prea entuziasmată că sunt dusă pe sus la petrecerea asta. Kellan pune la cale ceva, ştiu eu. Mi-a spus că s-a întâlnit întâmplător cu Josh când mi-a lăsat maşina, dar n-a vrut să-mi spună despre ce au vorbit.

Ar fi trebuit s-o implor pe Kellan să-mi ceară să-i întorc favoarea altă dată. Ar fi putut să vină cu Tyson cu camioneta sau să ia maşina pe care o împarte cu maică-sa. Dar a vrut să vin eu cu ea. Şi, fiind conştientă că în viitorul ei apropiat se prefigurează o sarcină, am decis că e important să stau cu ochii pe ea la petrecerea de la lac.

— Cred că mi se trage de la endorfinele din timpul drumului cu bicicleta, spune Kellan, dând din picioare pe

locul din dreapta. Am ajuns acasă, am făcut un duş şi acum mă simt fresh.

Ne apropiem de un teren cu pietriş, plin de maşini parcate.

— Stăm doar o oră, da? întreb.

— O oră, zice Kellan. Salutăm pe toată lumea, stăm pe lângă câteva focuri de tabără şi dacă tot nu-ţi place, putem merge la tine să vedem un film.

Mai că-mi vine să râd şi să-i spun lui Kellan că am închiriat *Lumea lui Wayne*. Dar ultimul lucru pe care l-aş face ar fi să recunosc că m-am uitat la el ca să-l cuceresc pe Cody.

Trec în spatele unei mulţimi de maşini. Câţiva puşti stau pe acolo şi beau bere, dar majoritatea merg spre o potecă printre pini.

Kellan arată spre un spaţiu liber pe dreapta.

— Parchează acolo.

Realizăm amândouă în acelaşi timp că aşa am fi la două locuri distanţă de decapotabila lui Sydney. Când cauciucurile unei camionete strivesc pietrişul din spatele nostru, ne uităm şi eu, şi Kellan în oglinda retrovizoare.

— Camioneta lui Tyson! spune. Hai să parcăm lângă el mai bine.

Virez şi trag lângă Tyson. E un tip de-a XII-a pe locul din dreapta, iar un altul în spate ţine un morman de lemne pentru foc.

— Kel! zice Tyson şi sare din cabină. Salut, Em!

Kellan deschide portiera şi iese.

— Avem şi noi nume, zice. Şi are fiecare câte două silabe.

Tipul de-a XII-a îl loveşte pe Tyson pe spate şi apoi ia fiecare un braţ de lemne şi porneşte spre pini. Tyson merge în spatele camionetei şi strânge un morman de butuci.

— Vrei să mă ajuţi? întreabă. Nu e mult până la vatra focului.

Kellan îşi încrucişează braţele pe piept.

— Ţi se pare că sunt bună de muncă fizică grea?

Iau eu câţiva butuci.

— Mersi, Emma, spune Tyson şi dă din cap spre Kellan. Uite pe cineva care ştie cum să se facă util.

Kellan ridică uşa din spate a camionetei şi o închide.

— Uite cum mă fac eu utilă.

Porneşte cu pas sprinten pe potecă, urmată de Tyson. Îmi reaşez lemnele în braţe, inspir adânc şi o iau şi eu după ei.

CERUL ESTE DE UN VIOLET-ÎNCHIS, iar pe deasupra vârfurilor copacilor se desenează o vinişoară chihlimbarie. În mare măsură, lumina vine de la şase focuri pâlpâitoare, presărate pe mal. De partea cealaltă a lacului Crown este plaja publică. Abia zăresc contururile chioşcurilor şi foişorului.

— Vrea cineva o bere? întreabă un tip.

E dintr-a XII-a. Parcă îl cheamă Scott? Îşi scoate o cutie dintr-un pachet de şase şi pe restul le agită în faţa noastră.

— Nu, mersi, spun.

Kellan are în mână o sticlă de Sprite. Dacă i-ar da Scott o bere, aş putea fi tentată să i-o smulg din mână ca să nu bea în seara asta şi să ia vreo decizie proastă.

Tyson se uită la cutia de bere, dar Kellan îi pune palma pe creştet şi îl face să clatine din cap.

— Nici să nu-ți treacă prin minte aşa ceva, spune. Conduci.

— Ai dreptate, zice Tyson. M-ar omorî tata.

— Iar eu ți-aş ascunde cadavrul în ciment neîntărit, adaugă Kellan.

Scott ridică din umeri şi porneşte pe plajă.

Noi trei ne apropiem mai mult de foc. Tyson se întinde după un butuc dintr-o grămadă din apropiere şi îl aruncă în el. Fumegă preț de un minut, apoi flăcările încep să-l împresoare.

Îmi trec degetele prin nisipul rece. Zeci de oameni sunt strânşi în jurul fiecărui foc, dar încă nu i-am văzut pe Josh sau pe Sydney. De când sunt aici, am văzut cupluri desprinzându-se de mulțime şi pornind spre copaci. Când mă gândesc că poate şi Josh e acolo cu Sydney, mi se pune un nod în stomac.

Privesc dincolo de apă la malul cufundat în linişte unde se află plaja publică. Zilele trecute, când am fost cu Kellan acolo, am observat viitoarea casă a lui Josh şi a lui Sydney pe partea asta a lacului. Probabil că nu e prea departe pe plajă. Într-un fel, mi se pare nimerit, dar trist, faptul că se ține aici petrecerea. În seara asta, Josh va începe să păşească într-un viitor în care singurul loc în care mai rămânem prieteni este pe internet.

Îl zăresc pe Graham, care stă lângă următorul foc şi frige două bezele pe un băț lung. Când Graham scoate

băţul din foc, observă că-l privesc. Îmi face cu mâna şi dau şi eu din cap.

— Uite-l! zice Tyson şi arată mai jos pe plajă.

Mă uit în direcţia braţului întins al lui Tyson. Două focuri mai încolo, îl văd pe Josh. Stă cu Sydney şi cu prietenii ei pe un buştean gros. Josh se uită la foc şi are mâinile vârâte în buzunarele bluzei de trening.

— Josh! strigă Tyson.

Îmi trag genunchii la piept şi şoptesc:

— Mai bine lasă.

— Să nu-l deranjez? întreabă Tyson. Sincer, dacă băiatul ăla ajunge prea select pentru noi, o să fiu nevoit să-l iau la şuturi.

Kellan îmi pune mâna pe spate şi îmi desenează încet cercuri.

— Josh! strigă Tyson iar.

Josh înalţă capul, dar numai ca să se uite pe partea cealaltă a lacului. Sydney vorbeşte cu o prietenă. Cred că e Shana Roy, dar îi văd doar ceafa.

— E cam departe, zice Kellan. Poate nu te aude.

Îl apuc pe Tyson de mânecă.

— Lasă-l în pace, da?

— Cu asta îi atrag atenţia, zice Tyson. Face mâinile pâlnie la gură şi strigă: *Hei, fraiere*!

Cu întârziere, Josh se întoarce spre noi.

59://Josh

O AŞTEPT PE SHANA să mai râdă încă o dată. Aşa o să am ocazia să mă strecor în discuţia ei cu Sydney. Studentul beat care stă lângă Shana se apleacă spre ea, face o remarcă şi... asta e!

— Sydney? spun.

Se întoarce spre mine, cu buzele lipite delicat.

— Mă duc un pic să-mi salut prietenii.

Se uită în josul malului, spre locul în care Tyson, Kellan şi Emma stau pe nisip împrejurul unui foc de dimensiuni modeste.

— Prietenul tău te-a strigat adineauri „fraiere"?

— Tyson, zic. Sunt convis că a spus-o la modul drăgăstos.

— Merg şi eu cu tine, spune.

Se ridică şi îşi trage de partea de sus a rochiei pe piept. Nu poţi nega că arată bestial în seara asta.

Când pornim, Sydney se apropie de mine.

— N-am mai vorbit pe bune cu Kellan sau cu Emma din clasa a V-a.

— O să fie bine, îi spun şi lui Sydney, şi mie însumi.

Ştiu că Emma o să se poarte cuviincios, dar cu Kellan nu se poate şti. Săptămâna asta a zis de Sydney că e o scârbă.

Trecem de focul cel mai mare, în jurul căruia s-au adunat douăzeci-treizeci de puşti de la şcoală. Cei mai mulţi beau bere şi câţiva fumează. Mai multe fete îi fac cu mâna lui Sydney când trecem şi apoi se apleacă una spre cealaltă şi şuşotesc.

Când ne apropiem de următorul foc, Emma îşi sprijină capul pe genunchi. Mă întreb cum de s-a decis să vină totuşi. Dă uşor din cap spre mine şi apoi priveşte flăcările. Kellan stă lângă ea şi o freacă uşor pe spate. Tyson se uită la sânii lui Sydney şi apoi îşi îndreaptă atenţia spre mine.

— Salut, spune. Nu mi-am dat seama că aţi ajuns deja.

— Adică faza cu „fraiere" era adresată altcuiva? întreb.

Tyson rânjeşte şi bate palma cu mine.

— Vă mulţumesc că mi l-aţi lăsat şi mie pe Josh în seara asta, spune Sydney. Ştiu că sunteţi foarte apropiaţi. Aţi venit împreună cu maşina?

Emma şi Kellan nu răspund, dar Tyson ridică din umeri şi spune:

— Eu am venit cu camioneta mea. Câţiva băieţi de-a XII-a au avut nevoie să aducă lemne de foc.

— Atunci îți mulțumesc că avem la ce ne încălzi, spune Sydney şi se sprijină de braţul meu.

Când face chestia asta, îi surprind privirea Emmei care zvâcneşte în direcția noastră.

— E camioneta lui taică-tău, îi spune Kellan lui Tyson. Se ridică şi îşi scutură blugii de nisip. Şi ia zi, Josh, voi cu cine stați?

Pare să mă provoace, deşi nu fac nimic rău.

— Suntem cu prietenii lui Sydney.

— Shana e prietena mea — spune Sydney —, dar pe ceilalți nu i-am mai întâlnit niciodată. Sunt studenţi la Hemlock State.

Tyson mai aruncă un butuc în foc. Când Kellan îşi plimbă privirea între mine şi Sydney, se lasă o tăcere apăsătoare. N-ar fi trebuit să vin aici.

Într-un final, Sydney îi zâmbeşte lui Kellan.

— Ultima oară am fost împreună într-a V-a la petrecerea de ziua ta de naştere, nu?

Kellan dă capul pe spate.

— Îți mai aduci aminte?

Sydney dă din cap.

— Eram în aceeaşi echipă la proba de aruncare a mingilor cu apă.

Tyson ațâță focul cu un băț.

Emma rămâne cu faţa la foc şi-şi leagănă uşor bărbia între genunchi.

— N-am câştigat, dar îmi asum răspunderea pentru asta, spune Sydney. Am aruncat prost.

Kellan zâmbeşte.

— Te iert.

Tyson se dă într-o parte şi bate uşor în nisip lângă el.

— De ce nu luaţi şi voi un loc?

Emma se ridică.

— Mă duc să-mi iau ceva de băut. Vrea cineva ceva?

Fără să aştepte un răspuns, porneşte pe plajă.

60://Emma

KELLAN SE APROPIE de mine la lăzile frigorifice.

— Eşti bine?

— Vreau să plec, zic. A trecut o oră?

Kellan bagă mâna în ladă şi scoate nişte gheață.

— Îmi pare rău. A fost o prostie din partea mea să te oblig să vii, zice. Speram să iasă altfel treburile.

— Ei bine, n-au ieşit, zic.

Dar ca să fiu sinceră, n-o să mai fie niciodată la fel.

Kellan azvârle un cub de gheață în lac.

Îmi arunc privirea la focul nostru. Josh şi Sydney nu mai sunt acolo. Tyson râde de un tip care scuipă bere în flăcări.

— A fost o idee cretină, dar speram ca tu şi Josh să..., zice Kellan.

— Acum Josh e cu Sydney, spun cu hotărâre. Nu i-ai văzut? Dacă am avut o ocazie, am ratat-o. Nu, nu am ratat-o, am aruncat-o la gunoi.

Kellan se uită la mine, dar nu are ce spune.

— Te rog, zic. Vreau să mă duc acasă.

— Cine se duce acasă? Tyson vine spre noi şi ne cuprinde pe amândouă cu braţele. Nu pleacă nimeni deocamdată. Abia am ajuns.

Kellan îşi mută privirea de la Tyson la mine.

— Tu ar trebui să mai stai, îi zic. Nu-i nimic dacă mă duc singură acasă.

— Nici vorbă, zice Kellan şi mă atinge pe mână cu degetele reci. Se întoarce spre Tyson. Noi plecăm, ne ducem poate la Emma să vedem un film.

— De ce? întreabă Tyson. Nu vă distraţi?

— Nu mă simt...

Surprind o privire între Kellan şi Tyson. Nu e pregătită să plece, dar mi-e prea loială ca să-mi spună asta.

— Sunt prea obosită să văd un film, zic. Când ajung acasă, mă duc direct la culcare.

Kellan mă priveşte cu atenţie.

— Pot să plec chiar în momentul ăsta dacă vrei.

— Ar trebui să stai, zic. M-aş simţi aiurea dacă ai pleca.

Tyson îi zâmbeşte larg lui Kellan.

— Pot să te conduc eu acasă.

Când luam lemne din spatele camionetei lui Tyson, am remarcat câţiva saci de dormit rulaţi. Dacă în drum spre

casă Tyson şi Kellan trag pe un drum lăturalnic la naiba în praznic? Dacă urcă în spate şi întind sacii sub cerul nopţii?

Şi uite aşa o concep pe Lindsay.

— Te simţi bine? mă întreabă Kellan. Ai aerul ăsta ciudat pe faţă.

Arăt cu degetul spre Kellan şi apoi spre Tyson.

— Nu vă mişcaţi de aici. Serios. Nu vă duceţi *nicăieri*.

Mă întorc şi pornesc în fugă spre plajă.

MĂ OPRESC DIN ALERGAT pe măsură ce mă apropii de grupul lui Sydney.

În spatele buşteanului pe care stau Josh şi Sydney, pinii aruncă umbre uriaşe. Merg prin întuneric şi îl bat pe Josh pe umăr. Se întoarce. Când îşi dă seama că sunt eu, zâmbeşte.

Sydney se întoarce şi ea.

— Ce faci, Emma?

— Bună, Sydney, zic. Îmi pare rău că vă deranjez, dar...

Acum toată lumea din jurul focului se uită la mine.

Josh se dă mai încolo ca să-mi facă loc pe buştean.

— Vrei să stai?

— Nu pot, zic. Mă întrebam dacă... te deranjează dacă... îmi dai şi mie bluza ta de trening? În timp ce-şi desface fermoarul, mă aplec la urechea lui şi-i şoptesc: Şi portofelul. Ţi-l aduc înapoi imediat, jur.

Josh probabil că a remarcat că se uită toată lumea, pentru că îşi pune bluza de trening pe buştean înainte să strecoare portofelul în ea, şi apoi mi le dă pe amândouă.

— Vin imediat, zic.

Mă afund în umbră. Pun bluza de trening a lui Josh pe un braţ şi-i desfac uşor portofelul. Strecor degetul în spaţiul în care are cardul de student şi... uite-l!

Scot prezervativul cu ambalajul cutat şi tocit, şi îl îndes în buzunarul bluzei de trening a lui Josh. Apoi mă furişez din nou în spatele lui. Îi lipesc portofelul de spate şi el îl ia liniştit.

— ÎNCĂ SUNT AICI, zice Kellan când mă întorc. Dar Tyson s-a dus să scuipe Mountain Dew în foc. E greu să-l ţii pe băiatul ăla sub control.

Kellan se străduieşte să pară plictisită de caraghioslâcurile lui Tyson, dar ştiu că le adoră.

— Şi ia zi, de ce mi-ai spus să aştept? întreabă.

Mă uit la bluza de trening a lui Josh pe care o ţin în mână. Mă simt aiurea din cauza a ceea ce sunt pe cale să spun, dar nu ştiu ce altceva să fac.

— Se lasă frigul, îi spun şi ridic bluza de trening.

Kellan se uită la bluză, apoi la mine.

— M-am gândit... că o să ai nevoie de ea, zic.

Ridică din sprâncene de parcă ar crede că am înnebunit. Văzând că nu am nicio reacţie, ia bluza de trening şi îşi vâră mâinile în mâneci. Dacă o să facă sex cu Tyson în seara asta, trebuie măcar să aibă alegerea de a folosi mijloace de protecţie. Desigur, se poate să nu descopere prezervativul la timp. Sau poate îl găseşte, dar decide să nu-l

folosească, pentru că e prea vechi. Dar dacă nu o pot avertiza în legătură cu sarcina, măcar atâta lucru să fac.

— Asta e bluza lui Josh? întreabă. Duce mâneca la nas. Ai remarcat vreodată că Josh miroase ca o pădure de pini?

Mi se pune un nod în gât. O strâng în brațe și zic:

— E o bluză bestială. Ar trebui să bagi mâinile în buzunare. Sunt așa de călduroase.

Apoi spun la revedere și pornesc spre poteca dintre copaci.

61://Josh

STAU CU PICIOARELE ÎNGROPATE în nisip, cu adidaşii lângă mine. Am genunchii îndreptaţi spre foc şi o pătură groasă pe umeri, aşa că reuşesc să mă încălzesc. Nu ştiu a cui e pătura asta, dar înainte a fost Shana înfăşurată cu ea. Când a plecat cu unul din studenţi, am revendicat-o.

Sydney s-a dus acum câteva minute în zona în care sunt parcate maşinile. A sunat-o cineva pe celular şi i-a spus că sunt băuturi calde la dispoziţie. Câţiva dintre prietenii ei stau încă pe buştean de partea cealaltă a focului de tabără. Sunt de-o seamă cu ea, dar nu le ştiu numele.

Focul în jurul căruia stăteau Emma, Tyson şi Kellan s-a stins aproape. N-au mai rămas decât tăciuni portocalii, pâlpâitori. De câteva ori i-am văzut pe Tyson şi pe Kellan plimbându-se pe mal, dar nu i-am mai văzut de ceva timp. Şi nici pe Emma n-am mai văzut-o de când mi-a adus înapoi portofelul.

Mă întorc şi mă uit spre apă. Cerul întunecat şi copacii se întrepătrund complet. Lacul e aproape negru, iar valuri mici luminate de lună se lovesc de mal.

— Ai loc şi pentru mine? întreabă Sydney.

Stă în picioare lângă mine şi are degetele strânse în jurul unui pahar de polistiren.

Iau paharul cald şi ea se aşază pe nisip lângă mine. Prin deschizătura din capac se înalță abur cu miros de ciocolată fierbinte.

— O împart cu tine dacă împarți şi tu cu mine pătura, spune ea.

Ridic un colţ al păturii şi Sydney se apropie de mine, după care ne înfăşurăm amândoi. Glasurile dimprejurul focului de tabără se reduc la o şoaptă.

Sydney întinde mâna şi îi dau paharul. Soarbe uşor.

— A fost drăguț din partea ta să-i dai Emmei bluza de trening. Dintotdeauna am ştiut că eşti un băiat de treabă.

Mă întorc spre ea.

— Ce vrei să spui?

Zâmbeşte şi îmi oferă paharul.

— Crede-mă, nu orice tip i-ar da unei fete bluza lui de trening doar pentru că i-o cere.

Sorb din ciocolata fierbinte.

— Emma şi cu mine suntem apropiaţi de mult timp.

Sydney răsuflă uşor, dă capul pe spate şi priveşte stelele.

— Dacă mi-ai fi spus că ţi-e frig, ți-aş fi dat şi ţie bluza de trening, spun.

Îşi duce genunchii la piept.

— Şi, ca să fiu sincer, şi eu cred că eşti o fată de treabă, adaug.

— Din nefericire, faptul că eşti de treabă nu-ţi garantează că primeşti tot ceea ce-ţi doreşti, spune.

Îmi dă senzaţia că vorbeşte despre noi. Deşi nu vreau să am o relaţie cu Sydney, faptul că o aud spunând acele cuvinte mă întristează.

Strâng mai bine pe lângă noi pătura. Dacă Sydney ar vrea să-şi sprijine capul pe umărul meu, aş lăsa-o. Dar n-o face. Aşa că stăm acolo unul lângă altul şi împărţim băutura caldă până când se termină.

62://Emma

NU APRIND LUMINA din dormitor şi nici măcar veioza de pe birou când mă aşez în faţa computerului şi mă conectez la AOL.

— Bun venit!

Dau clic pe iconul cu Facebook din Favorite. Se deschide fereastra albă şi introduc adresa de e-mail şi parola. În momentul în care dau clic pe Enter, monitorul pârâie şi se luminează. În timp ce lumina se diminuează, reapare fereastra de la AOL.

— Bun venit!

Când mă uit din nou în Favorite, nu mai apare Facebook. Mă întorc dinspre computer şi privesc în camera întunecoasă.

Peste cincisprezece ani, am făcut ce am zis că o să fac.

S-a terminat.

SUNT UŞURATĂ că mama şi Martin sunt încă plecaţi. Mă duc în baia lor unde mă spăl pe dinţi şi îmi prind părul cu un elastic. Mi se pare ciudat să mă văd fără colierul cu litera E.

Când mă întorc în camera mea, îmi iau colierul rupt din rucsac şi îl pun lângă vaza albastră de pe comodă. La un moment dat o să-l duc la reparat.

Mă schimb într-un tricou lung şi mă urc în pat.

Poate că eu cea din viitor chiar aveam nevoie să mă concentrez mai mult pe viaţa reală. Poate asta ajută la îmbunătăţirea lucrurilor. Sau poate că eu cea din viitor mă simt legată de mine cea de acum şi mi-am dat seama că *eu* simţeam nevoie să mă concentrez pe *prezent*.

Mă întind spre casetofon şi pun *Kind of Blue*. Tata îmi cânta Miles Davis când nu mă lua somnul.

De afară răzbate zgomotul unei maşini care merge pe stradă. Pentru o clipă cred că e mama cu Martin, că se întorc de la petrecere, dar maşina se opreşte în faţa casei lui Josh şi lumina farurilor se reflectă în fereastra mea.

Nu trebuie să mă uit afară ca să-mi dau seama că e maşina lui Sydney. Probabil că acum se apleacă să-l sărute pe Josh pe obraz. Dacă se mai apleacă o dată, el o să se întoarcă şi o să-şi lipească buzele de ale ei.

Fără să-mi dau seama, dintr-odată mă podidesc lacrimile.

Plâng pentru că Josh o să se însoare cu Sydney şi or să aibă o viaţă frumoasă împreună. Şi poate că o să am şi eu o viaţă bunicică, dar n-o să mai cunosc niciodată pe cineva ca Josh. Josh e iubitor şi bun şi mă cunoaşte mai bine decât oricine altcineva. Ştie cum sunt eu de fapt şi mă place aşa cum sunt. Josh e... Josh. Şi acum s-a dus.

Îmi afund faţa udă în pernă. Aşa te simţi când ţi se frânge inima.

63://Josh

— NU OPRI MOTORUL până nu ajungi acasă, spun. Se poate să nu mai pornească.

Graham ia mâna de pe contact.

— Bună idee.

Când am plecat de la petrecerea de lângă lac, le-am cerut câtorva să mă ducă şi pe mine acasă, dar cu toţii mergeau la alte petreceri. Apoi l-am zărit pe Graham Wilde, lua curent de la altcineva ca să pornească maşina. L-am ajutat să prindă cablurile şi apoi s-a oferit să mă ducă acasă.

Când deschid portiera din dreapta ca să ies, Graham spune:

— Salut-o pe Emma din partea mea.

Îmi sprijin mâinile pe fereastra lăsată.

— Pot să te întreb ceva? Când eraţi împreună, ai plăcut-o vreodată cu adevărat?

Lumina farurilor pierde uşor din intensitate, aşa că dă pe accelerator şi se animă din nou.

— Tu eşti bun prieten cu ea, nu?

— Da, spun. Sunt.

— Chiar mi-a plăcut, spune. Dar niciunul dintre noi nu voia ceva serios. Voiam doar să ne distrăm, înţelegi?

Îmi feresc privirea pentru o clipă. Încă îl mai văd pipăind-o pe Emma pe banca de rezervă.

— Emma e extraordinară, spune Graham. Dacă aş fi vrut pe bune ceva de durată, Emma ar fi avut cele mai mari şanse.

Lumina farurilor pierde din nou în intensitate şi mă îndepărtez de maşină. Graham dă în marşarier şi pleacă, în timp ce face cu mâna pe fereastră.

Când deschid uşa de la intrare, mama şi tata citesc nişte reviste şi se prefac că nu m-au aşteptat.

— Nu mi s-a părut că ar fi maşina lui Sydney, spune tata.

— Nici nu era, spun şi pornesc spre camera mea.

DAU RADIOUL ÎNCET şi apoi mă aşez pe podea, cu spatele lipit de pat. Lângă mine sunt cele opt schițe în cărbune de mai devreme.

Jos se aude o bătaie la uşă. Îl aud pe tata răspunzând şi apoi se aude vocea lui... Tyson? Câteva secunde mai târziu, două perechi de picioare dau buzna pe trepte.

— Scularea! spune Tyson, în timp ce deschide violent uşa de la dormitorul meu.

Kellan e lângă el şi poartă bluza mea de trening neagră.

— Ai auzit ce-a zis!

Pun mâinile pe saltea şi mă ridic.

— Ce faceţi aici?

— Am venit să ne asigurăm că tu şi cu... Kellan se opreşte când observă schiţele. Tu ai desenat astea?

— Concentrează-te, îi spune Tyson lui Kellan. Ca să nu mai zic că nici măcar nu-mi dau seama ce sunt. Desenează-l şi tu iar pe Tweety, măi Picasso. Bun, uite care e treaba. Te răpim.

— Pe tine şi pe Emma, precizează Kellan.

— A fost evident că niciunul dintre voi nu s-a distrat în seara asta, spune Tyson.

— Şi nu numai în seara asta, spune Kellan, privindu-l pe Tyson. Aşa a fost toată săptămâna!

— Fraţilor! exclam. Ce se-ntâmplă?

Tyson face un pas înainte.

— Vrem să spunem că încă nu s-a terminat seara.

— Şi de data asta o să fim noi patru. Kellan îşi pune mâinile în şolduri. Numai noi patru. Am vorbit cu părinţii tăi şi au zis că te mai lasă până la ora unu.

Nu-mi vine să cred.

— Pe bune?

Tyson dă din cap spre Kellan.

— Are farmec fata.

— Şi acum trebuie să mergem s-o luăm pe Emma, spune Kellan.

Când m-a adus acasă Graham, am observat maşina Emmei pe alee. M-am uitat la fereastra de la dormitorul ei, dar lumina era stinsă.

— S-a dus devreme la culcare, spun.

Kellan ridică mâinile, prefăcându-se frustrată.

— Mă doare-n cot! N-are încotro.

— Cum faci să ajungi la ea? Nu poţi s-o suni la ora asta.

Tyson scoate o lanternă din buzunarul de la spate.

— Noi patru ne cunoaştem de mult, spune. Ştiu cum comunicaţi tu şi Emma pe vremuri.

Kellan ia caietul meu cu schiţe, apoi ia o cariocă de pe birou şi se apucă să scrie un bilet.

Tyson se duce în baie, deschide fereastra şi strigă:

— Emma! Scoală-te naibii şi uită-te afară!

Kellan râde în timp ce scoate foaia din caietul cu schiţe.

— E imposibil să fi auzit mama ei chestia asta.

Clatin din cap şi îmi urmez prietenii în baie.

64://Emma

A STRIGAT CINEVA la fereastra mea şi m-a trezit din somn.

Ultimul lucru pe care mi-l amintesc e că a aruncat mama o privire în camera mea pe la unşpe. N-am zis nimic când m-a sărutat pe obraz şi apoi a închis uşa.

Mă întind spre noptieră şi apăs pe butonul de sus al ceasului deşteptător, şi se aprind cifrele roşii. E numai 23:20.

De data asta, glasul nu mai e aşa de puternic.

— Ţine-o aşa.

E Tyson?

Dau la o parte aşternuturile şi mă duc la fereastră. Când mă uit afară, îmi duc mâna la gură ca să nu râd. Tyson stă cu fruntea lipită de plasa de la fereastra de la baie a lui Josh. Ţine o foaie de hârtie lipită de geam. Mai e cineva în

baie care îndreaptă o lumină spre foaie. Din fericire, încă mai am binoclul roz în sertarul de sus al biroului.

„Mişcă-ţi fundu' jos
în trei minute
că te răpim!!!"

Când cobor binoclul, Tyson face cu mâna şi ia foaia de la fereastră.

— Şi vorbesc serios! strigă.

Kellan apare la fereastră cu lanterna aprinsă sub bărbie.

— Amândoi vorbim serios!

Când Kellan şi Tyson pleacă, de fereastră se apropie Josh. Nu spune nimic, dar zâmbeşte şi ridică din umeri. Kellan îl dă la o parte, ridică mâna la fereastră şi arată spre ceas.

Ridic degetul mare, trag pe mine nişte haine şi o iau pe vârfuri pe scări.

CAMIONETA LUI TYSON e parcată lângă trotuar şi el e aşezat pe locul şoferului. Kellan stă înghesuită lângă el, iar Josh e afară şi-mi ţine portiera.

Zâmbeşte timid în timp ce eu urc.

— O să stăm cam strânşi, spune Tyson.

Josh urcă după mine, dar portiera nu se închide de tot.

— Trebuie să te înghesui mai tare, spune Kellan.

Mă lipesc cât de tare pot de Kellan. Josh se apropie şi el până când ni se ating corpurile de la umeri şi până la genunchi. Când închide portiera, Tyson bagă în viteză şi camioneta porneşte brusc înainte. Josh scoate centura, apoi mi-o dă. O întind peste amândoi şi o prind.

— Încotro mergem? întreabă Josh.

El n-a avut niciun amestec în treaba asta? Mă uit la Kellan, dar continuă să se uite pe drum cu un zâmbet.

— În momentul ăsta avem nevoie cu toţii de un singur lucru, spune Tyson.

El şi Kellan aruncă mâinile strânse pumn în aer şi strigă:

— GoodTimez!

N-AM MAI FOST NICIODATĂ la GoodTimez Pizza după terminarea programului, şi e o linişte stranie. Tyson a introdus codul de securitate la uşă şi a aprins câteva lumini. Din fericire, nu a pus şi muzică disco.

În câteva minute, Tyson şi Kellan se războiesc nebuneşte într-o partidă de Pac-Man. Kellan ţine bine joystick-ul şi strigă: „Luaţi de aici, fantomelor!" ori de câte ori înghite o biluţă care îi sporeşte forţele. Poartă bluza de trening a lui Josh, dar n-am s-o întreb dacă a găsit ceva în buzunar. O să consider că e un semn bun faptul că încă o mai are pe ea.

Mă îndepărtez de sala de jocuri şi mă aşez într-unul din separeuri. După puţin timp, Josh se aşază vizavi de mine.

— Ce prieteni ciudaţi avem.

— E drept, spun. Dar el e mai ciudat.

— Recunosc, zice. Şi totuşi eu am sentimentul că răpirea a fost ideea lui Kellan.

— Şi tu a trebuit să pleci pe şest?

Josh scutură din cap.

— I-au convins pe ai mei să mă lase până la unu.

— Nu se poate!

Nu mai spunem nimic preţ de un minut, dar nu e o linişte stânjenitoare. Ce-mi place să fiu iar cu Josh. Chiar dacă e cu Sydney, încă mai putem fi prieteni.

Josh se uită spre sala de jocuri. Acum i-a venit rândul lui Tyson la joystick, iar Kellan sare de colo-colo şi strigă:

— Faceţi-l praf, fantomelor! Faceţi-l praf!

— Trebuie să-ţi spun ceva, zice Josh şi îşi trece degetul peste o adâncitură din masă.

— Ce e?

Inspiră adânc şi apoi răsuflă uşor.

— Dacă vrei, spun eu prima, zic. Pentru că trebuie să-ţi spun şi eu ceva.

Zâmbeşte.

— Mi-ar plăcea să spui tu prima.

— S-a terminat, zic. Mă uit la Kellan şi la Tyson, care sunt încă absorbiţi de partida de Pac-Man. Nu mai putem intra pe Facebook.

Josh se apleacă deasupra mesei.

— Serios? Cum s-a întâmplat?

— În seara asta, peste cincisprezece ani, îmi anulez contul, zic. Iniţial voiam doar să-mi schimb parola, dar apoi a dispărut totul de parcă nici n-ar fi existat vreodată.

Josh se lasă pe spate, evident şocat de veşti.

— Acum e rândul tău, zic.

Îşi pune amândouă mâinile pe masă. Se înroşeşte până la urechi.

— Spune odată, Josh.

— Nu ştiu ce-o să se întâmple în viitor, zice. Şi presupun că acum niciunul dintre noi n-o să ştie. Dar m-am hotărât să nu fiu cu Sydney.

Nu ştiu cum să reacţionez.

— Nu am simţit nicio clipă că ar fi în regulă, continuă şi apoi se uită la mine. Nu era ea aleasa.

O minge albastră de plastic îl loveşte pe Josh în cap. Ne uităm amândoi la piscina cu bile. Kellan e deja acolo, iar Tyson trece prin gaura din plasă.

După ce se aruncă înăuntru, Tyson strigă:

— Haideţi! Mai puţină vorbărie, hai să ne jucăm cu bilele!

Kellan aruncă în aer o mulţime de bile în culorile curcubeului.

Josh se uită la mine şi zâmbim amândoi. Mergem acolo şi ne uităm prin plasă. Kellan şi Tyson stau întinşi şi ocupă zona de sub tobogane. Eu intru prima, mă afund până la genunchi şi Josh intră după mine. Bilele se ridică şi se

mişcă în jurul nostru, acoperindu-ne până la piept. Kellan îmi aruncă o bilă galbenă şi o prind.

— Când am făcut toţi patru poza aia aici? întreabă.

Mă gândesc la poza mea, care acum e ruptă bucăţi în jurnal. Într-o zi am s-o lipesc la loc.

— Anul trecut, spune Tyson. Eu încă o am pe-a mea în vestiar.

— Şi eu, zice Josh.

Îi aruncă lui Tyson o bilă portocalie în piept.

Kellan mai aruncă una galbenă în mine. O prind şi i-o arunc lui Tyson, apoi duc mâna înapoi în piscină. În timpul ăsta degetul meu mic atinge mâna lui Josh. Sunt gata să-mi trag mâna, dar în loc de asta, o las acolo.

O clipă mai târziu, Josh îşi pune degetul mic peste al meu.

65://Josh

TOATĂ SĂPTĂMÂNA AM AFLAT fragmente din viitorul meu şi m-am întrebat în ce fel mă afectează pe mine, cel de peste cincisprezece ani, acţiunile din prezent. Dar când Emma m-a atins cu un deget, mă gândeam numai la prezent.

Dacă îmi mutam mâna, ştiam că Emma avea să considere că a fost o întâmplare. Dar eu nu voiam să iasă în felul ăsta. Aşa că mi-am pus degetul peste al ei. Pentru că nu s-a retras, am mai făcut un pas. Acum îi acopăr complet mâna.

— Vrei să vezi ceva? Kellan se întinde să-i ia mâna lui Tyson şi apoi îşi trece degetul arătător până la încheietura lui. Asta e linia carierei.

— Linia carierei? întreabă Tyson. Păi şi linia dragostei? Arată-mi ceva sexy, femeie!

Kellan îi dă drumul la mână.

— Eşti incorigibil.

Emma râde. În timpul ăsta îşi întoarce mâna şi îşi înlănţuieşte degetele cu ale mele. Realizez că în palmă am de o sută de ori mai multe terminaţii nervoase decât am crezut eu.

— Ce tăcuţi sunteţi, spune Kellan. Se uită cu atenţie de la mine la Emma. Clociţi o răzbunare pentru că v-am răpit?

Da' de unde!

— Staţi aşa! spune Tyson. Scoate amândouă mâinile din piscina cu bile. *Şşt*... Ia ascultaţi. Dacă se pricepe cineva să citească în stomacuri, să-mi zică ce înseamnă asta.

Aşteptăm cu toţii răbdătorii cât îi chiorăie lui maţele.

— Lasă, spune. A fost simplu. Mi-e o *foame de lup*!

Kellan se apucă de plasa din jurul piscinei cu bile şi se ridică.

— E ditamai bucătăria acolo în care putem da iama.

Emma se lasă jos până când atinge cu bărbia bilele de plastic.

Kellan merge împiedicat prin piscină şi iese. Tyson o urmează.

— Vreţi să veniţi şi voi? întreabă.

Emma mă strânge de mână.

— Nu mi-e foame, spun.

— Mi-e bine aşa, spune Emma.

— Nu stăm mult, zice Kellan. Probabil o să încălzim numai nişte bulete cu usturoi.

— Nu vă grăbiţi, spune Emma.

Când aud uşa de la bucutărie închizându-se, mă uit în sfârşit direct la Emma. Îmi zâmbeşte. Împing câteva bile de plastic ca să-i văd bine faţa.

— E mult mai bine, spun.

Emma lasă capul pe spate şi zâmbetul îi piere.

— Josh, mai trebuie să-ţi spun ceva. Şi probabil că e cel mai nepotrivit moment în care să-ţi spun chestia asta.

Scot un geamăt.

— Nu miroase a bine.

Se mută pe o parte şi se uită la mine, ţinându-mă încă de mână.

— Se termină şcoala în câteva săptămâni şi am sentimentul că ar putea fi cea mai tare vară, spune. Dar tata m-a invitat să-mi petrec vara în Florida. Chiar vreau să-i văd pe el şi pe Cynthia şi, în mod special, vreau s-o cunosc pe Rachel.

Deşi o ţin pe Emma de mână pentru prima oară, deja mi-e dor de ea. Ar fi bestial să petrecem vara împreună. O mare parte din mine şi-ar dori să nu plece, şi cu toate astea mă bucur pentru ea.

— Ştiu cât de important e pentru tine, spun.

— Ştiu că ştii.

— Desigur, aş fi prost să nu încerc să te împiedic să pleci toată vara.

— Nu sunt plecată *toată* vara, spune. Probabil doar şase săptămâni.

— Sau poate patru?

Emma zâmbeşte.

— Cinci.

— Patru şi jumătate, şi îţi organizez o petrecere de bun venit.

Râde.

— Nu poţi să-i organizezi o petrecere cuiva care a fost plecat doar patru săptămâni şi jumătate.

— Atunci ce zici de o întâlnire frumoasă?

Mă întind şi îi găsesc şi mâna cealaltă, i se odihneşte pe abdomen. Mă dezechilibrez şi mă afund un pic mai mult în piscină.

— Într-un fel, mă bucur că am pierdut Facebook-ul, spune Emma. Nu-mi plăcea să fiu mereu obsedată de ceea ce nu-mi plăcea din viitor.

— E mai bine să te concentrezi asupra a ceea ce vrei *cu adevărat*, spun.

Buzele i se desfac uşor.

— Acum încep să-mi dau seama de asta.

— Dar mi-ar plăcea să ştiu — spun şi mă aplec mai mult — ce anume va schimba situaţia asta.

Îi simt răsuflarea pe buze când şoptim amândoi:

— Sper că totul.

Cu o imensă recunoştinţă, autorii doresc să trimită o cerere de prietenie următorilor:

JoanMarie Asher
Jocelyn Davies
Ryan Hipp
Magda Lendzion
Penguin Young Readers
Jodi Reamer
Laura Rennert
Jonas Rideout
Society of Children's Book Writers and Illustrators
Ben Schrank
Mark Zuckerberg